

BAL VE BUZ SERİSİ KİTAP I

BAL *ve* KÜL SARAYI

SHANNON MAYER
KELLY ST. CLARE

BAL VE BUZ SERİSİ KİTAP I
BAL VE **KÜL SARAYI**
SHANNON MAYER & KELLY ST. CLARE

*Yetim kalmıştım. Savaşmak için eğitilmiştim.
Tepealtı'nın gücünden korkmak için yetiştirilmiştim.
Beni istemeyen bir adama gizlice âşıktım.*

Ben hâlâ sadece Alli'ydim, namıdiğer yarı insan
yetim fey ama ilk defa hayatım iyiye gidiyordu.
Bu sadece yirmi dört yılımı almıştı.

Sonra feylerin atalarından kalma vatani olan
Tepealtı yıkıldı. Herhangi bir feyin girmesi imkânsızdı ve
bunu kimin yaptığını bilen tek kişi bendim.

Hiçbir şey yapmazsam, sonumu getirip
ölümüm olacak bir sırdı.

Feyler Tepealtı'yla bağlantılarını kaybettikçe aralarında vahşi
bir çılgınlık yayılıyordu ve halkımı kurtarmak için tek şansım,
uğruna savaştığım her şeyi bırakıp kaçmaktı.

Zamanın başından beri var olan sihrin bir dokunuşla nasıl yok
olduğunu çözmezsem, kendimi ispat etmek için savaşarak
geçirdiğim tüm hayatımın kesinlikle bir anlamı olmayacaktı.

Tepealtı'nın yıkımındaki gizemi açığa çıkarmalıydim.

Bir zamanlar âşık olduğum adam tarafından avlanıyordum.

BAL ve KÜL SARAYI

Kelly St. Clare
Shannon Mayer

*Düzenleme
Ny.özlem*

Ninova

Teşekkürler

Bunların hiçbirini Kelly olmadan yapamazdım, onun şeytani hayal gücü, detaylara dikkat etmesi ve tabii ki harika biri olması sayesinde! Bu seri nasıl bir yolculuktu öyle, sadece Kelly'le değil de hepinizle paylaştığım için minnettarım. Bu dünyayı, sizin için yaratmayı sevdiğimiz kadar sevin. (Not: Şimdi onun da teşekkür yazısını gördüğüme göre, benimkinin ne yazık ki yetersiz olduğunu görüyorum
#DahaÇokÇalışmalıyım)

Shannon Mayer

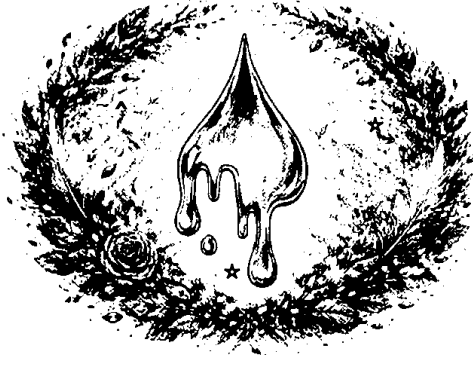
Geriye dönüp baktığımda; Shannon'ın bir tavuğun kıcına bira kutusunu soktuğunu gördüğümde, aramızda özel bir şeyin olduğunu biliyordum. Bak şu işe, burada garip geçen on sekiz ay sonra hikâyemizi dünyaya yayınlıyoruz. Shannon'a 1) Akut hamilelik kafası muzdarip biriyle beraber yazmayı tercih ettiği için –sonrasındaki lohusa kafası da hâlâ çözülemedi. Bu ne zaman çözülür?– gerçekten kocaman haykırıyorum. Ayrıca 2) Anneliğe ve sevinçle uyku mahrumiyetine girerken bu kitap için perde arkasında yönetici işinin aslan payını aldı. Teşekkür ederim, arkadaşım. Desteğin o zaman da şimdi de çok içtendi.

Bu hikâyeyi okura hazır etmemize yardım eden muhteşem ekip için de haykırıyorum. Bir şamatalı feryat da her zaman bu kadar cesaret verici ve net bir şekilde hevesli olan muhteşem okurlarıma. Ayrıca dünyayı sarsacak bir savaş çılgılığı da inanılmaz aileme, kocam Scott'a ve kıymetli yeni üyemiz Bonnie Frances'e.

Ve sana, bu dünyaya girmek üzere olan kişiye...

...Mutlu okumalar

Kelly St. Clare

Birinci Bölüm

Ellerimle ayaklarım kavurucu kuma saplanmıştı. Aynı kavuruculuktaki güneşin altında, Yargılanmamış Borusu'nun feryadını beklerken, aşağı bakan köpek şeklindeki garip pozisyonumu korudum. Yıllar süren; kapsamlı, acımasız eğitimlerden sonra, son testte başarısız olursam tüm bunların ne anlamı olacağını düşünmemeye çalışarak sertçe yutkundum.

Sekiz yıl, bu anda sonuçlanacaktı. Ya hep ya hiçti.

Seelie Sarayı'nın feylerinden biri olmamı sağlayacak o yetenek bende var mıydı, yoksa türümün en zayıf olanıyla sürülecek miydim?

“Siktir,” diye kısık sesle fısıldadım, safra boğazımdan yukarı tırmanıyordu.

“Bunun için iyi bir pozisyonundasın,” diye mırıldandı Rowan. Sol tarafımdaki diğer bir acemiydi. Benim gibi ayaklarıyla elleri kuma gömülüydü, bana hızlı bir gülücük attı. Gözlerinin ve ağzının etrafındaki gerginlik her şeyi söylüyordu.

Buraya düşenler başarısızlığın sonuçlarını biliyorlardı.

Yarı insan olan bizler, bunu daha iyi biliyorduk.

Benim gibi melezler –yarı insan, yarı fey– bunu en iyi bilenlerdi. Doğduğum için özür diles  m yeri ydi herhâlde?

G  l  msemesine kar  şılık vermedim, onun yerine parmaklarımın arasındaki kuma bakmak için ba  şımı eğdim. Bu pozisyonda kalmanın acısı fizikselden ziyade zihinseldi ve hepsi testin bir par  çasıydı. Ter yüzümden a  şığı akıyordu. Omuzlarımdaki ağırı, yanarak zonklama noktasına gelmişti. Kalın, koyu renk sa  ımı geride tutan   rg  m her geçen saniye daha da açılıyordu. Düzenli nefes almak için mücadele ederken gev  şek teller boynuma ve yanaklarıma yapışmıştı. Dakikalar dayanılmaz bir yavaşlıkla geçerken acı ve hareket etme ihtiya  ı acımasızca    e katlanıyordu.

Sıranın devamında biri sızlandı, kim olduğunu tahmin edebiliyordum. Bracken. Bunun için uygun *değildi*. Geri kalanlarımız gibi eğitim alıp, s  r  lmemek için dua etmekten başka çaresi yoktu. Ba  larda çok az kadın eğitime gönderilirdi. Her yıl doğan fey sayısının d   mesi, kadınların mümkün olduğunca güvende tutulması gerektiği anlamına geliyordu.

Fey dünyasına dahil olmak istemeyip, s  r  lmeyi istemek için bir nedenin olması haricinde, bu şekilde yönetici sınıfın parmağını bile kıpırdatmasına gerek kalmadan neslin sonlanacak demektir.

Bizim gibi piçler ve yetimlerin, bize ya da eğitimlerimize destek verecek ailelerimiz yoktu. Burada, Tepealtı'nda, ne kadar korkutucu olsa da yalnız birbirimize sahiptik. Çoğumuz aynı yetimhaneden geldiğimiz için aramızda uzun yıllara dayanan bir geçmiş vardı.

“Dayan, Bracken,” diye bağırdım. “Sakin   imdi pes edeyim deme. Daha yeni başladık!”

Yine sızlanarak cevap verdiğinde, diğer yirmi dört acemi de söylenerek aynı fikirde olduklarını belirttiler.

Uzakta bir yerden; uzun, kısık bir inilti gibi gelen ses, etrafımdaki ağır nefes seslerini delip geçerek gittikçe genişledi. Yargılanmamış Borusu gök gürültüsü gibi patlayarak güm-bürdedi.

Böylece aşağı bakan köpek pozisyonumdan çıkıp, diğerleriyle beraber ileri atıldım. Koştukça her yerden kum uçuşuyordu ama eğitmenimin keskin sesi kafamın içinde dönüp duruyordu. *Borunun sesini duyar duymaz, koş. O boru sadece seni değil, peşindeki Tepealtı'nın böceklerini de serbest bırakıyor.*

Böcek demek kibar, hatta az bile kalırdı...

“Solunda canavar var,” diye bağırdı Rowan.

Bir arada duran grubumuz, testimizin ilk engeliyle yüzleşmek için tam ortadan ikiye ayrıldı.

Kendini bölük lideri olarak atayan Yarrow sağ yarıyı, ben de sol yarıyı aldım. Rowan’la Bracken tam arkamdaydı.

Genel olarak görevimiz, rotamızın üzerinde gizlenen ‘sik-keleri toplamaktı’ ama elbette işin içinde canavarlar da vardı. Asıl soru, bugün bize hangi böcekleri verdikleriydi?

İlk defa tam anlamıyla baktım.

Siktir!

“Ejderha,” diye çığlık attı Bracken.

Kaçarken gelen sesi gittikçe zayıfladı. Kahretsin. *Hoşça kal, Bracken.*

Bracken’ı kaybetmemizi görmezden gelerek soluma döndüm. Gözlerimi birdenbire üzerimde yükselen ‘küçük’ sorundan ayırmaya cesaret edemedim.

Sıradan bir ejderha değildi, üç başlı bir ejderhaydı. Kendi mütevazî fikrime göre olması gerekenden iki kafa daha fazlaydı.

Her bir ağızdan, yuvarlanan devasa toplar hâlinde alevler fişkirdi. Sert, siyah pullarıyla canavar bana gerçek görünmüyordu. Daha çok insanların sevdiği o berbat filmlerin birinden kesilip yapıştırılmış da yetimhane uslu olmamıza karşılık ödül olsun diye cuma akşamları izlememize izin veriyormuş gibiydi.

Uzuvları tuhaf bir şekilde hareket ediyor, üstümüze doğru yürürken garip açılarda seğiriyorlardı.

Yavaş.

Aptal.

Dengesiz.

“Silahlar,” diye haykırdı Yarrow.

Omzumdaki yayımı kaydırarak, pürüzsüz bir hareketle sadaktan bir ok çektim. Oku yerine oturttuğumda tüylerinin ötesini gördüm.

Ortadaki ejderhanın kafası kararsızlıkla sağa sola sallanıyordu. Öfkeyle yuvarlanan gözlerine odaklanarak, oku fırlattım. Hedeflediğim yere saplanan sivri ucun cıvık darbe sesi, etraftaki kargaşada kaybolmuştu. Her şeye rağmen o ıslak ses kafamın içinde yankılandı.

Ejderhanın ortadaki başı, solmuş bir çiçek gibi düştü, canavar üstümüze gelmeye devam ediyordu. Geriye kalan iki kafa, aralarında sallanan kafaya doğru bakmamışlardı bile. Kaşlarımı çattım. Bu yaratığı rahatsız etmemiş miydi? Yaralanmış gözün acısına karşı bir tepki bile yoktu.

Yanımdan oklarla mızraklar uçuyor, bazıları canavarın kışına ve dikenli kuyruğuna saplanıyor, birçoğu hedefi tamamen ıskalıyordu. Yakınmamak için kendimi zor tuttum. Pek de gizli olmayan sır ne miydi? Feyler, melezler bile sihirden başka bir şeyle savaşmakta bok gibiydiler. Bilin bakalım final turunda kendimizi kanıtlamak için bize hangi kural konmuştu?

Doğru tahmin ettiniz, saldırı sihri yoktu. Bana gelince, sihir yeteneğim, şey... Üst seviye denilebilecek kadar olmadı-
ğından, benim için sorun yoktu.

Bir ok daha yerleştirip, soldaki kafayı indirdim.

“Acele et, Kallik,” diye kükredi Yarrow.

Alli. Alli’yi tercih ediyordum, bunu çok iyi biliyordu.

“Yardım edebilirsin,” diye mırıldandım. Üçüncü okum hedefini bulduğunda sııttım. Şimdi bir buket solmuş canavar çiçeklerimiz vardı. Bir nevi.

Ejderha başları büyük bir gürültüyle yere düştü. Anladığım kadarıyla ölmüşlerdi. Vücudu sıcak kumda sendeleyip, arkasından başları da sürükleyerek hareket etmeye devam ediyordu.

İğrençti. Yine de son sekiz yılda gördüğüm en berbat şey değildi. Kesinlikle katlanmak zorunda kaldığım en berbat şey de değildi.

Canavarı inceledim. Sanki beyinleri ejderhanın kalanıyla bağlantılı değildi. Sanki yaratık aynı anda hem yaşıyor hem de *yaşamıyordu*. Acayip biçimde büyülenmiş hâlde bu tuhaf gösteriyi izlemek için yayımı ve okumu indirdim.

“Sikkeleri bulup getirin.” Yarrow’un gürleyen sesi beni sarstı.

İndigo sihrimi doldurmak için yakınlardaki ağaçlardan yeşil enerjiyi çekerek, sesimi güçlendirmek amacıyla boğazımın etrafına doladım. “Sikkeler,” sihirli bir şekilde yükseltilmiş sesle grubun benim olan yarısına bağırdım. “Sikkeleri alın!”

Rowan omzuma bir şaplak attı. “Yarrow senden önce emir vermeyi mi başardı?”

Evet. Bunun sona erdiğini asla duymayacaktım. Yarrow, Altın Evi’nin –Kraliyet Evi’nden bir kademe aşağıdaydı– piçi, neredeyse geldiğim andan beri kendini başımın belası olarak

atamıştı. Bu konuya gereğinden fazla kafa yorunca hâlâ kıyafetlerimi parçalayıp, yapış yapış elleriyle beni okşadığını hatırlıyordum.

Ürperdim. *Hayır, o konuya girmeyecektim.*

Takımımızın iki yarısı da canavarın etrafını çevirmişti.

Heyecanlı bir çığlık yükseldi. Bir an hazinemiz gözüme çarptı. Sendeleyen ejderhanın; vücudunun arkasında demir zincirlerle bağlanmış, ahşap bir sandık duruyordu.

Sandığa ilk Rowan ulaştı. Demirden uzak durmak için ahşap ucundan tutarak, temkinle kapağı açtı. İçine bakmak için eğilirken, koyu kahverengi saçları ışığın altında güzel bakırımsı bir tonda parladı. Hayır, o rengi yansıtan saçı değildi. Etrafına baktığında yüzünde bakır tonu ışıldıyordu. “Kahretsin. Yeterince sikke yok.” Gözleri fal taşı gibi açıldı. “En fazla yirmi tane.”

O zaman bu ‘takım hâlinde mutlu mesut sikkeleri toplayın’ tarzında bir iş değildi. Bu ‘sikkeni al yoksa kendi başının çaresine bak’ tarzındaydı.

Bana bir tane fırlatıp, kendininkini cebine attı. Diğerleri aceleyle geri kalanlar için kavga ederken geriledi. Yarrow omuz atarak öne geçti, *pislik*.

Rowan hafifçe omzuma vurdu. Yetimhanede birlikteydik, yakın arkadaş olmasak da yıllardır birbirimizi tanırdık. “Gitmeliyiz. Bence bu andan itibaren...”

Başımı salladım, sikkeyi keseme koymuştum bile. “Bir sonraki görev muhtemelen aynı şekildedir. Daha çok insan elemek için daha az sikke vardır.”

Oyun değişmişti.

Yanında koşmaya başladım. Yayımı kaldırmak için yavaşlamamıştım. Onun yerine sol elimde yayımı sabit tutup, sağ

elime de iki ok almıştım. Daha fazla böcek belirmeden hazırda bulundurmak en iyisiydi.

Kumluk alanda koşarken gözüme bir şey çarptı. Parkurun bir tarafında Bracken ağlayarak kıvrılmış, omuzları titriyordu.

Okları kemerime sıkıştırarak, ona doğru koşup kolundan tuttum. “Kalk da işe koyul, Bracken. Belki bir sonraki sikkeyi alman için sana yardım edebiliriz.”

Başını salladı, uzun sarı saçları çözülmüş, feci hâlde birbirine dolanmıştı bile. “Tamam mı?”

Rowan parlak yeşil gözlerini devirdi. Hiçbir şey söylemedi, ben de öyle. Onu arkamızda bırakamazdık. Tepealtı –feylerin atalarından kalma vatanı– önceden kestirilemeyen zorluklarıyla karşılaşmaya hazır olanlar için bile tehlikeliydi. Diyarın bu bölgesi, Yargılanmamış Borusu çaldıktan sonra birkaç saat boyunca fazlasıyla tehlikeli olacaktı. Ayrıca –Bracken’ın bileğini tutan elimi sıkılaştırdım– boktan bir eğitmeni olması onun kabahati değildi. Rowan’la ben Bres’i kaptığımız için şanslıydık. Eski kafalı olsa da bu eğitim süresince genç feylere akıl hocalığı yapmakta üstüne yoktu.

Koşarken; kum ayaklarımızın altından kayıyor, kaynar sıcak ve çakıllıdan soğuk, ıslak ve ağır hâle dönüşüyordu. Önümüzde uçsuz bucaksız gerçek bir okyanus belirdi, sağ tarafımızda bir dalganın yepyeni sahile çarpmasıyla yavaşladım.

Tepealtı yine saldırdı.

Bu sefer beni inciten yerden vurmuştu. Dalgalı yüzeyi incelerken kalbim çarpıyordu. Yüzeye çıkmaya çalışan eski bir hatıra boğazımı düğümledi. Kapıldığım korku yüzünden yaşadığım paniği ifademe yansıtmamaya çalıştım.

Soğuk, su çok soğuktu ve nefes alamıyordum.

Hayır, hayır, geçmişin geleceğimi elimden almasına izin veremezdim.

“Bres, üç ana görevimiz olacağını söyledi. Silahlar. Cesaret. Akıl.” Rowan’ın sesi düşüncelerimi delip geçti. “Bunun hangisi olduğunu düşünüyorsun?”

Silah engelini tamamlamıştık, en azından bu benim fikrimdi.

Dalgalar sakinleşip, yüzey durulunca tuttuğum nefesimi verdim. “Cesaret.”

Bracken kollarını kendine doladı. “Neden? Bu sadece su. Belki de akıldır. Tehlike geldiğinde nefesimizi uzun süre tutmak zordur.”

Yapma ya. Bu başarı, nefes almaya çalışmak için insani içgüdüleriyle savaşmak zorunda kalan melezler için daha da zordu. Boğucu derecede su korkusu olanlar için *çok daha* zordu.

Kendimi bir sonraki sınava içten içe hazırlarken ellerimi yumruk yaparak sıktım.

Çenemi kaldırıp suya baktım. Gümüş bir şeyin parıltısı havaya fırladı, uçtan uca süzülüp dalgalı okyanusa düşerek kayboldu.

“Onu gördünüz mü?” diye sordum.

Rowan’ın başını salladığını görmekten çok hissetmiştim.

“Gümüş sikke,” diye homurdandı.

Bu benim için yeterli bir onaydı.

En iyisi bu işi halletmekti. Fikrimi değiştirmeden önce, kıyafetlerimi çıkarıp silahlarımı ıslak kumun üstüne attım.

Rowan da tereddüt etmeden aynısını yaptı, bir an sonra Bracken da soyundu.

“İyi bir yüzücü müsün?” diye sordu Rowan ona.

Bracken başını eğdi. “Evet.”

Bana sormadı, zayıflığımı herkesin bilmemesi için çok çabalamıştım. Demek istediğim, yüzebilirdim ama...

Buz gibi soğuk su bana çarpınca tıslayarak sığ kısımda yü-
rümek için ayaklarımı zorladım.

Bölüğün kalanı geldiğinde üçümüz de belimize kadar su-
yun içindeydik. Rowan'la Bracken daha fazla oyalanmadan
yüzmeye başladılar. Diğer Yargılanmamışlar bizden işareti
almış olurlardı. Oyalanamazdım, bunu yapmak zorundaydım.
Birkaç kere burnumdan nefes alıp, panik dolu düşüncelerimi
bastırarak ileri doğru atladım.

Su o kadar soğuktu ki göğsümün etrafını ve başımın üstünü
demir bantlar sıkıyordu sanki, yoksa panikten miydi? Başta
çıldırılmış gibi hareket ediyordum, hava almak için yüzeye çık-
madan önce olabildiğince yüzmeye çalıştım. Rowan'la Brac-
ken benden çok ilerideydiler. Dişlerim titreyerek gümüş parıl-
tayı gördüğümüz yere ulaşınca onlara katılmak için hızlandım.

Rowan derinliklere doğru dikkatle bakıyordu, ben de göre-
ve odaklanarak baktım. Su son derece berraktı. Dibi görmemi-
ze olanak sağlıyordu ve en dipte ejderha tarafından korunana
benzer bir sandık duruyordu. Ahşaptı. Demirle bağlanmıştı.

“Derin bir nefes alın,” dedi Rowan. “Burası derin.”

Söylemesi kolaydı ama alabildiğim en derin nefesi alıp dal-
dım.

Kendimi zorla itiyordum ancak sıkışan ciğerlerim, nefes
almam için çılgılık attığında daha yolu yeni yarılamıştım. Man-
tiken yarı fey olduğum için birkaç dakika nefesimi *tutabilece-
ğimi* biliyordum ama yine yarı fey oldum için aklımın insan
tarafı, boğulma fobim olmasaydı da bunun doğru olduğunu
kabul etmek istemiyordu.

Rowan'la Bracken benden ileride, neredeyse sandığa var-
mak üzerelerdi.

Ciğerlerimdeki basınç artıyordu. Aklım acilen kıyıya dön-

mem için bana bağıırıyordu ama hayır, pes etmeyecektim.

Kesinlikle reddediyordum.

Dudaklarımdan kabarcıklar kaçıp yüzeye doğru süzüldü ama devam ettim.

Neredeyse varmak üzereydim.

Rowan, elinde gümüş sikkeyle geri döndü. Gözleri açılarak benden geriye bakıp işaret etti.

Yarrow, hızla yüzerek bana yetiştiğinde suda dönmüştüm. Elindeki kavisli bıçağı, sol uyluğumu sıyırıp kesti. Kırmızılık etrafımızda dönerek yayılıyordu ama soğuk su uyuşturduğu için kesiğı zar zor hissediyordum.

Bir kere daha savurdu, ben de geriye doğru yüzerek yumuşak, vıcık vıcık bir şeye çarptım.

Yarrow'un kuyruğunu kıstırıp tüymesi, o yumuşak ve vıcık şeyin ne olabileceğinin iyi bir göstergesiydi.

Beklenmeyene dikkat et.

Nefes alma ikilemimi unutarak yavaşça döndüm.

Dokunaçlar etrafımı sarmıştı. Deniz yarattığı uzuvlarını, yüzen bölük üyelerini kamçı gibi sarmak için uzattığında kafam büyüklüğündeki vantuzlarını gördüm.

Dokunaçlı canavar bana en ufak bir ilgi göstermiyordu, onun yerine Yargılanmamış'ın diğer üyelerine döndü. Yoksa beni göremeyeceğı kadar yakınında mı duruyordum?

Kahretsin, sudaki kanın kokusunu almamasının imkânı yoktu. Kemerimi çıkarıp bacağımın etrafına bağladım sonra canavarın topalak, pembe gövdesinin altından sandığa doğru yüzdüm.

Son gümüş sikkeyi alırken gözlerim genişledi. Düşündü-

gümünden daha çok acemi yanımdan yüzüp geçmişti. Son gümüş sikkeyi kıl payı kapmıştım, gidişata bakılırsa bir sonraki durakta *daha az* sikke olacaktı.

Acele etmem gerekiyordu.

Rowan'la Bracken benden çok ileride, yüzeye doğru yüzüyorlardı. Deniz yarattığı, devasa dokunaçlarından birini onlara doğru açtı, Rowan uzvu kesmek için duraksamıştı.

Canavar feryat ederek geri çekildi.

Ağrı sevmiyordu demek? Öğrendiğim iyi oldu.

Ağzımda sikkeyle sandığı tutup, üstünde durduğu taş kaideye vurarak parçaladım. Parçalanma sesi dışa doğru dalgalanmıştı, sivri uçlu uzun bir parça çita kaptım.

Sert tekmelerle dokunaçlı canavarın altından ve arkasından yüzdüm. Rowan'la Bracken'i yakalamak için suda yükseldi, diğer Yargılanmamışlar'dan birkaçına yaptığı gibi onları kapıp aşağı doğru sürüklemeyi başarırca diye, ona çitayı saplamak için kendimi hazırlayarak yukarı doğru takip ettim. Görebildiğim kadarıyla, en azından yedi tane fey farklı dokunaçlara yakalanmıştı. Hepsini kurtaramazdım ama belki bu birkaçına yardımcı olurdu.

Boştaki dokunaçları, Rowan ve Bracken'a doğru uzanırken yumuşak alt yüzeyine uzun, ahşap çita parçasını sapladım.

Suyun içinde sesi yankılanarak tekrar feryat etti, dikkatini deniz tabanına, dokunaçlarından kurtulan birkaç Yargılanmamış'a çevirdi. Yapabileceğimin en iyisi buydu.

Şansımı deneyip yüzerek altından çıktım.

Yüzeye çıktığımda yavaşlamaya cesaret edemedim, onun yerine sığılık alana doğru elimden geldiği kadar hızlı yüzdüm.

Teknik olarak *hâlâ* ihtiyacım olmayan hava için nefes nefese kalmış, bir taraftan çevremdekileri gözlemleyerek ıslak kumda süründüm.

Bracken önümde çömelmişti ama Rowan orada değildi. Önden gitmişti. Onu suçlayamazdım, bu bir oyundu.

Bracken o parlak mavi gözleriyle beni yakından izliyordu. Birkaç kere gözlerini kırptı ve yayımla okumu bana uzattı. “Oğlanlar bunları ezmek istedi.”

O da onları kırılmaktan mı kurtarmıştı? Gümüş sikkeyi kalçamdaki kesenin içine koyup silahımı ondan aldım. “Teşekkür ederim.”

“Lafı bile olmaz,” dedi. “Sikke almam için bana yardım ettin. Belki de beni Üçgen’e sürgün etmek yerine bir tüccar olmama izin verirler.”

Her renkte sikke toplamaya kararlıyım ama haklıydı, muhtemelen bazı görevlerde başarılı olup diğerlerinde olmayanlara teselli ödülleri dağıtırlardı.

“Gidelim.” Soğuk suyun uyuşturucu etkisi geçtiği için bacağım, bir katır tekmelemiş gibi zonklamasına rağmen, topalayarak kendimi hızlanmaya zorladım. Aceleyle bakınca yaranın sandığımdan daha yüzeysel olduğunu fark ettim. Bu iyi bir şeydi.

“Ne oldu?” diye sordu Bracken.

“Yarrow,” diye patladım. Tanrıçam onu cehennemin dibine kadar kahretsin. “Kaç tanesi benden önce çıktı?”

“Rowan dahil on beş kadar. Yalnız bir kısmı bir araya geldi, Rowan’la benden önce yüzeye çıktılar.”

Birlik oldular. Süper.

Koşmaya başladık. Manzara okyanustan yukarı doğru

eğimli, sık bir ormana dönüştü. Uyluk kaslarım aniden gelen boğucu sıcaklıkla gevşedi, yara hâlâ tiksindirici olsa da beni engellemiyordu. Bitki örtüsü değiştikçe yer de değişiyordu, çok geçmeden dik bir kayalığın önünde durduk.

“Sence yukarı mı çıkmamız gerekiyor?” diye sessizce sordu Bracken.

Kaya duvarın bir kısmında parlayan gri bir kaplama vardı. Üzerine elimi koymamla küçük bir parça enerji kıvılcımı parmaklarımdan yukarı kaydı, neredeyse beni ileri doğru çağırıyordu. “Evet.”

Dik kayalık yüzeyi tutuna tutuna tırmanırken dikkatle ayak basacak ve parmakla tutunacak yer arayarak yolumuza devam ettik.

Bizi aşağıda hiçbir güvenlik ağı beklemiyordu, biraz önce su altında yaşadığımız telaşlı kargaşadan sonra bu tırmanış ür-kütücü bir nitelik taşıyordu.

Bu, cesaret testi olmalıydı.

Dişlerimi sıkarak nefesimi kontrol etmeye çalıştım. *Burundan al, ağızdan ver.* Korkmayacaktım, yükseklik beni rahatsız etmiyordu. Bu okyanustan daha çok benim elementimdi.

Yukarıda bir yerden suyun çarpma sesi geliyordu ama sonunda elim uçurumun tepesini bulduğunda sesleri duymazdan geldim.

Çıkıntının üstüne tırmanıp aşağı bakmak için göbeğimin üstüne doğru döndüm. *Hah*, Bracken oradaydı.

Bir elimi uzatıp son birkaç adımı atmasına yardım ettim. “Başardın. İyi iş çıkardın.”

“Bize katılabildiğinize sevindim,” diye seslendi Yarrow.

Çömeldiğim yerde dönerek onunla yüz yüze geldim.

Onlarla.

Oğlanlar, Yarrow'un çevresinde yarım daire şeklinde etrafa dağılmışlardı, aralarında Rowan da yer alıyordu. On beşi de oradaydı.

“Bölük lideri olarak,” diye ağır ağır konuştu. “Önden kadınların gitmesi konusunda ısrar ediyorum. Gerçi bu kelimenin senin gibi... soyu şaibeli biri için geçerli olduğundan emin değilim.”

Üst düzeydekilerin dinleme ihtimali olduğu zamanlarda bana melez dememeye her zaman dikkat ederdi.

Yarrow güldü, diğerleri de onunla beraber. Rowan da dahil. Ah, yok artık. Rowan kazanan tarafa katılarak bana ihanet etmemişti –bu sadece çok zekice bir hareketti– ama bir pislik gibi davranmak mı? Bu, onu benim kara listeme sokmuştu.

Oğlanların bizi neden beklediğiyle ilgili tahminim ne miydi? İleride gerçekten tehlikeli bir şey bizi bekliyordu ve Yarrow, önce başkasının işi batırmasını izlemek istiyordu. Ödlekçe olsa da aptalca bir fikir değildi.

Zorla gülümsedim. “Geçen gece öyle söylemiyordun ama *bölük lideri*.”

Bıçağının kabzasındaki tutuşunu sıkılaştırdı, parmak eklemleri gergindi. Ben de tırmanıştan sonra bacağım zonklamıyormuş ve kendimi bırakmayacakmışım gibi yanından geçip gittim.

Sıra bir sonraki görevdeydi. Sunulan sınırlı sikkeler düşünülünce önden gitmek daha mantıklıydı.

Alaylarını ve hakaretlerini duymazdan gelerek kaya çıkıntısından uzaklaştıran tek yolu takip etmeye başladım. Suyun çarpma sesi, kanın kulaklarımda aniden atışının yankısı gibi öfkeli bir kükremeye dönüştü.

Yine mi?

Gözlerim etrafı taradı.

Dikey bir şelale metrelerce aşağıya, buradan inanılmaz derecede küçük görünen bir su havuzuna dökülüyordu. İçine dalma düşüncesiyle hırıltılı bir nefes verdim. *Bunu yapmamızı istiyor olamazlardı.*

Yine de açık gri tonda parlayan yol tam bu noktada sonlanmıştı ve gidecek başka bir yer yoktu.

Kesinlikle atlamamız gerekiyordu.

Bir ayağımı geriye aldım. Hayır. Mümkün değil. Bunu yapamazdım. Tepealtı'nın bazen rüya gibi hissettirmesi, burada ölemediğimiz anlamına gelmiyordu. Atlarsam ya kayalıklara çarpardım ya da boğulurdum.

Diğer ayağımı da geriye çektim.

“Alli, dikkat et,” diye bağırdı Bracken.

İri bir elin, kürek kemiklerimin arasından beni itmesiyle çığlığım boğazımda tılandı. İyi bacağımın vücudumu uçurumun kenarından uzağa doğru itmek için sadece kısa bir anım olmuştu.

Ardındaydı... hızla düştüm.

Çığlığım boğazımda takılıp zihnimi doldurdu. Panik o kadar sert çarptı ki görüşüm kararmaya başlamıştı. Gözlerimi kapatıp kaderime teslim oldum.

Hayatım gözlerimin önünden geçti, talihsizce ölüme yaklaştığım zamanlarda sık sık başıma gelen bir şeydi. *Dışlanmış bir melez olarak büyümek. Yetimhane. Bu teste gelebilmek için verdiğim mücadele.*

Hiçbir uyarı olmadan, düşüşümü hafifçe yavaşlatıp beni kollarında sallayan, sakinleştirici bir sıcaklığa kaydım. Su. Çok rahatlatıcıydı, inişim o kadar hatasızdı ki bir an çarpma-

nın etkisiyle öldüğümü düşünmüştüm.

Sihir devreye girmişti.

Kendimi suyun huzur dolu kucaklamasına bıraktım, beni şelalenin dibine taşıyordu.

Düz bir kayalığın üzerinde, tanıdık bir sandık bekliyordu.

Titreyerek, otomatiğe bağlamış gibi hareket ettim. Kapağı geriye itip sekiz sikkeden birini aldım, sonra bir tane de Bracken için aldım. O adamlar kışımızı öpebilirdi.

Hâlâ şoktaydım, tekrar suya girmek için kendimi zorladım, bir kez daha sıcak lagünün kenarına doğru yüzüp dışarı çıkmalıyım.

Toprak. Görkemli, sağlam, boğulamayacağım toprak sonunda altımdaydı. Çömelerek parmaklarımı çamura batırdım ve diğer Yargılanmamışlar'm tek tek suya atlamalarını izledim. Hiçbiri zarar görmemişti, bu da inişin aslında tehlikeli olmadığını doğrulamıştı. Sadece atlamak için cesarete ihtiyacımız vardı.

Ya da şanslıysan talihsizce itilirdin.

Yarrow atlayan beşinci kişiydi. Hâlâ altın sikke için vakti vardı. *Piç.*

Rowan yuvadan uçan sekizinci kişiydi. Eli boş bir şekilde başı öne eğik sudan çıktı. Ona ekstra sikkeyi vermedim. O hamlesini yapmıştı ben de ona ayak uyduruyorum.

Bres ve diğer eğitmenler ormanın içinden çıktılar, arkalarında son engele ulaşamayan Yargılanmamış arkadaşlarımın çoğunun sıırıslıklam bir şekilde geldiklerini belli belirsiz fark etmiştim.

Dikkatimi uçurumun tepesine verdim. Bracken aşağı inmemişti.

“Atla, Bracken,” diye fısıldadım.

Yapacağından şüpheliydim –bundan iyi bir şey çıkmayacağını bilseydim *ben* de atlamazdım– ama görevi tamamlamazsa ona sikkeyi verme konusunda bana zorluk çıkarabilirlerdi.

Bir an sonra mide bulandırıcı vınlama sesiyle birlikte aniden sarı bir şey uçtu. Neredeyse hiç sıçratmadan suya çarptı. Yüzeye çıkmadan önce birkaç saniye geçmişti.

“Sikkelerin hepsi alınmış ama yine de atlayayım dedim.” Omzunu silkerek yanıma geldi.

Ekstra altın sikkeyi avucunun içine kaydırıp şaşkın ifadesine göz kırptım. Sona kalan Rowan dona mı kalıyordu, görecektik.

Birisi alkışlayarak dikkatimi çekti.

Bres öne çıktı. “Üç sikkesi olanlar Seelie Elit Sınıfı’na girecek. Seçtiğiniz alanda eğitim alacaksınız, bununla birlikte maaş, kendinize ait bir ev, bir arma ve iki insan hizmetliniz olacak.”

Yarrow göğsünü şişirdi.

Burnumu kırıştırdım ama eğitime başladığımdan beri beni dolduran derin özlem şimdi içimde hızla yükseliyordu.

Kendi evim.

Kendi param.

Üç tane sikkem vardı. Elit olacaktım. Armayla hizmetlileri alabilirlerdi ama gerisi... orada bağımsızlık ve özgürlük vardı.

Bres devam etti, “İki sikkesi olanlar ise Seelie Orta Sınıfı’na girecekler. Seçtiğiniz alanda eğitim alacaksınız, bununla birlikte yarım maaş ve kendi statünüzdekilerle birlikte paylaşacağınız konaklama yeriniz olacak.”

Bracken kolumu tutup sertçe sıktı. “Teşekkür ederim, Alli.”

Umduğundan daha iyisiydi.

Benim için planladıkları geleceğin özetini duymanın uygunluğuyla cevap veremedim.

“Bir sikkesi olanlar...” diye seslendi. Bunun üstüne sırlı-sıklam olmuş grubun bir kısmı baktı. Dokunaçlı canavarı geçememiş olmalıydılar. “Tüccar olarak eğitileceksiniz ve kendi statünüzdekilerle birlikte paylaşacağınız konaklama yeriniz olacak.”

Sekiz yıllık eğitimden sonra bizim bölüğümüzden sadece yirmi dört kişi kalmıştı. Sikkesi olmayan dört kişiden ikisi ağlamaya başladı, diğer ikisi Bracken’in uçurumun üstünde titrediğinden daha çok titriyorlardı.

“Ve sikkesi olmayanlar,” diye açıklamaya devam etti Bres, “onlar da tüccar olacaklar.”

Diğerleriyle beraber benim de nefesim kesilmişti.

“Yapmayacaklarını biliyordum.” Rowan yanıma sokuldu. “Feylerin sayıları bu kadar düşük ve insanlarınki bu kadar yüksekken bizi süremezlerdi.”

Bana yaptığı saçmalıktan sonra benimle konuşmaya *çalışmıyordu*, değil mi? Moron.

Onu görmezden geldim.

Bres ellerini genişçe açtı. “Sekiz yıllık sıkı çalışma. Eğer hâlâ buradaysanız, değerinizi yüz kat daha fazla kanıtladınız demektir. Her biriniz hangi mevkide olursa olsun, Seelie Sarayı’na katılmaya layıksınız. Geriye kalan tek şey saygıdeğer kralımıza yemin etmeniz olacaktır. Ant içmenizi dinlemek için Kâhin’imizi sizinle tanıştırmaktan onur duyuyorum.”

Grupta bir dalgalanma oldu. Çoğu, efsanevi Kahin’i sınıflandırmalarında görürdü –Seelie ya da Unseelie Saraylarına yerleştirildikleri zaman– ama ben sınıflandırılmamıştım.

Yaşlı, kambur kadın ormandan ayak sürüyerek gelip eğitimcilerle, huşu içindeki bölüğümüz arasında durdu. Başlığı yü-

zünü maskeliyordu. Derinliklerinde neyin gizlendiğine dair bir işaret yakalamak için boynunu uzatan tek kişi ben değildim.

Eğitmenler tek sıra olmamızı emretti, ben de kendimi sıranın sonuna, Bracken'ın arkasına attım. Önümdekiler, onları Seelie Kralı'na ve Unseelie Sarayı'yla paylaştığımız Tepealtı'na bağlayacak yemini etmek için diz çöktüler. Bu, bir feyin *geri alabileceği* bir yemin değildi. Saraya verilen sözü bozmak, bir feyin sihrinin bağlanıp sürgün edilmesine sebep olurdu.

Tuttuğum nefesimi bıraktım, bir tarafım üç sikkemi de düzmece teknik bir detay yüzünden elimden almalarını bekliyordu. Sıra azaldıkça heyecan göğsümde kabardı. Eğitim almak için hangi alanı seçmeliydim? Ayrıca nerede yaşamalıyım? Alaska kıyısındaki Bering Denizi'nde yer alan Unimak Adası* güzel kuytu köşelerle doluydu. Gözlerimin kenarlarına yaşlar battı.

Hayatım boyunca bu anı hayal etmişim. Sonunda gerçekleşiyordu.

Bracken dizlerinin üstüne çöküp Tepealtı'na ilk girdiğimizde, hepimizin bir gün söylemeyi umduğu sözleri mırıldanarak yemin etti.

Brecken gülerek, sırttan yoldaşlarımızın yanına gittiğinde çenemi eğip Kâhin'in durduğu yerde diz çöktüm. Yemini edecek son kişiydim.

“Elin,” diye emretti Kâhin.

Tekrar yaşlı kadının başlığının altına bakmaya çalıştım ama sadece uzun, gri bir parça saç görebilmişim, yaşının göstergesiydi çünkü feyler insanlar gibi yaşlanmıyordu.

Sağ elimi uzattığımda kristal bıçağın ucuyla avucumu del-di. Kan bıçağın üstünde ilerledi.

* ABD'nin Alaska Eyaletinin Aleut Adaları zincirindeki en büyü ada. -ç.n.

“Şimdi yeminini et, Kallik,” dedi daha yumuşak bir sesle. “Tanrıça, bundan sonra gelecek olanlar için yardım etsin.”

Kâhin, yaşma ters düşen bir hızla, kristal bıçağı ayağımın dibinde toprağa sapladı.

Kaşlarımı çattım. Bunu başka kimseyle yapmamıştı. Galce kelimeler, bu an için hazırlandığımdan içime kazınmıştı, şimdi de hem melodik hem de sert bir şekilde dudaklarımdan akıyordu.

“Ben, Yurtsuzlar Evi’nden Kallik, Tepealtı yasalarını koruyup sürdüreceğime yemin ederim.” Elimde bıçağın batırıldığı yer ısındı, orayı ovaladım. “Ruhumu onun gücüne bağlıyorum. Kılıcımı, Kral Aleksandr’ın emirlerine uymaya adıyorum.” Isı artmaya başlarken titreyen bedenime hızla bir sıvı yaydı. “Eğer bunda başarısız olursam, bu dünyadaki –Tepealtı’nda ve ötesinde daha ne varsa– yerimi kaybederim.”

Son kelimeler de dudaklarımı terk ettiğinde, sihir içimde döndü, dışarı doğru dalgalanıp patladığında dünya hareket etti. Etrafımızdaki hava, yeşil bir yıldırım çakmasıyla çatladı. Dünya etrafımızda infilak ederken aynı renkte jilet gibi buz parçaları fırladı. Feyler çığlık atarken ellerim başımın üzerinde yere düştüm.

Bedenimin altında dönüşüm geçiren topraktan saklanacak yerim yoktu.

Orman, su, kum, bal, bulut, dikenler, buz.

Tepealtı, aşırı derecede tahmin edilemezdi ancak sekiz yılda asla böyle bir şey yapmamıştı. Ne oluyordu?

Dünya sallanmaya devam ederken çam iğneleriyle kaplı, normal görünen toprak zeminde ellerimin ve ayaklarımın üstünde durdum. Fazlasıyla normaldi. Buraya seyahat ettiğimden beri... şimdiye kadar gördüklerime benzemiyordu.

Başımı kaldırmamla Kâhin'le göz göze geldim. Başlığını indirmişti, bir gözünün üstü büyük bir kesikle tamamen kapalıyken diğer gözü mümkün olan her renkle doluydu.

Beni kınayıcı bir sessizlikle cezalandırdı.

“Ne oluyor?” Çıglıklar ve gök gürültüsü seslerinin arasından fısıldadım.

Bir şekilde beni duymuştu.

“Tepealtı artık yok, Yurtsuzlar Evi'nden Kallik,” diye cevapladı Kâhin. “Sen onu yok ettin.”

Düzenleme
Ny.ozlem

İkinci Bölüm

Öylece durmuş, biraz önce Tepealtı olarak bildiğim alana bakıyordum. Buz gibi soğuk rüzgâr yüzümü yakıp, yüksek dalışımından sonra üstümde kalan suyu birkaç saniye içinde dondurdu.

Eğitmenler etrafımızda bağırarak emirler yağdırıyordu.

Bres'in sesi hepsini bastırıyordu ama ben, Kâhin bana bakarken hareket edemedim orada dikildim. Hiçbir şey söylemedi, sadece başlığını sıkıca yüzüne çekti bana sırtını döndü ve çekip gitti.

“Buraya gel, Kallik!” diye kükredi Bres. “Fırtına geliyor!”

Havada uğultu koptuğunda o kadar şiddetli bir kar yağışı başlamıştı ki etrafı zar zor görebiliyordum. Ayaklarımı hareket etmek için zorladım, olan biteni tam olarak kavrayamıyordum.

Kâhin yanılıyor olmalıydı. Ben... Yurtsuzlar Evi'nden Kallik, bölüğündeki en kötü sihir kullananlardan biri, bunlarla hiçbir ilgim olamazdı... Tepealtı'nı yok etmekle.

Altmış santim derinliğindeki kar birikintisinden tökezleyerek geçip Bres ve diğer gelenlerin yanına geçtim.

Karşımızda diğer iki bölükle eğitmenleri vardı. Diğer Seelie grubuyla bir Unseelie grubu. Bundan önce birbirimizi hiç görmemiştik, eğitimimiz için Tepealtı sınırları içinde ayrı tutuluyorduk.

“Beni takip edin!” diye patladı Bres, fırtınada duyurmak için sesini sihirle yükselterek.

Aklıma gelen fikir neredeyse nefesimi kesti. “Kimse yaralandı mı?”

Bres bana doğru çelik gibi gözlerle baktı. “Hayır.”

Anında tatlı bir rahatlama aktı içimden. Küçük popülasyonumuzda, bir feyin ölümü küçük bir olay değildi. Bazen böyle bir şey gerekli olsa da ölümün gerekli olduğu zamanlar dışında halkımdan birini, yaptığım bir şey –belki yaptığım– yüzünden incittiysem, aynada yüzüme bakamazdım.

Bölüğün baş eğitmeni olarak, Bres bizi patika bir yoldan geçirip devasa ahşap bir kulübeye getirdi. Sekiz yıl önce Tepealtı’na ayak basmadan evvel bulduğumuz aynı ahşap kulübeydi. Bir nevi inziva için tasarlanmıştı. İkinci katta yirmi oda vardı, zemin katın genişliği beş yüz metre kare kadardı ve çok büyük bir mutfığa sahipti.

Birbirimizi ezerek içeri daldık, diğer iki bölüm arkamızdan iterek dışarıdaki fırtınadan kaçıyorlardı.

Koca taş şöminede hızla ateş yakılınca ısı yavaşça yayılmaya başladı. Fırtınadan uzaklaşmak bile yeterdi fakat işleri biraz yoluna koymak gerekiyordu.

Seelie acemileri solda, Unseelieler sağda duruyordu. Bu bölünme her daim olacak ve sonsuza kadar sürecekti.

Pencereye doğru gidip artan fırtınayı izlemeye başladım, bir kulağım odanın içinde karga sürüsü gibi dolanan fısıltılardaydı.

“Ne oldu? Eğitimimiz bitti mi?”

“Eve, Unimak’a dönebilecek miyiz?”

“Tepealtı gerçekten yok mu oldu?”

Eğitmenlerden tanımadığım bir diğeri konuştu. Omzumun üstünden söyle bir bakınca onun Unseelie olduğunu fark ettim ve bir anlığına tanıdığım biri olduğunu düşündüm. Koyu renk saçlar omzundan sarkıyordu ama gözleri koyu yeşildi. Sihri de koyu yeşildi ve gözleriyle uyumluydu, bu da feylerde sık rastlanan bir özellikti. O kadar koyu bir renkti ki zar zor yeşil olarak sayılabılırdi. Sihrini boğazının etrafında dolandırarak sesini yükseltmek için kullandı.

“Tepealtı yok olmadı. Sihrimizin doğduğu yer ve gücümüzün kaynağı, birden yok olmaz. Bazen seçici olabiliyor.” Bunun arkasından bir miktar kıkırdama geldi. Ben gülmedim. Karanlık saraya seçilmeden önce arkadaşım olan başka bir Unseelie’yi düşünerek ona baktım.

Kâhinin avucumun içinde elimi deştığı yeri ovup duruyordum.

Başparmağım başka bir yaranın üstünü ovdu; beni daha eskiye, çocukluğuma kadar, ilk feyimle tanıştığım zamana, onun benim de mirasımın yarısı olduğunu bilmeden önceye götüren yaranın.

İşaret parmağım boyunca uzanan kabarık yara izi, şu andan çok öncesinde ölümle burun buruna gelişimin tek kanıtıydı.

“Bu taraftan Kallik,” diye fısıldadı annem Tlingit dilinde, tombul elimi sıkıca tutarken.

Bizim gibi parmak ucunda sıra hâlinde yürüyen yetişkinler ve çocukların arkasından bir yükseltinin tepesine doğru yavaş yavaş yürüyorduk. Bu insanların hiçbirisiyle beraber yaşamıyorduk ama ara sıra onları görürdük.

Kış gündönümünde fey şenliklerini gözetlemek için adanın bize ait olan kısmından kaçtığımız zamanki gibiydi.

Beni ağacın dallarının çatallaşmış kısmına kaldırdığında kıkırdamış ama aşağıdaki görüntüyü görünce sessizleşmiştim.

Çok güzeldi.

Nehrin kıyılarında dans ederlerken kıyafetleri dönüşlerine uyumlu bir şekilde akıp parlıyordu. Çalkantılı, ucu beyazlaşmış dalgalı suyun üzerinde bir köprü uzanıyordu ve bunun tehlikesi, zarafetini daha da vurguluyordu.

Öne eğilince neredeyse ağaçtan devrilip düşüyordum.

“Bir fare kadar sessiz ol. Sihirli halk bizim izlememizi istemez,” dedi annem. Bir parmağını dudaklarına tutarken bana gülümsüyordu.

Otomatiğe bağlamış bir biçimde başımı sallayarak, sihirli halk gittikçe kararan gökyüzünün altında kutlama yaparken hemen hemen hiç gözüümü kırpmıyordum.

Hareketleri beni çağırıyordu, sanki karnımın altından bir şeyi çekiyordu.

Annemin bir grup ihtiyarla, alçak sesle konuştuğu yere doğru baktım.

Sadece hızlıca yakından bakacaktım. Bir fare kadar sessiz olup tekrar yerime dönecektim.

Durduğum ağaçtan kayıp çalıların ve büyüülü ağaçların örtüsünden faydalanarak, diğerleri geride kaldığında hızımı arttırdım.

Belli noktalarda yokuş düzleştiğinde koşarak, kısa bacaklarımı gidebildikleri kadar hızlı hareket ettirdim. Kalbim kabuslarımın içinde gümbürdüüyordu ve dondurucu alacakaranlıkta aldığım hızlı nefeslerim önümde sis gibi yükseliyordu.

Heyecan beni ısıtarak ilerlemeye teşvik etti.

Onlara ulaşmalıydım, feylere.

En sonunda son yokuşu da kayarak inince, sessizce son

sıra ağaçlara doğru sokulup aralarında gizlenerek nefesimi tuttum.

Çok güzeldiler.

Yumuşak ay ışığının altında saçları parlıyordu. Sanki yıldızlar vücutlarının içinde hapsolmuş, tenlerine inanılmaz bir ışıltı veriyordu.

Müzik zayıflamaya başlayıp dans edişleri yavaşladığında, hayal kırıklığına uğradım. Yokuşa dönüp tekrar bakarak anneye doğru bir adım geri attım.

Sert bir müzik patlaması, dikkatimi nehre geri çektiğinde çömeldim.

Feyler dağılmıştı.

Göremiyordum.

Dudaklarımı ısırarak tekrar omzumun üstünden baktım. Annem benim yüzünden hayal kırıklığına uğrayacaktı. Bir ay boyunca tüm avlarımızı bana temizletecekti.

Feyler sessizliğe bürünmüştü, vücutlarının oluşturduğu duvarın ötesinden nal sesleri geliyordu. Sadece arkalarından geçen grubun miğferlerini seçebiliyordum.

Sadece görmem gerekiyordu.

Ağaçların korumasının altından çıkarak hızla feylerin sırasına katıldım, bir fare gibi sessiz davranıp elimden gelenin en iyisini yaparak aralarına karıştım. Bana hiç aldırış etmediler sadece atlı gruba odaklanmışlardı.

Kalabalığı yarıp geçerek öne geldiğimde ben de görebildim.

Ağzım yusuvarlak açılıp kalmıştı. Grubun önünde bir adam at sürüyordu. Etrafındaki feyler yıldızları barındırıyor gibi görünüyor olsalardı, bu adam güneşin kendisini barındırıyordu. Gözüyle toplulukları tararken yüzünde yanındaki kadınıninkinden biraz daha geniş bir gülümseme vardı.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadındı. Önümden ge-

çip, köprü üstünden yürümeden önce attan inerken donup izlemekten başka bir şey yapamadım.

Güneş adam konuşmaya başladığında gözlerimi üstlerinden ayıramıyordum. Güçlü sesi, altındaki azgın nehrin suyu gibi alanın üstünde yayılıyordu, nehrin sesinin kabalığının aksine sesi pürüzsüzdü. Tarçınlı tereyağı gibiydi.

Sözleri yetişkinlere özgüydü ve benim için bir anlam ifade etmemesine rağmen dudaklarıma davetsiz bir gülümseme yerleşmişti.

Elini, ayucu yukarı bakacak şekilde ileri uzattı, teninden kraliyet mavisini fırlayıp yüzlerce filize bölündü ve açtıktakilerin etrafında dönmeye başladı.

Benim etrafımda.

Göğsümde sıcak, beyaz bir ısı patlarken nefes nefese kaldım. Acı verici değildi ama o kadar sıcaktı ki tuniğim ile kürk paltomu nasıl yakmadı anlamamıştım.

Kraliyet mavisini bir filiz önümde durdu ve sanki kafasını eğerek inceleme yapıyormuş gibi tepesini büktü.

Filiz ileri atıldı, parmağımın etrafına dolanıp, kıvrılıp, okşarken sıçradım. Ne oluyordu? Neredeyse panikleyerek başımı kaldırdığım, köprüünün üstündeki adama baktım...

Onun da bana baktığını gördüm.

Bunu bilerek mi yapıyordu? Hiç hoşuma gitmemişti. Gözlerimde yaşlar birikmişti, bakışlarımı yanındaki kadına çevirip burnumu çektim.

Adamın aksine bana bakmıyordu. Semavi kadın, parmakları adamın kolunu sıkıca tutarak tümenden adama yönelmişti.

Sinirlenmiş miydi?

Adamın ellerini yumruk yaptığını görmek için tam zamanında ona tekrar bakmıştım. Sihir sönmüştü, mavilik gece

göğünden ve parmaklarımdan, annemin mum üflemesi kadar hızlı bir şekilde yok olmuştu.

Tekrar konuşmaya başladı ama bakışlarımı parmaklarımdan alamıyordum. Eskisi gibiydiler. Bu başkasının başına da gelmiş miydi?

Bir fare gibi sessiz kalmaya çalışarak etrafımdaki feylere baktım. Hiçbiri benim gibi şüpheli görünmüyordu. Kimse ellerine bakmıyordu. Sadece köprüdeki güzel çifti izliyorlardı.

Mavi filizleri tekrar görmek istiyordum.

Çocuklar, ellerinde çiçeklerle sıralanmaya başladılar. Yetişkinler gibi parlak, gösterişli giysiler giymişlerdi. Kahverengi kürk paltom ve botlarıma bakıp yine de kışın yaşaması beklenmeyen birkaç beyaz çiçek toplamak için çömeldim, annem bana bazı feylerin sihirle bu tip şeyleri yarattıklarını söylemişti. Belki de dans etmeleri, çiçeklerin açmasına sebep oluyordu.

Başımı öne eğdim, ilerleyip sıranın sonuna takıldım.

Hızla hareket ettim. Eğer annem şimdiye kadar nereye gittiğimi anlamadıysa, önümde beni saklayan bir şey olmadan görebileceğini fark edeceğim kadar hızlı.

Çok geçti.

Belki adama daha fazla yaklaşabilirsem mavilik geri gelir, ona ne olduğunu sorabilirdim.

Beklentiyle gülümseyerek köprüye vardım, önümde yalnızca birkaç çocuk kalmıştı. Kadın, nefesimi kesen bir gülümsemeyle sundukları çiçekleri kabul ediyordu. Başını kaldırıp beni görünce gözünü kırptı.

Ah hayır, kıyafetlerim yeterince iyi değildi. Beni geri gönderir miydi?

Telaşlanmaya başlamıştım ama yalnızca arkasında, altın miğferi olan bir erkekle konuşuyordu. Adam başını eğdi, o da çiçekleri kabul etmeye devam etti.

Üç çocuk.

İki.

Bir.

Üşüyen bacaklarımı hareket etmeye zorlayarak yaklaştım, üç beyaz çiçeği uzatırken gözlerine bakamıyordum. “Çok güzelsiniz.”

Onları alıp gülümsedi. “Teşekkür ederim, çocuğum.”

Sesi çanlar gibiydi. Bu nasıl mümkün olabiliyordu? Soru, yanındaki adama bakarken kafamın içinde dönüp duruyordu.

Yakından suratı daha sert duruyordu.

Sevmemiştim.

Annemi istiyordum.

Çenemi indirerek yanından uzaklaşmak için acele ettim ama yoluma bir taş fırladı. Takılıp sendeleyerek yana doğru tökezledim ve köprüünün korkuluğuna uzandım.

Sanki erimiş gibi büküldü ve kavramak imkânsız hâle geldi. Köprüünün kenarından baş aşağı yuvarlandım.

Suya kapaklanmadan saniyeler önce korkuya kapılarak çılgılık attım. Benim gibi her çocuğun genç yaşta öğrendiği bir korkuydu.

Adamızdaki su ölümcüldü. En çok da kış aylarındaki su.

Derinlere battıkça her şey elimden kayıp gitmeye başladı. Tepeden tırnağa her şey. Işık. Hava. Duyular.

Paltom beni aşağıya sürükleyip, su gizli kayalıklara fırlatırken aynı zamanda da tampon görevi görüyordu.

Ciğerlerim sıkıştı, annemin gösterdiği şekilde kollarımı ve bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştım. Yüzmek. Yüzmek zorundaydım!

Su çok güçlüydü.

Fazla güçlü.

Üstelik çok yorulmuştum.

Kollarım ve bacaklarım, ilk uyandığım ya da uyuyakaldığım zamanki gibi garip hissettiriyordu. Gözlerim kapandığında paltomun aniden çekiştirilerek hareket etmesi bile açılmalarına yetmedi.

Eller beni nehirden dışarı çekti ve kıyıya sert bir şekilde çarptım.

Öksürüp, çekebildiğim kadar havayı içime çekince gözlerim açıldı ve şimdiye kadar gördüğüm en karanlık bakışlarla karşılaştım.

Güzel oğlanın gözleri aynı saçları gibi siyahtı ve saç tellerinden su damlıyordu. “İyi misin?”

Tlingit dilinde konuşmuyordu ama annem bana fey dilini de öğretmişti. Dudaklarım hareket edemiyordu, yine de cevap olarak dişlerim takırdadı ve başımı sallayarak elimden gelen en iyisini yapmaya çalıştım.

“Oğlum?” Çocuğun arkasından genizden, bıkkın bir ses geldi. “O insan yaşıyor mu?”

Güzel çocuk gerildi ama konuşan kişiye bakmadı. “Yaşıyor.”

“O zaman onu orada bırak.”

Kaşlarının arasındaki boşluk kapandı. “Onu, kendi insanlarına geri götüreceğim.”

Yumuşak kıkırdamalar etrafımızı sardı.

Genizden gelen ses tekrar konuştu, bu sefer kadının sesinde gülümseme belirtisi de vardı. “Aynı büyükbabası gibi.”

Oğlanın bana sunduğu elini tuttum, benimki kanla kayganlaşmıştı ve titreyen bacaklarımın üstünde tökezliyordum. “Benim a-annem...”

“Tepenin üstünde,” diye homurdandı, bir elini belime dolayarak.

“E-evet.” Burnumu çekip gözlerimi kırparak gelen yaşları engelledim. “Ben s-sadece görmek i-istiyordum.”

Beni nazikçe susturdu, kaba bir şekilde değildi ama başka kimse bana yardım etmek için durmamıştı, güzel insanların hiçbiri bana gülümsememişti.

Keşke hiç gelmeseydim.

Parmağımdaki yara izini ovdum. Bir Unseelie oğlan, uzun zaman önce hayatımı kurtarmıştı. Belki de ölmeme izin verseydi daha iyi olurdu. En azından o zaman... Omzumun üzerinden kulübede toplanan fey grubuna baktım. Korku üstlerine sinmişti, neredeyse üzerlerindeki kara bulutları görebiliyordum.

Aynı benim gibi onlar da biliyorlardı, Unseelie eğitmen ne derse desin Tepealtı’na bir şey olmuştu.

Hepsinden önemlisi, imkânsız olsa da benim hatam olduğunu biliyordum.

“Fırtınayı burada atlatacağız,” dedi aynı Unseelie eğitmen. “Sabah olduğunda Unimak’a döneriz.”

Kapı sertçe açıldı, gür sakalları da dahil olmak üzere tepeden tırnağa karla kaplı kürkler içinde bir çift adam tökezleyerek içeri girdi.

Sakallar.

İnsanlar.

Büyünün, beni fey gibi gösteren şeyleri –taşıdığım silahlar ve giydiğim deri zırh gibi– gizlemesi için elimi vücudumun üzerinde kaydırarak sihrimi etrafıma sardım.

Alaska’nın ortasında pek de normal karşılanacak şeyler değildi.

“Kahretsin, Gary, sana yanlış yöne gittiğimizi söylemiştim!” Adamlardan ilki ayaklarını yere vurarak üstünden bir miktar karı silkeledi.

“Koca ayağın bu taraftan gittiğini söyleyen sendin. Onu sen takip ediyordun!” Gary söylenip bakışlarını kaldırdı. “Ah. Gord. Yalnız değiliz.”

Gord –anlaşılan– şapkasını çıkardı. “Feyler olmadığı sürece, burada kimin olduğu umurumda değil.”

Of, bu acıtmıştı.

Etrafa şöyle bir baktığımda, eğitmenlerin diğer acemilerin ekipmanlarını da maskelediklerini gördüm. Bizim yirmi dört adayımız, Unseelie kampından on iki ve bir diğer Seelie grubundan gelen yenilerden on beş kişi. Hepsi beraber elliden fazla kişiydik.

Gary şapkasını silkelemek için çıkararak çıplak kafatasını gösterdi. Traşlanmıştı, kelleşmemişti. “Siz de mi fırtınaya yakalandınız?”

“Biz, yönetici kadro olarak dinlenmek için buradayız,” dedi Bres rahatça, sesine sihirle cazibe katarak.

Gary sırtıttı. “İyiymiş. Biz koca ayak avlıyoruz. Üçgen’in o yaratıklarla dolu olduğunu biliyor muydunuz? Sanırım fırtına kopmadan önce en azından on yaratıklık bir sürünün peşindeydik.”

Bres başını salladı. “Gerçekten, iki güçlü avcının hikâyesini duymayı çok isteriz.”

Gord’la Gary, kürklerini çıkarıp şöminenin yanında ilgi odağı hâline geldiler.

Rowan, yanımda durmak için geriye çekildi. “Beni affedebilecek misin?”

Ona doğru bir bakış attım. “Evet ama sana güvenmemi bekleme.”

Homurdandı. “Adil.” Sonra feylerle çevrili olduklarından

habersiz olan iki insana doğru başıyla işaret etti. “Sence bizi gerçekten sevmiyorlar mı?”

Omuzumu silktim. “Bence feyler birçok insanı korkutuyor.” Annemi korkuttuklarını biliyordum. Beni, onlarla aramızdaki sınırdan olabildiğince uzak tutmuştu.

“Griydi,” diye fısıldadı Gary. “Yaratık başının tepesinden koca ayağına kadar griydi, yaşlı bir adamın sakalı gibi birbirine girmiş ve yiyecek parçalarıyla kaplı, üstünden kürkünün uzun tüyleri sarkıyordu. Kırık hançer gibi dişleriyle bana baktığında,” ürperdi, “bakışlarının beni delip geçtiğini hissedebiliyordum.” Daha genç feylerden birkaçı eğildiğinde benim de ilgim kayboldu.

“Nasıl oluyor da feyleri sevmiyorsun?” diye sordu Yarrow aniden, sohbetin ortasından dalıp söz alarak.

Pislik.

Gord arkasına yaslanıp Yarrow’a baktı. “Çünkü gün gelecek, eski zamanlara dönmek isteyecekler.”

Ben kaşlarımı çatarken Yarrow somurttu. “Hangi eski zamanlar?”

“İnsanların köle olduğu zamanlar,” dedi Gord. “Tehlikeli değıllermiş gibi yapmak istiyorlar ama öyleler. Yalan söyleyemediklerini söylüyorlar ama bunun, kendi başına bile yalan olmadığından emin değılim.”

Bu insan haksız değıldi. Feyler, aşağı yukarı yüz yıl önce –İkinci Dünya Savaşı bittikten sonra– insan toplumunun içine çıktıklarından beri, feylerin yalan söyleyemediğine ve nazik bir halk olduğumuza dair eski inançlara tekrar inanmaları için insanları teşvik etmişti. Düşük popölasyonlarda kalmak için halkımızı tüm dünyaya yaydık.

İnsanların bize güvenmelerini kolaylaştırdık ki o zaman buna ihtiyacımız vardı.

Elbette bu doğru değildi. Feyler, insanlar kadar kolay yalan söyleyebiliyorlardı. Gord'la Gary'nin haklı olduğu şey, feyle-
rin görüldüğünden daha tehlikeli olduğuydu.

Özellikle savaşmak dışında başka yolumuz olmadığına inandığımız zaman.

Bu, özüme kadar öğrenmek üzere olduğum bir gerçektir.

Üçüncü Bölüm

Sekiz yıl önce beklenti ve hevesle doluydum, Tepealtı'na giden yolculuk hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Bugün dünyadan saklamam gereken korkunç bir sırla Üçgen'den eve dönerken uçuş, göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti.

Bindiğimiz özel jet bizi Unimak Adası'nın etrafında dolaştırdı, aşağıdaki küçük kara parçasına bakarken iki uçlu çatal gibi kuzeye doğru uzanan ikiz sıradağların tanıdık görüntüsü içimi korku doldurmuştu. Sıradağların bir araya gelmesiyle oluşan zirvenin tabanında büyük, masmavi bir krater gölü vardı.

Adamızı görünce uçaktaki diğer Yargılanmışlardan sevinç naraları yükseldi ama tezahüratları cansızdı. Yeni bölüktekiler de sessizdi. Unseelie, Unimak Adası'nın onlara ait olan tarafına kendi uçaklarıyla geçmişlerdi.

İşin gerçeği, hepimiz dün Tepealtı'nın yıkıldığını biliyorduk. Bu dönüşümüzün mutluluğuna önemli ölçüde gölge düşürmüştü.

İki saray halkı ve tüm kimsesiz feyler cevap almak için yaygara çıkaracaklardı.

Onları suçlayamazdım. Olayın bariz olan ‘nasıl oldu da bir diyarı ortadan kaldırıabildim’ yönünün yanı sıra, kendime herkesle aynı soruyu sordum.

Şimdi başımıza ne gelecekti?

Feyler, yüz yıldan fazladır yeryüzünde insanlar tarafından belirlenmiş farklı alanlarda yaşayarak, bundan daha uzun bir süredir de gezgin olarak var olmuşlardı. Fakat sihirsel yönden yenilenmek veya insan politikalarından uzaklaşıp dinlenmek için *her zaman* geri dönecek bir fey diyarımız olmuştu. Tepealtı’na güveniyorduk.

Kâhin’e bakılırsa, o diyarı bir şekilde yok etmiştim.

Ben.

Yarı fey melez.

Babasının muhafızının yetimhaneye bıraktığı bir piç.

Feylerin büyük bir kısmı insan kanı taşırdı. Bu, son büyük savaştan sonra halkımızı ayakta tutan şeydi. Fakat çok, çok az bir kısmının kanında küçük bir yüzdeden daha fazlası vardı. Ben mi? Ben tamamen yüzde elli elliydim. Uzun zamandır olmayan bir durumdu bu.

Ayrıca evet, uzun zaman önce bu gerçeğin üstesinden gelmiş olabilirdim.

Fakat eğitimim süresince, gerçekliğimi değiştirmek için bu kadar çalıştıktan, üzerinden bu kadar zaman geçtikten sonra Unimak’ı görmek... görünüşe göre bazı yaralar kapanmıyordu.

Adanın kuzeydoğu tarafındaki kısa piste iniş yaptığımız sırada tekerlerin çıkardığı tiz sesle aniden ürktüm.

Acemi sınıfımız tarafından temsil edilen, dört fey bölge-

sinden biri olan Unimak Adası'ndan gelen diğer Seelielerden daha içten bir tezahürat koptu ama ben onlara katılmamıştım. Kapı açılıp Bres bize yolu gösterdiğinde kararımı netleştirdim.

Hiçbir şey ama *hiçbir şey* bağımsızlığımla arama giremezdi.

Annem öldüğünde beni sahipleneceğine, yordakçılarına emir verip yetimhaneye fırlatan bir baba giremezdi.

Benden iğrenen bir üvey anne giremezdi.

Şimdiki bu kâbus da giremezdi.

Bir nefes aldım, yamalanmış çantamı kapıp, sıraların arasından bavulunu çeken Yarrow'un arkasına takıldım. Lugh* yardımcım olsun, bavulu Yarrow'un aptal adıyla kişiselleştirilmişti. Görünüşte suni elmas gibi şeylerle süslemişti.

Fey uçakları, insan boyundan daha uzun boylarımıza uyum sağlamak için yapılmıştı ama Yarrow yine de çıkarken başını eğdi. Sorunsuz bir şekilde geçip dışarıda bekleyen kalabalığa bakarken gözlerimi iki kere kırptım.

Yargılanmışların ailelerinin gelmeleri çok normaldi ama aşağıdakiler açık bir şekilde Unseelie yetkilileriydi. Unseelie-lerle Seelielerin karışmalarıyla ilgili yasalar katıydı bu yüzden burada olmaları... ciddi bir durumdu.

“Cevap almak için burada olduklarına bahse girerim,” dedi Fern, Yarrow'un önünden giderken.

Elbette.

Kendi acemileri ve eğitmenlerinden Tepealtı'yla ilgili haberleri almışlardı bile ve haklı olarak sinirlenmişlerdi. Olaylar, bir Seelie töreni ortasında kopmuştu ve bunu biliyorlardı. Fey topluluklarını tararken ifademi yumuşattım.

“Aileni mi arıyorsun, melez?” Yarrow, altın renkli saçları

* İrlanda mitolojisinde bir savaşçı, kral ve kurtarıcı. -ç.n.

olan büyük bir fey grubuna el sallarken omzunun üstünden bana laf attı. “Bekle, onlar ölmüştü, değil mi?”

Babamın gelmeyeceğinden emindim, Yarrow’un onun kim olduğunu bildiği yoktu. Ayrıca üvey annem beni karşılamak için kalabalığın arasından çıksaydı şaşkınlıktan ölürdüm.

“Hayır,” diye cevapladım. “Yalnızca pantolonunun arkasındaki lekeye bakıyordum.”

Yarrow kontrol etmek için durduğunda, etrafından kaçıp diğer Unimak Yargılanmışlarına katıldım.

Belki bölüğün diğer üyeleriyle uyum sağlayamamıştım ancak yirmi dört kişilik bir grup olarak beraber sekiz yıl geçirdikten sonra, farklı Seelie yurtlarına bırakılacak olan diğer üyelerden ayrılmak garip gelmişti. Unimak’ın, Seelie Kralı’nın resmî konutu olduğu için belki bazıları –Bracken ve bir ihtimal Rowan gibi– gittikleri yerlerden ziyarete gelirlerdi.

Tabii bu, o zamana kadar hayatta kalmama bağlıydı. Bununla ilgili de kocaman bir sorun vardı.

Kâhin ne yaptığımı biliyordu ve dünkü kaosun içinde iz bırakmadan kaybolmuştu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi çekip gitmişti.

Benim için bir tehlike yaratıyor muydu? Tepealtı’nı bilerek yok ettiğimi krala söyler miydi? Elbette bunu yapmamıştım ama bana inanmayacağı konusunda hiç şüphem yoktu.

Onun kadar güçlü bir kadın karşısında yapabileceğim hiçbir şey olmadığından emindim. Krala ve danışmanlarına çoktan söylemiş bile olabilirdi. Belki de Unseelieler, kraliçeleri de bildiğinden buradaydılar. Bağırsaklarım düğümlendi, ensem-den ter akıyordu.

Kralın muhafızlarını bulmak için sürü hâlindeki feyleri taramaktan kendimi alamadım.

“Unimak’ın yeni Yargılanmışlarının dikkatine,” diye gürledi Bres’in sesi.

Kalabalık sessizleşti.

Eski eğitimciye dönüp bakarken bakışlarının üstümde biraz daha fazla durmasının altında bir anlam aramamaya çalıştım.

Üç sikkeyi de toplayan beşimizi inceliyordu. “Aramızdaki yerinizi hak ettiniz ve bu başarı tanınacaktır. Yarın akşam Kral Aleksandr’ın şatosunda şerefimize bir ziyafet verilecek ve orada tüm Seelieler size gıptayla bakacaktır. Eğitim almak istediğiniz alanı seçmeyi hak ettiniz, burada kararınızı açıklayacaksınız. Akıllıca bir seçim yapmanızı tavsiye ederim. Bu seçim geri alınamaz.”

Lanet olsun. Babamı görmekten nefret ediyordum.

Bu çoğunlukla onun da beni görmekten nefret ettiğinden dolayıldı. Gerçekte, babamın kim olduğu herkesin bildiği bir şey değildi, bazen kendim bile inandığımdan emin değildim.

Kralın piç kızı, hem de yarı insan mı? Ne kadar da korkunç bir hata. Bu eski acının düşüncesi, muhafızların beni aradığı korkusunun yerini alarak karnıma ağırlar sapladı.

Gençken beni onaylamasını arzuluyordum, özellikle annemi kaybettikten sonra sevilleceğim bir yuvayı özlemiştim. Bu beni, ondan hiçbir şey istemediğim bir inkâr aşamasına sokmuştu. Bir yerden sonra, her zaman onun beni kabullenmesi için içimde bir özlem olacağını fark etmiştim. Ayrıca bana sahip çıkmayı reddetmesi –bildiğim kadarıyla tek çocuğuydum– beni her zaman üzecekti. Fakat şimdi, nihayetinde Elit statüsünü kazanmıştım, bu da geleceğim üzerinde ilk defa kontrol sahibi olmamı sağlayacak şeydi.

Bu yüzden her zaman bu anın zafer, intikam, kabullenme ve eşitlik duygularıyla dolu olacağını hayal etmiştim. Tepealtı’na, hayatta kalacağıma, zirveye çıkacağıma inanarak

girmiştim, bunu yapan çok az kadından biri olacaktım. İnandırmıştım ama *şimdi* tam tersiydi.

Sonunda hissetmeyi umduğum şeylerin hiçbirini hissetmiyordum.

“Lütfen konaklama atamanız için tek tek yaklaşın,” diye emretti.

Dün gece, birbirimizin üstünde istiflenmiş hâlde o büyük külbeye sığındığımız zaman, bize taleplerimizi sormuşlardı fakat olanlardan sonra körlemesine ne yazdığımı hatırlamıyordum.

Üçüncü sıradaydım, Bres önce Fern ve Yarrow’la konuşmak için etrafımdan dolaştığı sırada kaşlarımı çattım. Huzursuzluk omurgamdan yukarı tırmanıyordu, bu sırada dağılan kalabalığı tekrar taradım. Diğer Yargılanmışlara yaklaşıp, selamlayarak aralarına alıyorlardı.

“Kallik,” dedi Bres herkes gittikten sonra.

Yüzüne bakabilmek için sırtımı dikleştirerek ona doğru döndüm. “Efendim.”

Elindeki küçük parşömeni inceledi. “İlk katman, hemen sarayın dışında.”

Dudaklarım uyuştı. *Ne?* “Benim seçtiğim bu değildi.”

Elbette, tam olarak *ne* seçtiğimi hatırlamıyordum ama sarayın yakınında bir şey seçmemin imkânı yoktu. Benim isteğim daha çok ‘kaleden en uzaktaki büyülü orman’ veya ‘kaleden en uzaktaki deniz körfezi’ ya da ‘kaleden *en uzaktaki* nehir boyunca’ gibi bir şey olurdu. Lanet olsun, sevgili babamın kalesinin yakınında bir evdense nehrin Unseelie tarafındaki bir yerde kalmayı yeğlerdim.

Bres sıcak ve yumuşak tiplerden değildi ama geçtiğimiz yılda bölükte lider olarak yerimi aldığımda biraz gevşemişti.

Şimdi o gevşemeden eser kalmamıştı. “Bu, sana yukarıdan atandı. Kararda söz hakkın yok.”

Omurgam kaskatı kesilip kan beynime sıçradı. Ağzımdan bir şeyler kaçırmadan sinirimi bastırdım, bunu pratik yaparak mükemmelleştirmiştim. Krala karşı mücadele etmek zaman kaybıydı. “Anladım.”

Elinden parşömen parçasını aldım. Üstünde altın yaldız vardı, bu da tekrar Unimak’da olduğumun kanıtıydı.

Kallik, Yurtsuzlar Evi’nin Elit Yargılanmış’ı

666 Birinci Katman

Unimak Adası

Alaska 99638

Amerika Birleşik Devletleri

666 bir tesadüf değildi. Diğer feyler benim gerçekte kim olduğumu bilmiyorlardı ama kralın karısı ben daha küçükken “meleze” nasıl davranılacağı konusunda standartları belirlemişti. Bu, büyüdüğüm zamankiyle aynı saçmalıktı. Diğer tüm Seelielerin davet edildiği şenliklere son dakika kabul edilmem olmasa, geçit törenleri sırasında eski püskü elbiselerimle ilgili alaycı yorumları olurdu. Kimsenin bakmadığı zamanlarda bana düşmanca bakardı. Muhafızlarına sihir kullanarak beni itip kakmalarını ve o geçtikten sonra beni aptal gibi göstermelerini emrederdi, tıpkı uzun zaman önce köprüden nehre ‘düştüğüm’ gün olanlar gibi.

Fakat ben çekip giden on altı yaşındaki aynı kız değildim. Olmayı da reddediyordum.

“Teşekkür ederim, Bres...” Başımı kaldırdım. “...eğitimi atlatmamı sağladığın için.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. Yaşlı fey etrafına bakındı

ama büyük ölçüde yalnızdık. Diğ  r herkes kutlama yapmak ve aileleriyle birlikte dinlenmek için gitmişlerdi. “Tepealtı’na ne oldu, Kallik?”

Kanım dondu ama bir tarafım beni sorguya çekmesini bekliyordu ki bu da başlı başına bir problemdi. Bres de uzun zaman önce Seelie Sarayı’na ve Tepealtı’na yemin etmişti, eğ  r olanlar hakkında ciddi endişeleri veya şüpheleri varsa o zaman kral için bilgi toplamak *zorundaydı*. Bu da gerçek anlamda onu ikna etmem gerektiğ  i anlamına geliyordu. “Başka bir şey duydu mu?”

Gözlerini kısıtı. “Kâhin, üzerinde senin kanın olan bı  ağ  ı toprağ  a sapladı. Neden?”

Rahat bir nefes aldım. “Onu sen de gördün, değ  il mi?”

Bres   ne eğildi. “Bana *senin* ne gördüğünü anlat. Ne oldu?”

Başımı salladım, Tanrıçam, bunu yapmak istemiyordum. Kralımı ve Tepealtı’nı korumak için yemin etmiştim. “Bilmiyorum,” diyerek bu kısıma d  r  st  ce cevap verdim. “Kâhin. Benim elimi kestikten sonra... sanırım kendini de kesti.” Yalan dudaklarımdan döküldüğünde kusmak istedim. Endişemi gizlemek için omzumu silktim. “Sonra da hançeri toprağ  a sapladı. Herkes onun arkasındaydı, bu yüzden başka kimsenin gördüğünü sanmıyorum. Bir şey söylemek istemedim, sonuçta o *Kâhin*. Bana kim inanır ki?” Rol  m   fazla abartmadım. Bres beni çoğundan daha iyi tanırdı ve benim çok boktan yalan s  ylediğ  imi bilirdi.

Olabildiğ  ince ger  eğ  e sadık kalmama rağ  men ifadesinden şüphe geçip gitti.

Ona yaklaştım. “Nereye gittiğ  ini gördün m  ? Sanki olaydan sonra ortadan kaybolmuş gibiydi. Arkasını dönüp sanki... solup gitti.”

Bres dudaklarını büzdü. “Kaybolmak için kendi yolları var. Ayrıca hayır, kimse nereye gittiğini bilmiyor.”

“Bunun normal olup olmadığını bilmiyordum.” İfadesine bakılırsa, normal olmadığını söyledim.

Eğitmen aramıza mesafe koydu. “Çekilebilirsin. Yarın akşamki ziyafeti unutma.”

Nasıl unutabilirdim ki? “Evet, efendim.”

Elimde parşömen, çantam omuzlarımda asılı hâlde kelimenin tam anlamıyla birbirinin etrafına dolanmış kalın, kırmızı sarmaşıklardan oluşan büyük binaya doğru yürüdüm. Mor yapraklar, palmiye yaprakları gibi genişçe yayılmıştı. Bu fazla gösterişli dekoru, mavi ve altın çiçekler süslüyordu. Biraz zevksizdi ama feylerin başarılı oldukları bir şey varsa o da para kazanmaktı, zengin insan turistler de bu şeylere bayılırlardı.

Binadan geçip giderken kraliyet kırmızısı bir pankart gözüme çarptı.

Dünya'nın Feyşhur Sihirli Adası'na Hoş Geldiniz!*

DIŞARI ÇIKANA KADAR kahverengi taytımı ve tuniğimi gümüş sim kaplamıştı. Süper.

Üstümü silkeledim, gerçi neden zahmet ettiğimi bile anlamamıştım. Bu sim daha başıma çok dert olacaktı.

“Alli,” nefes nefese kalmış bir sesin bağırmasını işittim. Tepeden aşağı koca memeli bir kadının bana doğru geldiğini gördüğüm an kalbim hopladı.

* Yazar İngilizcede meşhur anlamına gelen *famous* kelimesine gönderme yapmıştır. -ç.n.

“Cinth.” Çantamı atıp adımlarımı hızlandırdım. Tek gerçek arkadaşım, Hyacinth bana çarpınca nefesim kesildi.

Beni kucakladığında etrafımı taze ekmek ve baharatların üstüne sinen muhteşem kokusu sarmaladı. Koyu sarı saçları geriye doğru örülmüştü, yine de ucu yüzüme sürtünüyordu. Beni bir kol boyu mesafede tutup sırttı, koyu mavi gözlerinin kenarları, yüzünün sol tarafındaki yanık izini çekerek kırıştı. İz, son dört senede solmaya başlamıştı çünkü onun için *sadece* dört yıl olmuştu. Sihirle ilgili bir karmaşadan ötürü Tepealtı’nda sekiz sene, burada yarı zaman kadardı. “İndiğinde burada olmak istemiştım ama kiraz ve pancarlı kıpırların son postası hazır değildi. İyi misin? Sonunda evde olduğuna inanamıyorum!”

Kıpır bir tür fey kurabiyesiydi, en sevdiğim tatlıydı. Daha önce kiraz ve pancarlı kıpır denememiş olsam da Hyacinth yaptığına göre çok lezzetli olduklarından şüphem yoktu.

“Ah,” ben daha cevap veremeden ellerini çırpmaya başladı. “Bir pankart hazırladım.” Buruşmuş pankartı çıkardığında yüzü düştü, üzerinde *Hoş Geldin Evi-* yazıyordu. “Üstünde ‘Hoş Geldin Evine, Alli’ yazıyordu,” diye söylendi. “Nasıl yırtıldı bu?”

Gülümsedim. Hyacinth hâlâ aynıydı, dört yılda bir gram bile değişmemişti. Bunca zamandır konuşmamış olsak da sanki hiç ayrılmamış gibiydik. Kaldığımız yerden devam ediyorduk.

Bir parmağını havaya kaldırdı. “Senin için bir tane kıpır da getirdim. Burada bir yerde olacaktı...”

Ezilmiş kurabiyenin kırıntılarını toparlarken sızlandı. On-
dan geriye kalanlar parmaklarının arasından yere döküldü.

Tekrar sarılmak için onu kendime çekerken gülümsemem genişledi. “Seni görmek çok güzel. Seni *özledim*.”

Sesim, geniş göğsüne yaslandığım için boğuk çıkıyordu,

Hyacinth, bir fey için normal uzunlukta idi yani benim bir metre yetmiş santimlik boyumdan birkaç santim daha uzundu.

“Mahvolmuş pankartım ve kurabiyelerden pek belli olmasa da ben de seni gerçekten çok özledim. Dur da sana bir daha bakayım.”

Tekrar beni bir kol boyu mesafede tuttu, dans ediyormuşuz gibi beni çevirdi.

“Şu kaslara bak, Alli. Hey, Tepealtı’nın yok olduğunu duydu mu? Ah! Gitmemiz gerekiyor. Baş aşçı bana sadece bir saat izin verdi bu arada yeni evini de görmek istiyorum. Nerede kalıyorsun şimdi? Lütfen bana üçüncü katmana yakın bir yerde olduğunu söyle. Neredeyse komşu olacağız sayılır!”

En sevdiğim paltom gibi eski arkadaşlığımıza hemen adapte olup sarılmıştım ama bu ona her şeyi anlatabileceğim anlamına gelmiyordu. Bu yüzden Tepealtı’yla ilgili sorusuna cevap vermedim. “Birinci katman,” diyerek simli kâğıdı ona doğru ittim.

Okuyup tarayınca ağzı açık kaldı. “Sarayın yanındaki ilk katman mı?”

Göz teması kurmadan homurdandım. “Seçme hakkım var. Karşımda bir Elit Yargılanmış duruyor.”

Kolumu sıkıca tutarak ciyakladı. “Elit statüsünü kazanacağını biliyordum. Şimdiye kadar bunu başarabilen ilk ve tek kadın! Bekle bir dakika, sen saraydan nefret edersin, neden orayı seçtin ki? Hey, bana her şeyi anlat. Hepsini bilmek istiyorum. *Tanrıçam*, seni çok özledim. Burada kimse seninle kıyaslanamaz, Alli.”

O bir yandan durmaksızın konuşurken bir yandan da beni çekiştirince itaatkârca peşinden gittim. Bizi şehirden geçirecek en yakın Seelie tramvay istasyonuna giderken arkadaşı-

mın yanında yürüdüm.

İki fey sarayı da sihirlerini korumak için birbirlerine güvenseler de oyuncaklarını paylaşmayı sevmezlerdi. Adanın bir tarafı onlarını, diğer tarafı bizim.

Tramvay bugün keyifli verici şekilde insan turistlerden arınmıştı. Kalabalık şu an ihtiyacım olan son şeydi. Çok kaba ve gürültücü olabiliyorlardı. Ayrıca o kameraları... her zaman fotoğraf çekme, *selfie** yapma derdindeydiler!

Neredeyse kulübeden ayrılmadan önce Gary'le Gord'un bizimle fotoğraf çektirmek istemeleri kadar kötüydü. İnsanlar çok garipti, başkalarıyla hemen samimiyet kuruyorlardı.

Hyacinth'in gevezelik yapmasını dinleyerek, sarayımıza ait doğudaki çıkıntılı alana sihirli bir şekilde çıktık. Büyülü orman –bugün mavi ve altın rengindeydi– Seelie bölgesinin epey bir kısmını kaplıyordu. Başka bir turistik zirvalığı daha. Ormanın ne renkte olduğu Seelie feylerinin umurunda bile olmazdı, bizi sadece *hayatın* sihrimizi doldurması ilgilendirirdi.

Eğim dikleştikçe tramvayın arkasındaki pencereden dışarı, fey evlerinin olduğu tarafa baktım. Babamın şatosu, şu an olduğum yerin çok üzerinde, dağlık bölgenin yamaçlarının ortasında bir yerde bulunuyordu. Tebaasının evleri dağın yamacından büyülü ormanın içine, oradan da buz gibi soğuk Pasifik Okyanusu'na kadar uzanıyordu. Saray halkımız, Unimak'ı bölen nehrin doğu tarafındaki topraklarda yaşıyordu.

“...böylece artık şef yardımcısıyım,” diye duyurdu arkadaşım gururla.

Tekrar konuşmamıza odaklanıp ona gülümsedim. “Bu muhteşem, Cinth. Bu ünvanı sonuna kadar hak ediyorsun. Göz

* Özçekim. –ç.n.

açıp kapayıncaya kadar da şef olup tüm mutfağı idare edersin.”

Yüzü kızarıp yanık izinin daha da kırmızıya dönmesini sağlayarak bana tekrar sarıldı. “Umarım. Benim hayalimdi bu, biliyorsun.”

Safkan bir fey kadını olarak, bizim dünyamızda bir statü elde etmek için yarışması gerekmiyordu. İsteddiği herhangi bir görevi ve evi seçebilirdi... ebeveynleri, on yıl önce akıllarını kaybedip babamın muhafızlarını katletmeye çalışmasalardı. Ailesinin çıkardığı yangında içeride mahsur kalmış ve kaçamamıştı. Yaraları iyileştikten sonra yetimhaneye, benim yanımda düşmüştü, orada yemek yapmaktaki doğuştan gelen yeteneğini ve tutkusunu keşfetmişti.

Sanki ortadan kaybolacağımı düşünüyormuş gibi sürekli bana bakıp duruyordu. “Garip olan ne biliyor musun? Artık benimle aynı yaştasın.”

Ben gitmeden önce bu konuyla dalga geçip durmuştuk. Benden dört yaş büyüktü ama şimdi ikimiz de yirmi dört yaşındaydık. “Bu, artık bana annelik taslamayacağın anlamına mı geliyor?” Sırıttım. “Artık çocuk gibi üstümü örtüp, beni uykuya yatırmaya çalışmak yok mu?”

Bana hafifçe vurdu. “Benden yirmi yaş büyük feylere bile annelik yapıyorum yani bundan kaçman pek olası değil.”

Tramvay durdu. “*Birinci katmana ulaştınız! Feytastik* bir gün geçirin!*”

“Bunu hiç özlemedim,” diye söylendim, çantamı kaparak.

Şatonun iç duvarlarının çevresinden dolandık. Hemen arkasında, güneş ışığından yoksun, 666 Birinci Katman duruyordu.

Evim. Evet, bu konuda ne hissettiğimden pek emin değildim.

“Bu çok enteresan bir numara,” diye mırıldandı arkadaşım,

* Yazar fey ve fantastik kelimeleriyle kelime oyunu yapmıştır. —ç.n.

tekrar elimdeki parşömende yazan adresi kontrol ederken.

“Komik, değil mi?” dedim ironi yaparak. İnsan dünyasında 666, şeytanın numarasıydı, bunu hepimiz bilirdik. Fey dünyasındaysa, bundan daha iyi olmasa da başka bir anlamı vardı: Kaos ve kötü şans.

Bu yüzden soyumun hangi tarafına bakarsam bakayım bu numara pek hayırlı değildi.

Dokunuşumla kapı açıldı, ben de ileri ittim. Hyacinth tam arkamdaydı. Kısa koridordan ilerideki odaya yürüdük, içinde bir masa ve sandalye vardı. Gerçekten mi, bana ikişer tane bile verememişler miydi?

Bir lavabo, üzerinde bir tabak, kâse, çatal, bıçak olan bir raf vardı. Ana odadan direkt açılan tek bir oda vardı, içinde bir yatak ve bol miktarda nevresim takımı bulunuyordu.

Tam karşısında içinde eski püskü bir havlu, diş fırçası ve sabun bulunan banyoya açılan kapı vardı.

Temel mobilyalardan başka bir şey beklemememiz gerektiği konusunda uyarılmıştık, pek de abartmamışlardı. Anlaşılan birinci katmanda yaşamak bana özel avantajlar sağlamamıştı.

Benim için hava hoştu. Belki de burayı başka bir Yargılanmış’la değiştirebilirdim? Diğerleri şatoya bu kadar yakın oturmayı lütuf olarak görebilirdi. Bu düşüncenin haklı bir tarafı vardı. Son törenler de bitince kendime Cinth’e yakın bir yer bulabilirdim.

“Bazı ufak tefek dokunuşlarla kısa sürede evinde hissedersin. Bende birkaç tane fazladan eşya olacaktı, bu akşamki vardiyamdan sonra getiririm. Ah hayır, yarınki ziyafetten dolayı çifte vardiya yapıyoruz. Sen gidecek misin? Tabii ki gideceksin. *Senin için* düzenleniyor.” Cinth’in neşeli sesi yatak odasından yankılandı. Dışarı çıkıp yırtık hoş geldin pankartını

mutfak masasının üzerine koydu. “Maaş alacaksın, değil mi?”

Tezgâhın üzerine bir parmağımı sürttüm. Granit, fey büyü-
süyle yer yüzünden koparıldığı için titreyerek elimin altında
tingirdadı. “İlk ödeme yarın yapılacak.”

“Peki o zaman, yakında hemen çalışmaya başlarsın.” İşildi-
yordu, benim adıma da fazladan neşelendiğini anlayabiliyor-
dum. Hyacinth her zaman gerçekten nasıl hissettiğini sezme
konusunda esrarengiz bir yeteneğe sahipti. Doğumumla ilgili
detayları bilmiyordu, ona birçok kez anlatmaya çalışmıştım
ama birisi ben gençken üstümde bağlayıcı bir büyü yapmış ol-
malıydı. Ne kadar çabalarsam çabalayayım kelimeler ağzım-
dan çıkmıyordu. Yine de üzerimdeki etkisini, kalbimde kopan
fırtınalardaki çatışmayı her zaman hissetmişti.

Sonunda Seelie Sarayı’ndan biri olarak eve dönmeyi um-
muştum.

Özgürlük bekliyordum.

Kendi evime adım attığımda çok daha fazlasını *hissetmeyi*
bekliyordum.

Şimdi gerçeği anlıyordum. Bu sadece benden koparılabile-
ceklerin acı tatlı bir göstergesiydi.

İçim kararlılıkla dolmuştu, Cinth’in verdiği ‘Hoş Geldin
Evi-’ yazısını almak için masaya doğru yürüdüm. Odamın
kapı pervazının üstüne astım, geriye çekilip söyle bir baktım.

Bres’i şüphelerinden kurtulması için ikna etmişim, yani uma-
rım. Kâhin ağzını kapalı tutarsa, her şey zamanla düzelecekti.

Tepealtı’na sözüm ona yaptığım şeyi kimsenin ruhu duymazdı.

Yalnızca dikkatleri üzerime çekmeyip, üstüme düşeni ya-
pıp, hayatım buna bağılıymış gibi davranacaktım.

Aslında zaten buna bağılıydı.

Dördüncü Bölüm

Hyacinth, mutfaktaki vardiyası için çıktıktan sonra atandığım evde üç dakikadan fazla durmadım. Gitmem gereken bir yer, görmem gereken biri vardı.

Benim Tláa'm.

Yayımı ve oklarımı kapıp çantama attım... ama bu Tepealtı'nda yıllarca savaştıktan sonra yeterli gelmemişti, bu yüzden uyluğumdaki kılıfa bir tane de kısa, kavisli bir bıçak soktum.

Bres, geri döndüğümüzde silah taşımakta aşırıya kaçacağımız konusunda bizi uyarmıştı –bu, sekiz yıl boyunca Tepealtı'nda sürekli tehlike altında olmanın gizli bir etkisiydi– ama bize, sürekli silahlanmış olma ihtiyacının zamanla etkisini azaltacağını söylemişti.

“Haklıydın, ihtiyar,” diye mırıldandım kendi kendime. Av bıçaklarımı ve Tepealtı'nda kendi yaptığım tırmanma çengeli de alma dürtüsüyle elim kaşındı. Fakat burada üç başlı bir ejderhayla karşılaşır mıydım? Hayır.

Onlarsız da yapabilirdim.

Tırmanma çengeliyle ilgili fikrimi değiştirmeden önce kasvetli evden aceleyle çıkarken, dağın yamacından aşağıya gitmek için tekrar tramvaya binip binmeme konusunda kararsız kalmıştım. Sonra “*Feytastik bir gün geçirin, sizi tekrar görmek için Seeliyoruz.**” anonsunu duyunca gözlerimi devirip caddelerde yürümeye başladım.

Yürümek bana gittiğimden beri nelerin değiştiğini görme şansı verirdi. Burada, birinci katmandaki dükkânlar, New York’ta meşhur Beşinci Cadde’dekiler kadar lükstü. İşin aslı, burası aynı zamanda insan turistlerin çoğunun alışveriş yaptığı –bulunmalarına izin verdiğimiz– yerdı bu yüzden seçenekler biraz onlara yönelikti.

Vitrinler fey kıyafetleriyle doluydu, kadifeden veya fey ipeğinden yapılmış kalın pelerinler (tüyden hafif, yünden daha sıcak tutan), cilalanmış bakır ile süslenmiş deri kol zırhları, el yapımı yürüyüş botları ve fey öküzü derisinden yapılmış (Cinth’le ben ona föküz demeyi severdik) özel dikim pantolonlar. Tüm kıyafetler feylerin burada *giyebileceği* şeylerdi ama muhtemelen parıldayan oniks düğmelerle süslenmiş morun canlı tonları ya da kahverengi tüylü siyah dantel olanlar değildi. Bunlar en iyi ihtimalle bizim kullanmayıp attığımız şeylerdi, en kötü ihtimalle de gösterişli, çakma turist tuzaklarıydı. İnsanlar bunun farkında değil gibi görünüyorlardı. Buraya bir hayal arayışıyla geliyorlardı. Onlara hayal satıyorduk, onlar da bu onura karşılık epey para ödüyorlardı.

Kıyafet mağazalarını geçtikten sonra silah stantları gözüme çarpmış, kül ve duman kokusu burun deliklerimi doldurmuştu.

* Sabırsızlanıyoruz. Orijinal metinde yazar, ‘We can’t wait to see you’ cümlesindeki see ve Seelie ile kelime oyunu yapıyor. –ç.n.

Adımlarımı yavaşlatıp standa yaklaştım. Kullandığımız metallerin üzerine vuran ritmik çekiç seslerini yalnızca nallarının çakılmasını bekleyen atın hafif kişneme sesleri bölüyordu.

Keskin çeliğin beni kendine çekmesinin büyüünden sıyrılıp açıklıktan aşağıya, büyülü ormana doğru yavaş bir koşu yapmak için hızımı arttırdım.

Parke taşlı yolların aralarında, sanki doğa tüm çatlaklardan kendi yolunu buluyormuş gibi gökkuşağının her renginde kır çiçekleri serpiştirilmişti. Çeşitli çiçeklerin kokuları havayı dolduruyordu. Gül, yasemin, zambak, vanilya, çikolata, tarçın ve insan dünyasında bulunmayan diğer kokular taç yaprakların arasında, Seelie büyüünün marifetliyle dokunmuştu. Kendimi, aralarındaki en parlak kırmızı ve pembe olanları seçmek için duraksarken buldum.

Çiçekleri boş çantamın içine tıkıp, derin nefesler alarak daha hızlı koşmaya başladım.

Seelie Sarayı ve büyülü topraklarımızdan çıkmak için kırk kilometrelik koşu gerekiyordu. Bu, bir insanın dört veya beş saatini alırdı ama benim için ancak iki saat sürerdi. Bu zamanımdan ciddi bir süre ayırmam demekti ama saçımda rüzgârı hissetmem, çünkü olayları kafamdan atmam gerekiyordu.

Benim bekleyen kaosun üzerimdeki ağırlığını hissetmiyorumşum gibi yapmaya ihtiyacım vardı.

Anneme ihtiyacım vardı.

İkinci ve üçüncü katmanlar, dağdan inerken radarımda sadece bir nokta gibiydi. Dördüncü katmanı, büyüdüğüm yetimhaneye bakmadan hızla geçip gittim. Bana sorulacak olursa o bok çukuru yanıp kül olabilirdi.

“Yangından mal mı kaçırıyorsun?” diye bağırdı biri, yanımdan hızlanıp geçerken.

Onlara el hareketi çektim, güldüler. Bu yaptığım birinci katmanda yanıma kâr kalmazdı ama dördüncü katmanda? Evet, aldıklarının karşılığını ödediğin sürece kim olduğun ya da neye benzediğin tüccar feylerin umurunda olmazdı.

Dağın dibindeki eğimli düzlüğe ulaştığımda nehre varmak için koşmaya devam ettim.

Danaan Nehri, Seelielerle Unseelieleri ayıran nehirdi, Unimak'da yolunu bulmanın en kolay yolu onu takip etmektir, özellikle de kendinizi insanların dünyasında bulmak istiyorsanız.

Annemin dünyası.

Turistik bölgede her şeyin üzerini kaplayan sim olmasa da etrafımdaki renkler parıldamaya devam ediyordu. Burası, küçük canlılarla dolu doğaüstü bitki örtüsünün ötesinde, saf, büyülü bir ormandı.

Ağaçlar hayal edilebilecek her renkte yükseliyordu: pembe, mor, mavi ve kan portakalı renklerinde yapraklar. Çiçekler ortalarına mükemmelce yerleştirilmiş mücevherlerle süslenmiş gibi altın, gümüş ve bronz renklerde parılıyordu. Her şey gerçektir, her şey canlıydı ama... aynı zamanda büyülüydü de.

Kuşlar aynı canlılıktaki renklerini göstererek dalların arasından uçuyor, birbirlerine ahenkli tonlarda seslenip, yorgun zihnim ve bedenimi dinlenmeye çağırıyorlardı.

"Bugün olmaz, dostlarım," hızla yürümeye devam ederken nefes aldım.

Nehir sola doğru kıvrılınca yavaşladım. Tam olarak yorgun değildim ama dağdan bu kadar uzaktayken soluklanmak için güvenle durabilirdim.

Yavaşladığımda kulağıma çalman sesler hemen su kenarına yakın bir ağacın devasa, yeşil gövdesinin arkasına saklanmama neden oldu. Ağacın özünü hissederek parmaklarımı

pürüzsüz kabuğunda kıpırdattım. Büyü iplerini görme yeteneğimi arttırmak için gözlerimi kısıtışım, ağacı dünyamıza bağlayan yeşil enerji iplikleri belirdi. Talebime karşılık ağacın dalları, saklanma yerimi örtene kadar uzayıp söğüt gibi aşağı sarktılar.

Yardım ettiği için içimden ağaca teşekkür ettim, altımda canlanan çiçekleri dalgınlıkla fark edip elimi indirdim.

Sesler dikkatimi çekmişti.

“Tepealtı gitti de ne demek? Bu mümkün değil. Seelielerin yaptığı bir numara olmalı. Aleksandr onlardan sayıca üstün olduğumuzu biliyor,” dedi bir kadın. “Ne düşünüyorsun, genç Faolan? Sen orada büyüdün, bu onların çevirdiği bir dolap olabilir mi?”

Birkaç kere gözlerimi kırptım, midem alt üst olmuştu. *Faolan* burada mıydı?

Eğitime gittiğimde benden sekiz yaş büyüktü. Ayrıca evet, düşünceli bakışlarıyla, benden yaşça büyük, bu yakışıklı adama bir ergen gibi vurulmuştum. Klasik kötü çocuktu.

Beni göremeseler de gözlerimi kırptırdım.

“Bu boyutta bir dolap çevireceklerinden şüpheliyim. Hamle yapmak söz konusu olduğunda saldırgan değiller, en azından o değil. İpler kraliçenin elinde olsaydı, belki...” Pürüzlü sesi yüzünden omurgamdan aşağı ürperti yayıldı. Doğrudan... hayır, *hayır*, bunu düşünmeyecektim.

Beni nehirde boğulmaktan kurtardıktan sonra, çocukluk kahramanıma karşı çok fena, taparcasına vurulmuştum ama *sadece* vurulmuştum. Gerçi beni kurtardıktan sonraki yıllarda bana karşı kibar oluşu hiç işe yaramamıştı.

“*Dik dur, Kallik! Seelieler kambur durmaz.*” Yetimhane müdiresi bacaklarımın arkasına sihrini kampçı gibi çarptı.

Tökezleyip dikleştim. Bethalyn Müdireyle savaşlarınızı seçmek en iyisiydi, yani suçlarınıza tanık olmaması için onları etrafta olmadığı zamanlarda işlemek gibi.

Yanı başımda Hyacinth yaşlı kadının arkasından kaşlarını çatmıştı.

“Bu da ne?” diye söylendim.

Cinth içini çekti. “Bizimle arkadaş olmaları için ebeveynleri olan çocukları getiriyorlar. Zengin insanların kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlıyor, sanırım.”

Bu kızı uzun zamandır tanımıyordum ama Cinth genelde olabildiğince neşeliydi. Normalde bu şekilde morali bozulduğunda, ebeveynlerinin ölümlerini düşünüyor olurdu.

Bu yüzden onun adına üzülürdüm.

Uzanıp elini elimin içine alarak tuttum. “Sence sıvışmalı mıyız?”

Küçük bir gülücük dudaklarında dans etti. “Sıvışabilirdik. Eğer başka bir duyuruya kadar bu olay aylık devam eden bir şey olmasaydı.”

Akan burnumu silerek inledim. Süper. Yapmak isteyeceğim son şey ya kaderime acıyan ya da bana tepeden bakan biriyle takılmaktı.

Yetimhanenin yarı çürümüş, çift kanatlı kapıları içeri doğru açılınca Seelie çocuklarından oluşan –görünüşe göre hepsinden birkaç yaş büyüklerdi– bir kalabalık içeri girdi. Ekşi suratları bana bunun nasıl bir gün olacağını söylüyordu.

Tekrar inledim ama gelen grubun en önünde duran koyu renk saçlı ve koyu renk gözlü oğlanı gördüğümde ses bir şeker parçası gibi kırıldı. “Hey...”

Cinth bana bir bakış attı ama müdire konuşmaya başlamıştı. Oğlan çok tanıdıktı. Onunla daha önce tanışmış gibiydim.

Gözlerim genişledi ve ona samimi bir şekilde gözlerimi kı-sarak baktım. Bu oydu. Oğlan şimdi daha büyüktü ve çok daha uzundu ama hiç şüphe yoktu.

Beni nehirden kurtaran oğlandı.

Kaşlarını çatıp bana baktı, anında bakışlarımı ondan alıp müdireye odaklandım.

“Birinci ve ikinci katmanlardan her biriniz ileri yürüyüp bir yetim seçeceksiniz. O da önümüzdeki yıllarda sizin arkadaşınız olacak.” Duraksadı. Kimse hareket etmeyince, çemkirdi. “Hadi kıpırdayın.”

Karşımızdaki Seelieler de keskin tonlamasına karşı bağı-şık değillerdi. O zaman bile koyu renk saçlı oğlan bu ayrımı aşan ilk kişiydi. Baştan sona durduğumuz sırayı taradı, her gün, üstümdeki kıyafetler içinde, ikinci kez düşünmeden onun-la oyun oynasam da hayatımda hiç kendimi bu kadar kılıksız hissetmemiştim.

Gözleri tekrar üstümde durdu.

Beni hatırlamış mıydı?

“O bir melez,” diye seslendi yanımdaki oğlan. Rowan. Yıl-lardır buradaydı. Benden daha uzun bir süredir. Kimi zaman cömert kimi zaman acımasızdı.

Çoğunlukla ona aldırmazdım, bu yüzden ona ters ters bak-madım. Daha sonra çarşaflarının üstüne bir kova su dökerdim nasılsa.

Rowan’ın yorumları diğer yetimlerden ve karşı taraftaki iyi giyimli Seelielerden gelen bastırılmış kıkırdamalara se-bep olmuştu. Sadece iç çektim. Şimdi en son seçilen kişi ben olacaktım.

Koyu renk saçlı oğlan yaklaşıp hemen önümde durdu. “Ona ben karar veririm. Adın ne?”

Sesi hiç de hatırladığım gibi değildi. Annesinin, beni nehrin kıyısında bırakmasını söylediğinde hatırladığım ses tonuna çok daha yakındı.

“Hiçbir şeye karar vermene gerek yok,” diye cevapladım, ona en havalı bakışımı atarak.

Zar zor gülümsemişti. Gülümsemesi aniden tekrar yok oldu. “Adın ne?”

Gözlerimi devirdim. “Yurtsuzlar Evi’nden Kallik. Sen kimsin?”

“Faolan. Lugh’nun torunu.”

Ağzım açık kaldı. “Lugh’nun mu? O Lugh mu?”

Şu ana kadar ses tonundan, yanlışlıkla verdiğim şaşkınlık tepkimin onu eğlendirmesini beklerdim ama yumuşayan kaşları tekrar en sert hâliyle çatıldı. “Bilmediğim başka bir Lugh mu var?”

Haklıydı. “Tamam. Şey...” Sıraya baktım. “Dürüst olmak gerekirse, burada arkadaşlığının senin için işkenceye dönüşeceği pek kimse yok bu yüzden bir an evvel seçsen iyi olur. Mesela Cinth-” Yeni arkadaşıma döndüm ama güzel kıyafetler giymiş başka bir oğlanla konuşuyor olduğunu görmüştüm. “Gördün mü, hızlı davranman gerekiyor.”

Bakışlarımı ona geri çevirdiğimde oğlan başını sallayıp duruyordu. Nefesini verip elini uzattı. “Yurtsuzlar Evi’nden Kallik, belki bunu beraber atlatırız. Ne dersin?”

Ben mi?

Melez olan?

Rowan bir şeyler mırıldanıp duruyordu ve iltifat etmediğini tahmin etmek için fazla hayal gücüne ihtiyacım yoktu.

Sertçe yutkunarak, Lugh’nun torununun elini tuttum, şansına pek inanamıyordum. “Bana uyar.”

O anı hatırlayınca dişlerimi sıktım. Direkt o an yüzünden değil de ondan sonra yaşananlar yüzündendi. Yaşı ilerledikçe aramıza bir o kadar mesafe koymuştu ki bu ona on kat fazla vurulmama sebep olmuştu. En azından ben eğitime gitmeden iki yıl önce Unseelie Sarayı'na seçilmişti, sonrasında aramızda hiçbir şeyin olmayacağını biliyordum. İki saray halkı arasında karışma yoktu bu kesinlikle yasaktı.

Bu bile on altı yaşındaki sarhoş hâlimi aptal yerine koymama engel olmamıştı.

Nehrin karşısında uzanan ve Seelielerle Unseelieleri aynı anda kabul eden barda birbirimizi en son gördüğümüz anı hatırlayarak inledim.

Binanın Seelielere ait olan tarafından geçince birkaç kişinin kaşları yukarı kalktı. Normalde bu canımı sıkardı fakat Cinth, Fey Balı'nı denemem için ısrar etmişti, buraların en iyisiydi anlaşılan. Ayrıca kedi nanesinden –bir insan bitkisiydi– yapılan viski de vardı.

Taşıdığım, boynuzdan yapılmış kadehimin içinden sıvı sesi geliyordu ama dikkatim hedefime odaklanmıştı.

Eğitimin nasıl geçeceğine bağlı olarak, bunun Faolan'ı son görüşüm olabileceğini biliyordum ve cevaplar istiyordum. Geçen hafta onu görmek için nehri gizlice geçtiğimde beni başından savmıştı.

Bana, kendini aptal yerine koyan küçük bir kızmışım gibi davranmıştı.

Bir elimle boynuzdan yapılmış kadehimi tutarken, diğer elimle masaya vurunca bakışları bana kaydı. “Yarı insan olduğum için yeterince iyi değilim, öyle mi?” En azından bunu söylemeye çalışmışım ama dilim dolanıyor, kelimeler tuhaf çıkıyordu.

Koyu renk gözleri kısılarak beni tepeden tırnağa süzdü, dudaklarını sıkıyordu. "Burada ne yapıyorsun, Yetim?"

"Yarın eğitime gidiyorum." Adımı kullanmadığı gerçeğini görmezden geldim. "Ölmeden önceki son gecem ve sen Unimak'daki en seksi adamsın, bu da konuşmamız gerektiği anlamına geliyor."

Tepealtı'nda ölümle dalga geçmek kötü şans ve kabalık olarak görülürdü ama etrafındaki sarhoş Unseelieler gülüp sırtına vurdular.

"Hoşça kal öpücüğü versen iyi olur, Lan," dedi biri.

Kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "Çok gençsin, Yetim. Eğitime gitmek için çok gençsin, bir-iki yılın daha var. Hayatta kalmak için çok güçsüzsün. Küçük bir kızsın. Gidebiliyorsan arkadaşınla mutfağa git, orası senin için daha uygun."

Arkadaşlarından birkaçı gülüp sözlerini tekrarlardı. "Git buradan," diye havladı Unseelielerden biri. "Burada istenmiyorsun. Buraya ait değilsin, melez."

İşin gerçeği, biraz fazla sarhoştum ayrıca itirazlarından sadece bir tanesini algılamıştım. O da çok genç olduğumdu.

Çok gençmişim, hadi oradan!

Bu yüzden ben de onu kolundan tutup sarsarak çevirdim sonra etraftakilerden koro hâlinde tepkiler eşliğinde oturduğu koltuktan zorla sürükledim. Gözlerimi kapatarak, yıllardır hayalini kurduğum şekilde onu öptüm... fakat beklediğim gibi hissetmemiştim. Garip bir şekli vardı. Yumuşaktı.

Gözlerimi açtığımda sol gözüne bakakaldım.

Anlaşılan az önce gözünü öpmüştüm.

İnlememi bastırdım, saklandığım yeri kapatan ağaçtan beni oraya gömmesini istemeyi ciddi ciddi düşündüm.

Bu kadar insanın arasında, neden Lan'ın şimdi burada olması gerekiyordu ki?

“Muhafız, orada ne olduğunu öğrenmeni istiyorum. Sahip olduğun bağlantılarını kullan,” dedi kadın. “Benim gözüm, kulağım olacaksın ve direkt bana rapor vereceksin.”

“Evet, kraliçem.”

Ah, kahretsin. Kraliçe Elisavana nehrin karşısında mıydı? Ağacın sallanan dallarının altından bakabilmek için daha da aşağı çömeldim. Kıyının kenarında göz kamaştıran, koyu kah-verengi bir etek parladı. İkisi de nehrin kendi taraflarındaki ormana doğru yaklaşmadan önce, eteğin arkasında bir an siyah, deri pantolon ve botlar gördüm.

Hareket etmeden daha ne kadar bekleyecektim? Annemi *gerçekten* ziyaret etmek istiyordum ama dikkatimi dağıtacak bir şey vardıysa o da Faolan ya da Unseelie Kraliçesi’yle karşılaşmaktı.

Ağacın en alt dalına tutunarak sessizce kendimi yukarı çektim, nehri ve onun yanında yürüyenleri görebileceğim, tüneyecek bir yer bulana kadar yukarı doğru dalların arasından yolumu buldum.

İşte oradaydı.

Unseelie Kraliçesi, hemen ardındaki Faolan’la birlikte ağaçların kenarından nehirin yukarı, batı bölgesindeki şatosuna doğru yürüyordu. Faolan duraksayıp döndüğünde, ben de kıyıya değil de yukarı bakarsa diye hemen eğildim.

Kalbim güm güm çarpıyordu, ikisinin de gittiğinden emin olana kadar eğildiğim yerde kıpırdamadan bekledim, sonra da ağaçtan aşağı kayıp hafif bir darbeyle yere çarptım.

Boynumun arkasındaki tüyler diken diken oldu. Arkamı dönüp yumruğumu savurdum.

Faolan’ın yüzünün sol tarafına denk gelmişti, birkaç metre geriye gitmesine sebep oldu.

“Hay Lugh’nun sol taşığı, nehrin bu tarafında ne halt ediyorsun?” Gerçi zaten biliyordum. Benim eğildiğimi görmüş olmalıydı, lanet olsun. Parmaklarımı sallarken elim belli belirsiz zonkladı.

Hem de sol elim, zayıf olan tarafımdı.

Suratını sıvazlayıp, bana doğru baktı, sonra daha yakından bakınca gözleri bir parça genişledi. “Yetim? Sen misin?”

Somurttum. Of. Beni tanımamıştı bile? “Ne, geri dönmeyeceğimi mi umuyordun?”

“Görebildiğim kadarıyla hâlâ Tepealtı’nda ölmek konusunda dalga geçebiliyorsun.” Dudakları ince bir hâl aldı. “Dürüst olmak gerekirse, eğitimi tamamlamana şaşırdım.”

O gece barda olduğu gibi gözleri üzerimden geçti ve bir kez daha yargılanıp, kusurlu bulunmuşum gibi hissettim.

Her neyse. Yarattığım uzun, söğüt gibi sallanan dalların arasından kendime yol açıp yürüdüm. Yaprakların yumuşak pembesi, bu son sekiz yılda gördüğüm her şeyden çok daha güzeldi. “Nehrin bu tarafında olmaman gerekiyor. Başın belaya girebilir. Şöhretini lekelemek istemezsin.”

Faolan kolaylıkla bana ayak uydurup, aramızdaki bir metrelik mesafeyi koruyarak ve sözlü iğnelemelerimi duymazdan gelerek yanımda yürümeye başladı. “En azından reflekslerin gelişmiş.”

Burnumdan soluyarak bakışlarımı önümdeki yola verdim. Okullu genç bir kız gibi vurulmam yok olmuştu ama lanet olsun ki bu pislik hâlâ sağlam parçaydı. Bu yüzden ona dik dik bakarken yakalanmayı reddediyordum. “Burada ne yapıyorsun? İstenmediğin bu yerde.” Evet, bakın, bana karşı kullandığı kelimelerin aynısını nasıl da kullanıyordum.

Vücudu gerildi, gözümün kenarından çenesinin kasıldığını gördüm. Haneme bir puan yazın.

“Hâlâ son derece kaba olduğunu görüyorum,” dedi. “Bana öyle geliyor ki özür dilemek istersin. Geleneklerimize göre biri kendini aptal yerine koyduğunda yaptığı gibi.”

Ah, siktir, bu konuyu açacaktı, değil mi? Göz öpücüğü.

Yüzümü ifadesiz tutmak için mücadele ettim. “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.” İşte. O anın hafızamda yer edinemeyeceği kadar sarhoş olduğumu düşünsündü.

“Hımm.” Göğsünden gelen o gürültü tamamen erkek ego-suna aitti. “Ben de burada son öpücüğümüzü geliştirmek isteyeceğini düşünüyordum. Bakalım ağzını biraz daha aşağıya hedefleyebilecek misin?” Pislik, gülüyordu.

Çifte anlamlı sözleri beni etkilememiş değildi.

Bir ayağımın üzerinde dönüp diğer bacağımla mükemmel bir döner tekme savurdum. Diğer acemilerin hiçbirisi –Yarrow bile– bu hareketi bloke edememişlerdi.

Faolan bacağıma, dizimden tutup fırlattı, koyu renk kaşı havaya kalkmıştı. “Bitiremeyeceğin bir şeyi başlatma, *küçük kız*.”

Bana bu şekilde hitap etmedi-

“Lanny,” Annesinin ve çocukken beni ziyaret ettiğinde kullandığım lakabını mırıldanıp, irkilmesini keyifle izledim, “yanlış taraftasın, *küçük oğlan*.”

Evet, bel altı vurmuştum –ikimiz de bir fey için kısa boy-luyduk– ama bunu o başlatmıştı.

Faolan dudaklarını büktü. “Elinden gelenin en iyisi bu mu? Benimle ilgili söyleyebileceğin onca şeyin içinde bunun, duygularımı inciteceğini mi sanıyorsun? Belli ki hâlâ çocuksun.”

Geri döndüm. “Seni görmek güzel *değildi*. Defolup git, Unseelie.”

Benimle birlikte dönüp, uyum içinde yürüdü.

“Tepealtı’nı duydun mu?”

Benimle hâlâ konuşuyor olmasının açıkça tek sebebi buydu. Nereden ve ne zaman geldiğimi biliyordu.

Faolan, tıpkı Bres'in Seelie Kralı'na yemin ettiği gibi, Unseelie Kraliçesi'ne yemin etmişti. Bunu bozmanın ciddi sonuçları vardı, bu da ona söylediğim her şeyin direkt kraliçeye gideceği anlamına geliyordu. Çok dikkatli olmam gerekiyordu. "Ne duydum mu?"

"Bana aptal numarası yapma, Yetim. Olaylar olduğunda, orada olmuş olman gerekiyor." Adımı, bir kez bile kullanmadığını fark etmiştim. "Ne oldu? Oradaydın. Olaylar olduğunda Kâhin'in yanında kim..."

Dönüp onunla yüz yüze gelip tekrar ifademi yumuşattım. İyi bir yalancı değildim ama bıçak kemiğe dayandığında yalandan bir şeyler uydurabilirdim. Kaşlarım kalktı. "Ne olduğunda?"

Gözleri, sanki cevabı 12 punto, Times New Roman karakterlerle alnımda yazılı bulacakmış gibi yüzümü inceliyordu. "Tepealtı'na bir şeyler oldu ve diğer feyler gibi ben de ne olduğunu bilmek istiyorum." Gereğinden fazla bilgi vermemek, tam da onluk hareketti.

Görünüşe göre burada olmadığım süre içinde hiçbir şey değişmemişti. Ancak bir insan doğru yemlere sahip değilse olta atmak zor bir şeydi ve Faolan bana, ısırarak istediğim hiçbir şey atmıyordu.

Peki, tamam, belki de onun bir parçasını ısırmaya hayır demezdim ama bu, konuyla tamamen alakasızdı.

Omzumu silktim. "Kimse bana bir bok anlatmıyor, hatırladın mı? Yurtsuzlar Evi'nden Kallik, yetim ve olgunlaşmamış kız, hatırladın mı? Ben buraya sadece annemi görmeye geldim bu yüzden sakıncası yoksa yalnız kalmak istiyorum."

Bakışları benimkilere kitlendiğinde karanlık derinliklerinde bir renk dalgalanması gördüğümü sandım. Homurdandı, sanki lila rengi gözlerimde gördüğü bir şeyi beğenmemiş gibiydi.

“Belki de seninle gelirim.”

Bu, ağzından *çıkmamıştı*. Gözlerimi hızla kırıp ona dik dik baktım. “Neden?”

“Sana güvenmiyorum, Yetim,” dedi.

“Belki de yeni bir hobi edinmelisin. Kroşe, çikolata yapımı falan.” Tekrar koşmaya başladım ama kolaylıkla bana ayak uydurdu. Bir erkek için kısa olmasına rağmen ben de bir fey kadını için fazlasıyla bodurdum. Boyumla ilgili birçok kez duyduğum kelime de minyondur, gerçi insan standartlarına göre oldukça normaldim hatta annemin halkına göre ortalamanın üzerindeydim.

“Eğitim nasıldı?” diye sordu birkaç dakika sonra.

Gerçekten havadan sudan mı muhabbet edecekti? Eski ben dikkatini çekmiş olduğum için mest olmuş olurdu ama yirmi dört yaşındaki ben sadece... temkinliydi. Benden gerçekten hoşlanmıyordu, ikimiz de bunu biliyorduk. Mentorluk programı sırasında benimle geçirdiği zaman onun için zoraki olmuştu. Lugh’nun torunu, zavallı muhtaçlar için görevini yapıyordu.

O kapıdan çıkıp bir daha geri dönmek zorunda olmadığı an çıkıp gitmişti.

Rowan final testinde bana sırtını çevirmişti. Bres, son konuşmamızdan sonra bana kendini kapatmıştı. Yarrow... şey, o göt herifi umursamıyordum. Hyacinth’in dışında kime güvenebileceğimi bilmiyordum. Belki de onun tek güveneceğim kişi olduğunu biliyor ve her şeyin farklı olmasını diliyordum.

“İyi idi.” Derin bir nefes aldım. “Zordu. Çok zordu.”

Yargılanmamışlar dünyamızın melezleri ve kırma ırklarıydı. Diğer, daha safkan feyler gibi Faolan da sınıflandırmadan sonra Unseelie Sarayı’nda eğitimine devam etmişti. Tabii ki ilk Seelie Sarayı’na girmiş, ilk eğitimlerine orada başlamıştı. Her şekilde, iki tarafta da en iyilerinden eğitimini almıştı bu yüzden istediği her şey olabilirdi.

Bilirsiniz, insan deniz komandoları gibi.

Onların eğitimlerinde ölme ihtimalleri yoktu.

Bunun akabinde rahatsız edici bir sessizlik hüküm sürdü, büyümlü Seelie ormanının belirgin kenarına ulaşmıştık.

Sanki bir dev toprağa parmağıyla kalın bir hendek açmış gibi yerde derin bir oyuk vardı. Bizim tarafımızda bitkiler gür, canlı, dolgun ve vahşi bir orman gibi yemyeşildi. Diğer tarafta çorak bir ova Unimak’ın güney ucuna kadar uzanıyordu. Adanın, insanların olduğu tarafında mevsim sonuna yaklaşmasına rağmen kış hâlâ hâkimiyetini koruyordu.

Sınırdan karşıya geçtiğim an sıcaklık aniden eksi bir dereceye düşüverdi.

Rüzgâr uğuldayıp yüzüme çarparak birkaç saniye içinde tenimi uyuşturdu. Kendimi ısıtmak için yeraltının derinliklerinden sihirli kırmızı iplikler çektim. Isı içimden geçip yayıldı ve Seelie sihriye yanıt olarak üstünde durduğum kayaların üzerinde yosun püskürdü. Gülümseyerek sessizce kırmızı ipliklere teşekkür ettim, sonra ovaya inip doğrudan güneye beni bekleyen bir grup kayaya doğru yürüdüm.

Faolan beni takip etmedi. Feylerin çoğu sınırı isteyerek geçmezlerdi. Buradaki boşluk onlar için tiksindiriciydi, yerin altında gömülü insanlardan daha da ölü olarak kabul ederlerdi.

Orada ovanın ortasında bir *inukshuk** duruyordu, kayalar üst üste dizilerek kabaca bir insan figürü verilmişti. Burası atalarımızla birlikte annemin de gömüldüğü yerdı.

Inukshukun dibine çöküp çantamın içindeki çiçekleri çıkardım. Biraz büzülmüşlerdi ama buradaki ortamın donuk kahverengi tonlarına canlı bir tezat oluşturuyorlardı.

“Merhaba, anne,” diye fısıldadım. Rüzgâr kelimeleri benden alıp götürdü.

Buzun içine düşüşümün üzerinden çok geçmeden ölmüştü. Bir sabah uyandığımda onu sönmüş ateşin yanındaki sandalyesinde, uykusunda ölmüş olarak bulmuştum. Gözlerimi kapatıp onunla olan o son anımı hatırlamamaya çalıştım. Soğuk eline dokunmuştum. Soğuk yanaklarını okşamıştım. Kucağına kıvrılıp katılaşmış elindeki kupasını düşürmüştüm. Ortalığı dağıttığımı görünce uyanacağını düşünüp içim burkulmuştu.

Açlık beni harekete geçirmişti. Dışarıda giydiğim tüm kıyafetleri giyip, güzel insanların yaşadığı, sıcak olan bir yere doğru gitmiştim. Yaş alana kadar, başka insanların olmadığı bir yerde yaşamamanın garip olduğunu fark etmemiştim. Her zaman sadece annem ve ben olmuştuk.

Sonrasında ona bile sahip değildim.

Beni sınırın kenarında bulan Faolan olmuştu. Elimden tutup, hafifçe konuşarak yetimhaneye götürmüştü. Sanki çok da umurundaydı.

Sertçe yutkunarak gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım, Faolan’ın bakışları sırtımı yakıyordu ama bir işe yaramıyordu.

* Eskimolarda hatıra olarak veya yer belirlemek için, taşların üst üste konmasıyla genellikle insan figürleri oluşturularak yapılan yer işaretleme taşları. -ç.n.

Annemle ilgili çok az şey hatırlıyordum, beş yaşına basmadan kaybetmişim onu ama bu dünyada sahip olduğum tek sevgi dolu aile oydu. Onunla ilgili anılarım uçup gitmesine rağmen sevgisini, sesini ve nasırlı parmaklarının yanaklarımı okşayışını hatırlıyordum. Geceleri bana söylediği şarkılar hâlâ rüyalarım girerdi.

Hayatımda hâlâ onu kaybettiğim ve yanımda olamadığı için pişmanlık duymama neden olacak çok şey vardı.

Her şey çok farklı olabilirdi.

“Her şeyi batırdım,” diye söylendim hafifçe. “Bu sefer çok fena hem de. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

Tek cevap yüzüme çarpıp tenimdeki gözyaşlarımı donduran kış rüzgârlarının uğultusuydu.

Düzenleme

Ny.ozlem

Beşinci Bölüm

Hançerimin ucunu masanın üstünde küçük bir delik açarak, tembelce çevirip duruyordum. Önüme sunulan, öngörülebilir geleceğimi belirleyecek seçenekleri değerlendiriyordum.

Bir fey büyükelçisinin koruyucusu. Bu, beni düzenli olarak insanlarla yapılan politik toplantılara sokardı. Vaktimi geçirmek için en sevdiğim tercih değildi.

Düşük rütbeli muhafız lideri pozisyonu. İdealden de daha düşük ama zamanla daha fazlasına dönüşebilirdi.

Bir fey asilinin özel muhafızı, evet, tabii.

Çoğunu kafadan eleyerek, seçeneklerin olduğu listeyi taradım.

Sınır gözcüsü olabilirdim ama o zaman Hyacinth'i hiç göremezdim. Ya da *Faolan*'ı, diye fısıldadı kafamın içinde gülünç derecede aptal bir ses.

Kaşlarımı çattım. Dün, onun yanında sadece bir saat kalmıştım ama aklımın fırıl fırıl dönmesine yetecek kadar uzun

sürmüştü. Hiçbir şey değişmemişti. O hâlâ bir Unseelie'ydi. Aramızda bir şey olma ihtimali yoktu, asla. Faolan genç yaşlardan beri düşünceli, seksi bir cazibeyle, kötü çocuğun sinir bozucu bir karışımına sahipti. Şey, belki on altı yaşındaki ben, bu kombinasyonu sinir bozucu bulmamıştı ama yirmi dört yaşındaki ben, çünkü karşılaşmadan sonraki hâlini beğenmemişti.

Karşılıklı atışmamızdan dolayı uykusunun kaçtığından şüpheliydim.

İç çektim. Hançerimi havaya atıp tuttuğumda sapı avucumun içine düştüğünde çıkan tanıdık pat sesini zar zor fark etmiştim.

Etrafımdaki hava dünyanın üstüne salıverilmeden, fırtına öncesi sessizlikle yüklenmiş hissi veriyordu. Dışarıdaysa güneş parlıyordu, bu da hissettiklerimin asıl hava durumuyla ve Tepealtı'nın başına gelenlerle alakası olmadığı anlamına geliyordu.

Vücudum kapının gümbürtüyle çalınmasına gerildi.

Elimde hançerle, kapıyı açtım ve karşımdaki insan erkeğe baktım. Altın ve gümüş renkli üniformasına bakılırsa bir hizmetliydi. “Yardım edebilir miyim?”

Silahıma bakıp aceleyle elinde tuttuğu, mor renkle paketlenmiş büyük kutuyu kaldırdı. Benimle çalışacak olan hizmetliler, görevimi seçene kadar bana gönderilmeyeceklerdi. Bu yüzden, kendi kapımı kendim açıyordum.

“Yurtsuzlar Evi'nden Kallik için teslimat var.”

Bu, bugün gelen ikinci teslimattı. Bu sabah yemek gelmişti, ilk maaşımı alana kadar beni idare edecek bir nezaket paketi idi.

Hançeri arkama doğru fırlattım, kulaklarım, salonun karşı ucuna çarptığında çıkan *kiit* sesini işitmişti. “Bu ben oluyorum.”

Kutuyu alıp, ağırlığını tarttım. Kim bana hediye göndermiş olabilirdi ki?

Yaşlı adam omzumun üstünden geriye doğru gözlerini kı-sarak bakıyordu. “Burayı bulmak epey zamanımı aldı. Şato-nun arkasında evler olduğunu bilmiyordum. Biraz uğursuz bir numara, değil mi?”

“Burası şatonun bok çukuru,” diye düzelttim. “Söyleye-bilirsin.”

Geniş bir sırtmayla tüm dişlerini gösterdi. “Sizin kelimele-riniz, benim değil. İyi günler, efendim.”

Kapıyı tekmeleyip kapattıktan sonra masaya döndüm, ku-tuyu fırlatıp baktım. Mor paketlemenin her yerinde altın sim vardı. Kabartmalı bir kart. Mavi kurdele.

Paketi yırtarak açtım ve içindekileri görünce kaşlarım ha-vaya kalktı.

Bir elbise.

Kartı alıp okudum.

Yurtsuzlar Evi'nden Kallik

Bu akşamki ziyafet için kıyafetin.

Saygılarla,

Şato Yönetimi

Belli ki ziyafet deri tayt ve tunik tarzına uygun bir etkin-lik değildi. Yargılanmışların hepsi yeni bir ‘kıyafet’ almışlar mıydı, yoksa sadece ben mi almıştım? Diğer bir deyişle bu, sevgili babamdan kişisel bir hediye miydi yoksa kazanımla-rımdan biri miydi?

Önemli olduğundan değildi. Nasıl görünürsem görüneyim beni kendinin olarak kabul etmeyecekti. Özellikle de böyle bir etkinlikte.

Yine de başka seçeneğim olduğunu düşünecek kadar aptal da değildim. Bunu giymek zorundaydım.

Sihirli kutunun içinden metrelerce kumaşı dışarı çektikçe elbise genişliyordu. Yumuşak bir lila tonundaydı, tam olarak gözlerimin rengine uyuyordu. Tülü kolumun üzerine koydum. Bronz tenimi annemin tarafından miras almıştım ve itiraf etmeliyim ki elbisenin rengi tenimi açan bir ışıltı saçıyordu.

Elbiseyi kaldırıp suratımı ekşittim. Bu şeyin içinde nasıl savaşıp kaçacaktım ki? Demek istediğim, şölende ikisi de başıma gelmeyecekti ama sekiz yıllık alışkanlık bir gecede yok olmayacaktı. Herhangi bir yer ölümcül hâle gelebilirdi.

Yetimhanede ara sıra giydiğim elbiseler, bu çadır niteliğindeki kıyafetin yanında daha çok bir çuval gibiydiler. İncecik, transparan dantelin üst kısmın tek amacı, memelerimi örtmek için şelale gibi akan lila rengi payetlere altlık olmaktı. Aynı zamanda omuzlarda ve lila rengi tüylerle sonlanan uzun kolların —evet, *tüyler*— üzerine serpilmiş payetlere de. Yere doğru dökümlü, devasa tül eteğin bir kısmında da devam ettiler.

Demek istediğim, nefes kesiciydi ve bir başkası üzerinde muhteşem görünürdü. Benim gibi rezil bir melezin üzerinde değil.

“Artık Tepealtı’nda değilsin,” dedim boğuk bir sesle.

Bir anlığına cıvıl cıvıl bir ses evi doldurdu, sonra çuval bezinden bir kese hiç yoktan var oldu ve içinden metal şangırda ma sesiyle birlikte masaya düştü.

Elbiseyi var olan tek sandalyenin üzerine serip keseyi aldım ve iplerini gevşettim.

Altın sikkeler karşımda ışıldıyordu.

“Evet,” diye bağırdım.

İlk maaşımı resmî olarak almıştım. Kelimenin tam anlamıyla, *şimdiye kadar* sahip olduğum ilk paraydı. Elbisenin kutusunu bir tarafa itip, hepsini usulca masanın üzerine döktüm.

On taneydi. Sadece benim için. Bundan böyle iki haftada bir on tane daha olacaktı.

Eğer yemekleri otlakçılık yaparak idare edebilirim bunlardan biri beni bir hafta götürürdü. Birkaçını yeni kıyafetler için kullanmam gerekiyordu ama olabildiğince biriktirmek istiyordum. Sikkeler, fey dünyasında insanlar için anlamı olduğu kadar önemli değildi ama Unimak'da iyi bir hayat kurabilmek için belli bir meblağa ihtiyacım olacaktı ve bir daha parasız kalmayacaktım. Cinth'e de bakacaktım. Yeni ünvanına rağmen, kendi geliriyle kıt kanaat geçindiğini biliyordum.

Bir zamanlar feyler, kıyafet, mobilya ve ev eşyaları için sihirlerine güvenirlerdi ama artık yapraklar ve sarmaşıklar giymiyorduk. Ayrıca taştan çatal bıçak ve tahta kâseler yerine insan dünyasından eşyalarının olması bir statü meselesiydi. Buna inandığımdan değildi ama saraylar, gereksiz şeyler ya da amaçlar uğruna boş yere sihir kullanımına karşı çıkıyordu. Dengenin korunması gerekiyordu, ne de olsa fey dünyası buna bağlıydı.

Sikkelerimi toparlayıp etrafa bakarak keseye geri koydum. Burada saklayacak fazla yer yoktu. Evi taradıktan sonra bir, iki yerde karar kıldım.

Öncelikle yorganı kesip astarının içine yedi tanesini sıkıştırdım. Yarın harcayacağım şangır şungur eden üç tanesini de mutfak lavabosunun altındaki boruların arkasına sakladım. Sonra dikkatimi kendime çeki düzen vermeye çevirdim.

Bu da baya bir zamanımı aldı.

“Sadece bu geceyi atlatman gerekiyor,” dedim duştan sonra kendi yansımama.

Final testi sırasında yaşananlarla aramda geçen her gün iyiye işarettti.

Muhteşem bir işaretti.

Bu sadece aşmam gereken bir dalgaydı. Tabii o dalga beni alabora edip boğacak gibi hissettirmeseydi.

Midem altüst olmuştu. Bir anlığına sanki gerçekten derin sulardaymışım gibi nefes almakta zorlandım. “Odaklan, kızım, adım adım ilerleyeceğiz,” diye fısıldadım aynadaki fazlasıyla soluk suratıma.

Omuz hizasındaki kahverengi, siyah buklelerimi fırçalar-ken –bu da annemin yerli kökeninin mirası sayesindeydi– düşün-şüncelerimi kariyer seçeneklerime geri dönmeye zorladım.

Her zaman düz duran saçlarımı şekillendirmek için yapabi-leceğim bir şeyler olsa bile nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bana kalsa bu kez açık bırakırdım.

Çadır gibi elbisenin içine girmek için mücadele ederken kapı çaldı. Tamamen açıkta kalmış sırtımı düşününce –şey transparan tül örtüyordu ama pek de kapatmaya zahmet etmi-yordu– irkildim.

En azından kaslarım, elbisenin kollarının içine sığıyordu.

“Bekle,” diye bağırdım koridorun sonundan.

Elbiseyle beraber ona uyumlu ayakkabılar da gönderilmişti ama onlara bir bakış atmamla yumuşak ve esnek yürüyüş bot-larımı kapmam bir oldu. Bir yerde sınırı çizmem gerekiyordu, değil mi?

Ayaklarımı içine sokarak giydim, iplerini bağlayıp elbise-mi düzelttim.

Silahlar, silahlar, silahlar.

Kavisli bıçağımın kınını uyluğuma bağlayıp onu da içine soktum.

Kapı tekrar gümbürdeyerek çalmaya başladı.

Kapıyı açıp karşı taraftaki kişiye ters ters baktım.

Saray muhafızı bir kaşını kaldırdı. “Size şatoya kadar eşlik edeceğim. Beni bekletmeyin.”

Kibri bana vız gelirdi. Hyacinth’le Bracken dışında kışında kazık bulunmayan bir Seelie’yle karşılaşmamıştım. Bütün Seelielerin böyle bir dürtüleri vardı, dördüncü katmandakilerin bile.

Dürüst olmak gerekirse Unseelieler bundan iyi değillerdi ama onlar daha çok bıçağı önünden saparlardı sırtından değil. Bunda destekleyebileceğim belli bir dürüstlük vardı.

Suyuna gittim, bütün gün bastırmayı başardığım sinirlerim tekrar bozulmaya başlayıp mideme kramp girmesine sebep olmuştu. Babam şatodaydı. Bu adam beni ona mı götürüyordu?

Babamı en son on altı yaşında çok uzaktan görmüştüm. Seelie’yle Unseelie Sarayları’na seçilmek için şatoya geldiğimizde muhafızlarının, on altı yaşındaki feylerden oluşan konvoyu ayırmalarını izliyordu. Onu pencerede görmüştüm.

Beni tramvayda karşıladılar, bir saat sonra da yetimhane müdiresi ertesi gün eğitim için Tepealtı’na gideceğim konusunda bilgilendirdi. Yani çoğu kişiden iki yıl erkendi, itiraz etmedikçe ki etmemiştim. Benim için sınıflandırma olmayacaktı.

Babam bana bir iyilik yapmıştı, gerçekten. Aylardır sınıflandırmadan korkuyordum, yarı fey durumumun bir şekilde süreci bozacağından emindim. Belki diğer feyler onun çocuğu olduğumu anarlardı ve sırrını ortaya döktüğüm için beni cezalandırırdı. Belki de bir sebepten Üçgen’e atılırdım.

Şimdi enine boyuna düşününce, gerçekten ne kadar saçma bir düşünce olduğunu anlamıştım. Sihir benim için, safkan bir feyde olduğu gibi bir alışkanlık değildi –suyun altında uzun süre nefes tutabilme yeteneği gibi– ama içimdeki indigo sihrini yönlendirmeyi öğrenmek konusunda ciddi sorunlarım

olmamıştı. Biraz zamanımı almıştı ama sonunda her zaman başarıyordum.

Tepealtı'ndaki yıllarım bunu anlamama yardımcı olmuştu.

Muhafız beni arkadaki korkuluk duvarından, sonra da hizmetli merdiveninden yukarı yönlendirdi.

Diğer dört Elit Yargılanmışları göstermek için perdeyi bir kenara çektiğinde huzursuzluk göğsümü sıkıştırmaya başlamıştı.

Yarrow'u gördüğüm için memnun olacağımı hiç düşünmemiştim.

Fern, Aspen ve Birk el sallayınca –bu noktaya gelince sıkı fıkı olmuştuk– onlara katıldım.

“Seni tanımadım,” diye dalga geçti Birk, elbisemi gösterek. “Bunun içinde savaşılabılır misin?”

Onların kıyafetlerini inceledim, şık ama fonksiyonellerdi. “Tartışılır. Değiş tokuş yapmak ister misin?”

Sırıttı.

Etekli bir takım ve topuklu ayakkabılar giymiş bir kadın, oturma odası gibi görünen –en azından asillerin oturma odası tanımına uygun– odanın karışındaki geniş antreden takırdayarak içeri girdi. Benim yeni evimin üç katı kadardı ama kim hesaplıyordu ki.

“Ben şato yöneticisiyim,” dedi ciddi bir ses tonuyla, kalemini taşıdığı not defterine vurup duruyordu.

Gerçek bir adı yok muydu? İhtiyacı olmadığına emin olduğum gözlüğünün arkasından bize bakıyordu. Fakat yönetici görüntüsünü tamamlıyordu, sanırım.

“Misafirlerimiz yerlerine oturuyor. Birazdan beni balo salonuna kadar takip edecek, seçtiğiniz mesleği Kral Aleksandr'a açıklayıp, yemininizi tekrarlayacaksınız.”

Siktir. O yemini en son ettiğimde işleri çok fena batırmıştım.

Hepimize sırayla baktı, acaba hâlâ hangi ‘meslek alanını’ seçmem gerektiği konusunda bir fikrim olmadığını anlamış mıydı, merak etmiştim.

Arkasında tek sıra oluşturduk. Geçtiğimiz devasa, boş koridorları inceleyerek, memnuniyetle son sıraya geçmiştim. İleriden kalabalığın gürültüsü ve mırıldanmaları sızınca parmaklarım kavisli bıçağımı elime almak için kaşınmaya başladı.

Kızarmış etin ve baharatlı sebzelerin burnuma dolan zengin aromalı kokularını derin derin içime çektim. Eğer Hyacinth orada olanlardan sorumluysa, gecenin devamında ne yapacağımı biliyordum. Bu elbise sabaha üstüme olmayacaktı.

Yüksek sınıftan feyler ve asillerin oturduğu yuvarlak masaların arasından törenle geçtik, sözüm ona bizim onurumuza verilen bu şölene katılan misafirlerin, bizim yarı fey statümüzü paylaştıklarından şüpheliydim. Biz geçerken gözleri üstümüzdeydi ama dikkatleri uzun süre durmadı, sanki sıkılmış gibi bir an sonra sohbetlerine geri döndüler.

“Kral Aleksandr’ın girişini bekleyin,” dedi şato yöneticisi, bizi yükseltilmiş platformun kenarında bıraktığında.

Yarrow bir çalımla sahneye çıkıp iki tahtın da en yakınındaki yerini aldı. Yakın masalardan bazılarına el salladı, birilerine seslenip göz kırptı.

Kusmuk. Eğitimin başında, bir anlığına paylaştığımız piç statümüzün aramızda bir bağ oluşturacağını düşünmüştüm. Her ne kadar Altın Evi’nde babası tarafından sahiplenilmiş olsa da Yarrow hâlâ piçti ve soylular arasındaki yerini sağlamlaştırmak, değerini kanıtlamak için eğitime katılmıştı.

Bu paylaştığımız bir şey *olabilirdi*.

Yarrow tiksiniç bir herif olmasaydı olabilirdi. Böyle olduğumuz için, benden nefret ettiğinden neredeyse emindim

çünkü ona, ne olduğunu hatırlatıyordum, ya da yok, bundan kesin emindim. Kendinde nefret ettiği her şeyi temsil ediyordum, bu da beni, en sevdiği kum torbası yapıyordu.

Kralın tahtının sol tarafında bir sıra hâline gelir gelmez, bizim gelişimizi sadece zayıf bir mırıldanmayla bildiren protokol görevlisi, altın değneğin ucunu üç kere yere vurdu.

“Kral Aleksandr ve Kraliçe Adair!”

Zavallı adam bu an için yaşıyordu.

Babam ve karısının benim burada olduğumu biliyor olmaları gerekiyordu. Benim gelişimi engellememişlerdi. Dile getirilmemiş anlaşmamıza göre, eğer başımı eğik tutarsam, beni görmezden gelirlerdi.

Hayatta kalan tek ebeveynim tarafından hâlâ kabul görülmek ve sevilme isteyen küçük bir parçam dışında, kralın piç çocuğu olarak tanınmak istemiyordum. Ayrıca ‘babam’ ve baş belası karısı da kimsenin bilmesini istemiyordu. Birbirimizi yok saymak karşılıklı kazanç sağlayan bir durumdu.

Besbelli sahte olan kirpiklerinin altından attığı düşmanca bakışları bana zarar vermezdi.

Tuttuğum nefesimi bıraktım. Bunu atlatabilirdim. Yapmak zorundaydım. Nemli avuçlarımı gizlice lila rengi tül eteğin üstüne silerek kraliyet çiftinin yaklaşmasını izledim.

Kral yanından geçip gidenlere selam vermedi. Kahverengi kaşlarının arasındaki boşluğu derin bir çizgi bozmuş, düşüncelere dalmış görünüyordu. Onu incelemek için elime geçen şans değerlendirdim. Birkaç gri tel kısa, dalgalı saçının parlak kestane rengini bozuyordu. Her zaman ağırbaşlı ve önsezileri güçlüydü ancak bu nitelikler bu gece daha belirgin görünüyordu.

Birbirimize benzemiyorduk. Gözlerinin şekli, dudaklarının hafif kıvrımı benimkileri yansıtıyordu ama sadece o kadardı.

Biricik üvey annem astlarına görkemli bir şekilde el sallıyordu, onlara kırmızı dudaklarının kıvrımını lütfediyor, muhteşem şekillendirilmiş saçıyla birlikte başını hafif bir hareketle eğiyordu. Beyaz-sarı saçları, ılık ılık mavi-yeşil gözleri ve yumuşak, feminen hatlara sahip zayıf vücuduyla klasik bir fey güzeliydi. İki modu varmış gibi görünüyordu: Yapmacık gülümseyen ve aptalca sırıtan ki dalkavukları zevkle buna kanıyorlardı. Herhâlde Seelie diyarındaki en güçlü kadının kıcını öpmek istiyorlardı. Bana göre, elli veya daha fazla yıldır, kendi hükümdarlığının kontrolünü ele aldığından beri tek başına hüküm süren, Unseelie Kraliçesi'nin tırnağı bile olamazdı.

Çift, sahnenin karşı tarafındaki merdivenlerden çıktı – Lugh'ya şükür– ve tahtlarında yerlerini aldı.

Yavaşça nefesimi verdim.

“Yaşasın, Kral Aleksandr!” diye bağırdı protokol görevlisi.

Feylerden kopan cevap şatoyu sallarken, ben de itaatkârca diğerleriyle beraber mırıldandım.

Bres kalabalığının ortasındaki masaların birinden kalktı, sahneye çıkararak kralın önünde eğildi. Sonrasında bize doğru döndü. “Yargılanmışlar. Kral şimdi seçimlerinizi dinleyecek. Seelie Orta Sınıfı'yla başlayacağız. Birk, Fern ve Aspen, öne çıkın.”

Kralın karşısına geçip, dizlerinin üstüne çöktüler, net ve kendilerinden emin bir sesle seçtikleri meslekleri söylerken aklım karışmıştı.

Lanet olsun.

“Şimdi de size iki Seelie Elit'imizi takdim ediyorum,” dedi Bres krala.

Kibar bir alkış sesi vardı.

Gerçekten Unimak bölgesinden sadece biz ikimiz mi

vardık? Daha çok olacağını düşünmüştüm. Tepealtı'nın yıkımından dolayı pek dikkat etmemiştim.

“Kallik ve Yarrow, lütfen öne çıkın.”

Yarrow, aylak aylak dolanarak kralın karşısına geçti, bir şekilde dizlerinin üstüne çökme eyleminin bile kendini beğenmiş gibi görünmesine neden olmuştu.

Metanetimi toplayarak, babam ve üvey anneme doğru ilerledim. Tül derimi keserken dizlerimin üzerine çökmeden önce ikisinin de gözlerinin içine baktım.

Kral Aleksandr'm yoğun bakışları benim üzerimde durdu, bakışlarımı sol omzunu kaplayan nakışlı apoletlerine odakladım.

“Yarrow seçimini söyle,” diye emretti Bres.

“Kral'ın muhafızı,” diye açıkladı Yarrow.

Kalabalıktan şaşkın mırıldanmalar koptu. Bu, meslekler listesinde yoktu.

“Bunu seçme yetkisine sahip değilsin,” diye hatırlattı Bres, sert bir tonla.

Yarrow sıırttı. “Eninde sonunda orada olacağım. Tabii ki bir askeri lider pozisyonuyla başlarım.”

Aynısını yapmayı gerçekten düşünürdüm ama bu ahmakla geçirdiğim sekiz yıl ve iki gün, gerekenden sekiz yıl ve iki gün daha fazlaydı. Onunla isteyerek, mecbur olduğumdan bir dakika bile fazla zaman geçirmek istemiyordum.

Seyirciler verdiği cevaba gülmüştü.

“Ne kadar da sevimli,” diye haykırdı biri.

Ah, vay canına. Bu insanlar beni bir gün öldüreceklerdi.

Bres bana doğru baktığında dudaklarımı yaladım. İfadesindeki soğukluğu şimdiye kadar onda hiç deneyimlememişim.

Korku göğsümü sıkıştırıyordu.

“Kallik. Seçimini söyle,” diye emretti.

“Bir fey büyükelçisinin koruyucusu.” Kelimeler ağzımdan döküldü ama seçimimle ilgili herhangi bir haklılık çınlamıyordu. Sonunda basit bir denklem oluşmuştu: Şatoda ya da Yarrow’la birlikte ve Hyacinth’den tamamen uzakta olmak istemiyordum. Bu da bana tek seçenek bırakıyordu.

Benim için uygun iş miydi?

Hayır ama güvenlik sunuyordu ve bununla yaşayabilirdim.

Kral hâlâ bakışlarını benden uzaklaştırmamıştı ben de gözlerimi karısına çevirdim. Tiksinti dolu ifadesi bana tokat gibi çarptı, dikkatlice takındığı maskenin arkasından belli belirsiz bakışına karşılık hafifçe dudaklarımı kıvırdım.

Yapmacık gülümsemem hızla yok oldu, onu varlığımın sinir ettiğinden daha fazla kızdırmak akıllıca değildi.

Yarrow ağzının kenarından söyleniyordu, “Sana maksimum bir saat veriyorum.”

“İkimiz de senin sadece bir dakikaya ihtiyacın olduğunu biliyoruz,” dedim alçak bir sesle.

Kral’ın dudakları seğirdi.

Benim cevabımla alakası yoktu, umarım.

“Yurtsuzlar Evi’nden Kallik bir büyükelçiye korumakla görevlendirilecek,” diye aktardı Bres, seyircilere. “İnsanlarla ve Unseelie feyleriyle müzakerelere katılacak.”

Birk, Fern ve Aspen bizimle birlikte diz çökmek için geri döndüler ve birlikte krala yeminimizi ettik.

Şato başıma yıkılmadığında omuzlarım gevşedi.

Sonra o ilk defa konuştu. “Hepinize gelecekteki hizmetleriniz ve pozisyonunuzu elde etmek için gösterdiğiniz sıkı çalışmalarınızdan dolayı teşekkür ederim. Seelie Sarayı hizmetiniz için sizi onurlandırıyor.”

Eminim öyledir.

Bir daha tek tük alkıştan sonra, Şato Yönetimi tekrar ortaya çıktı, balo salonunun arkasındaki bir masaya yönlendirildik. Onur konuklarıydık ama açıkçası *o kadar* da onurlu değildik.

Umurumda değildi ve ilgi odağı olmaktan çıktığım için memnundum.

Yemek servis edildi. Diğer Yargılanmışlar masamızdan ayrılarak eşleri ve dostlarıyla kaynaşırken, ben de biberiye ve tereyağında yüzen kuzu eti ve bebek patateslere gömüldüm, arka plana karışmak için mükemmel bir içerikti.

“Pişt.”

Başımı kaldırıp kocaman gülümsedim. “Cinth.”

“Normalde servis yapmıyorum ama seni giyinmiş süslenmiş görmem gerekiyordu. Alli, çok güzelsin! Ayrıca birinin sırtında bu kadar kas olabileceğini bilmiyordum. Enteresan. Al sana bir kıpır.”

Kurabiyeyi tabağıma bıraktı, ben de zaman kaybetmeden ağzıma tıktım.

İnledim. *Tanrıçam*. Kurabiye dilimde eriyordu, arkasından hızla kirazın mayhoş tadı ve pancar olduğunu varsaydığım topraksı tat geldi.

Ağzımı sildim. “Gerçekten çok lezzetli.”

Yanakları pembeleşti. “Teşekkür ederim. Dün tekrar evine geldim, paltomu unutmuşum. Nereye gitmiştin?”

“Annemi görmeye gittim.” Dikleştim. “Ayrıca kazara Faolan’ı da gördüm.”

Hyacinth’in ağzı açık kaldı. “Faolan, namıdiğer senelerce uzaktan vurulduğun kişi mi?”

“Evet.”

Sırıltması o kadar genişti ki yanık izini çekiştirdi. “Senin tarafından gözünden öpülen Faolan mı?”

“Evet,” dedim ilgisizce.

Bana hafifçe vurdu. “Hâlâ seksi mi? Konuştunuz mu? Geçen zamanı telafi etmek için diğer gözünü mü öptün?”

Genzimden güldüm. “Daha değil. O... hâlâ seksi. Konuştuk.”

“Senin etrafında iki kelimeyi bir araya getirebildiğine şaşırdım. Demek istediğim ‘Yetim, gözümün önünden çekil’, demekten başka.”

Homurdandım. Haksız da değildi. “Faolan’ın hiçbir zaman benim yanımda akliselimliğini kaybetme gibi bir durumu olmadı.” Daha çok bunun tam tersi oluyordu.

Karşısına seksi, panter gibi bir kadın olarak çıkmak istedim ama tepkisine bakılırsa daha çok suratsız, okullu bir kız imajı vermiştim. Ki bu hiç hoşuma gitmemişti.

Ellerini kalçalarına koydu. “Belki öncesinde değildi ama Alli, dostum, artık *tamamen* büyüdün. Memelerin. Kıçın. Öz güvenin. Al sana seksi bir sandviç. Ayrıca şimdi yeterince büyüksün, asıl takıldığı şey de hatırlıyorsam buydu, özellikle de burasıyla Tepealtı arasındaki yıl farkıyla.”

Tüm yarı insan melez meselesini unutmuştu, *bir de* Unsee-lie-Seelie olayını ama bunu boş verdim.

Dudaklarımı büktüm. “Seksi bir sandviç mi?”

“Benim hayatım yemek.” Yakındaki bir garsonun sert sert bakmasıyla ciyakladı. “Sürem doldu. Yarın evine gelirim, olur mu? Senin için bir şeylerim var.”

Tabağıma bir kıpır daha bırakıp sıvıştı.

Tereyağlı kurabiyeyi azar azar yiyerek, ikinci tatlıma biraz daha zaman ayırdım. Yakınımdakileri inceleyerek, bakışlarımı dikkatle sahneye doğru çevirdim. Yarrow orada, lanet olası bir maymun gibi nahoş kahkahalar atıyordu.

Üvey annem kralın elini sıktı, sonra zarif elbisesinin kuma-

şının hışırtısıyla ayağa kalktı. Adair'in sahneyi geçip inmesini izledim. Bres anında önünde eğilerek ona eşlik etti.

Ah. Bu hiç iyi olmadı.

Belki de o kadar kötü değildi. Hemen bir şeyler varsaymak gerekirdi.

Ağzı hızla hareket ediyordu ve konuşmaları sürerken, başları gittikçe daha da yaklaştı. Adair'in ifadesi gittikçe sertleştiğinde omurgamdan ter akmaya başlamıştı.

Zindanda değil de balo salonunda oturduğum gerçeğine barksak, Kâhin'in babama gerçekleri ortaya dökmemeye karar verdiğini farz edebilirdim. En azından henüz dökmemişti.

Ama Bres...

Eğer Adair, Tepealtı'nın yok oluşundaki rolümü keşfederse, işte orada şah mat olurum. Beni temelli olarak uzaklaştırmak için eline geçen her fırsatı değerlendirirdi.

İkili doğrulup birlikte bana bakmak için döndüler.

Siktir.

Bundan bir sürü şey varsayabilirdim. Kirpiklerimi indirip kristal kadehimden usulca bir yudum aldım. Onları sinsice izlemek için yukarı baktım, kraliçeyi, parmağını şaklatarak eski eğitimciye emir verirken yakaladım. Bu adam son sekiz yıl boyunca bana rehberlik etmişti ve şimdi de kendi elleriyle bitiş çizgisine getiriyordu.

Gözleri en yakındaki muhafızlara kaydı ama cevap olarak başını sallayıp reverans yapmaktan başka hiçbir harekette bulunmamıştı.

Ayrıldıklarında mideme bir ağırlık çöktü.

Biliyordu.

Üvey annem, Bres'in sayesinde, Tepealtı'nı yok edenin ben olduğumu biliyordu ya da en azından şüpheleniyordu.

İçimde fırtınalar kopup soluklanmaya çalışırken ellerim kıvrılarak yumruklara dönüştü.

Bu iş durulana kadar dikkat çekmemeyi umuyordum ama Bres'in hızla muhafızlara bakışı, özgür olduğum günlerin çok az olduğunun bir kanıtıydı. Tepealtı'nın dağılmadan önce bana öğrettiği bir şey varsa o da çabuk tepki vermektir. Bu da biri bana saldırmadan önce saldırıya geçmem demektir. Tedbirli hareket etmem gerekiyordu.

Dikkatim tahtta oturan kasvetli figüre takıldı. Sanki mecbur edilmiş gibi yeşil gözleri benimkilerle karşılaştı. Bakışları anlaşılmazdı ama aceleyle gözlerini kaçırmasından anladığım bir şey vardı.

Her zamanki gibi yine kendi başımaydım.

Yeni elde ettiğim özgürlüğümden vazgeçmeyi reddetmekte kararlıyım ancak adımı bir zindan hücresinden silemiyordum.

Hayır. Bir şey fey diyarını yok etmişti ve gerçekten hatalı olup olmadığından bağımsız olarak, onu nasıl geri alacağımı bulmak zorundaydım.

Tüm hayatım boyunca düşlediğim geleceği elde etmemin tek yolu buydu.

Bu da harekete geçme zamanımın geldiği anlamına geliyordu.

Altıncı Bölüm

Ayağa kalkıp yapabildiğim kadar yavaşça sandalyemi geri ittim, olay çıkarmak istemiyordum. Esasen, Bres ya da Adair'in kaçtığımı düşünmelerini istemiyordum. Bu yüzden toparlanıp, masadan kalkıp gitmeden ilk beş tabak yemeğin servisinin bitmesini beklemiştim.

“Şimdiden gidiyor musun?” Birk, solumdaki sandalyeden bana baktı. “Peki ya tatlı? Arkadaşının pişirdiğini ve bunu hayatta kaçırmayacağını söylememiş miydin?”

Bahaneler boğazımda tıkanı ve mümkün olan en aptal ağzımdan kaçtı. “Gidip bir şeyle ilgili... birini görmem gerekiyor.”

Birk, bana bakarak bebek mavisi gözlerini kıırttı. “Evet, bu hiç garip değildi.”

Kahretsin. Dönüp masadan uzaklaştım, yürüyüş botlarımı giydiğime sevinmişim. Yanıma en azından bir tane bıçak aldığıma *daha da* sevinmişim.

Tüm cildim kaşınıyordu, elbisemi üstümden silkip atmak istiyordum ama şatonun içinde çıplak koşmamın göze batmayan bir yöntem olmadığını anlamak için aklım yeterince kendindeydi.

Ana kapılara döndüğümde kalbim çok hızlı çarpıyordu. Kralın muhafızları etrafta geziniyorlardı, elleri kılıçlarının sapında, her bir kapıda iki kişi vardı.

Beni izliyorlardı.

Dudaklarımdan bir dizi küfrün dökülmesiyle sağ tarafımda oturan yaşlıca bir kadın Seelie, bir elini boğazına koyarak iç çekti. “Hiç bu kadar kötü bir dil duymamıştım-”

“Kocanızla yataktayken bile mi?” Başımla yanındaki gözleri biraz fazla genişleyen, gri saçlı kavalyesini işaret ettim. Dudakları seğirmişti ama bunu karısına ifade edecek zamanım yoktu.

Yanımdan boş tepsilerle üç garson geçtiğinde ben de arkalarına takıldım, masaların yanından geçip giderken eteğim her şeye sürtündü.

Tekrar bizim masanın yanından geçerken Birk’in omzuna dokundum. “Gidip birkaç tane daha kıpırlardan alacağım, tamam mı?”

Ona, iki baş parmağımla tamam işareti yaptım –ne kadar da insanca bir hareket– o da gülümsedi. “Şikâyetim yok. Yapabiliyorsan bir tabak dolusu al.”

Mutfağa doğru açılan çıkış kapısını parıltılı açık mavi kumaşlar örtüyordu. Yaklaşınca kumaş bariyer yükseldi. İçinden geçip örtüler arkamdan inerken, seslerin kısılmasını dinledim, sonra sezgilerime güvenerek anında koşmaya başladım, önümdeki garsonları korkutmuştum.

Bana doğru homurdanıp, küfrettiklerinde omzumun üzerinden seslendim. “Özür dilerim!”

Kızarmış et, baharat ve bir dizi tatlının kokusu beni çağırıyordu, yaklaştıkça tencerelerin takırtılarını ve mırıltı seslerini duymaya başlamıştım.

Mutfak iyi aydınlatılmıştı, servis edilecek yemeğe göre bir düzende dizilmişti. Aperatif tezgâhı önde, sonra salata ve çorba, ana yemek tatlılar da en arkadaydı. Devasa eteğim her yeri süpürüyordu. Birkaç saniyede her tarafı soslarla kaplanmıştı.

“Defol buradan,” diye bağırdı biri. “Kendini yakacaksın.”

Kelimeleri kehanetmiş gibi, tül eteğim ateşe değdi. Lanet olası şeyin alev almasıyla küfrettim.

Ateşin yanındaki kumaşları alıp kalçamın üstüne bastırarak yanan yerlere vurdum. Isı tenime işliyordu, yakacak kadar değil ama eriyebileceğimi bana hatırlatacak kadardı.

Alevler sönünce, muhafızların tehdidini ensemde hissedererek koşmaya devam ettim. Bir tane servis tabağının altından eğilerek, iki tane aşçının da etrafından dans ederek geçtim. Neyse ki sebep olduğum tüm karmaşaya ve kaosa rağmen kimse beni çıkarmaya çalışmamıştı. Çoğunlukla beni görmezden gelmişlerdi ki dürüst olalım, benim tüm hayatım böyleydi. Kıçına tekneyi atacak meşru bir sebebimiz olana kadar, ortama uyum sağlamayan kızı görmezden gelemim.

Tatlı bölümünde durarak en yakın arkadaşımı bulmak için kafaları taradım. “Hyacinth!”

Lanet bir sincap gibi kafasını kaldırdı, gözleri kocaman açılmıştı. Burnunda un vardı. “Alli, burada ne yapıyorsun? Sana daha fazla kıpır veremem. Elimizde çok az kaldı.”

Diğer aşçıların bana yan yan bakışlarını görmezden gelerek, başımı sallayıp ona doğru koştum. “Beni saklaman lazım.”

“Ne?”

“Sadece on dakikalığına. Muhafızlar birini aramak için buradan geçecekler. Beni saklamana ya da gizli çıkışlardan birini göstermene ihtiyacım var.”

Bana aklımı kaybetmişim gibi bakıyordu, belki de kaybetmiştim.

Onu kolunun üst kısmından tutup çekiştirerek ana bölümden çıkarıp yandaki kilere sürükledim. “Muhafızlar beni hapse atmaya geliyorlar, Cinth, yani en iyi ihtimalle. Onları, en azından kendi evime gidip eşyalarımı alana kadar atlatmam gerekiyor.”

Hamur kaplı parmaklarını şakaklarına dayadı. “Bu çok saçma.”

“Sonra açıklarım. *Lütfen.*” Daha da yaklaştım. “Burada bazı yerlerin olduğunu biliyorum, sen ve Jackson’ın...”

Yüzüne vurmak istemiyordum çünkü Jackson onun hayatının aşklarından biri olmuştu. Çok aşkı vardı. Çok. Bu kocaman mutfağı birçok kez öpüşüp koklaşma yeri olarak kullanmıştı.

Dudaklarını büzerek beni sürükledi. “Buradan geçtiğini başka kimsenin fark etmediğini mi düşünüyorsun? Diğerleri seni, şişman bir çocuğun şeker için çılgılık atmasından daha hızlı ispiyonlayacaktır.”

Hızla mutfağın içlerine doğru ilerledik, uçsuz bucaksız kilerin derinliklerine indikçe ışık loşlaşıyordu. Durduğumuzda kıyafetlerini çıkarmaya başladı. “Yer değiştireceğiz. Erkekler saç rengine bakmayı akıl edemez, gördükleri tek şey elbise olur. Hadi, soyun kızım.”

Gözlerimi kııptım. Vücut ölçüsü ve şekil açısından daha farklı olamazdık. O, kocaman göğüsleri ve kalçasıyla maksimum boyutlarda kıvrımlıydı ve ben... değildim. Fakat dediğini yaparak elbisemi çıkarıp ona verdim.

Bana kaşlarını çatıp tuhaf bir bakış attı. “Elbisenin altında yürüyüş botları ve bıçak mı var, gerçekten? Bu şekilde bir erkeği nasıl cezbetmeyi düşünüyorsun?”

Homurdandım. “Şu an bir erkeği cezbetmek endişelendiğim konular arasında değil.” Gerçi fikrimi değiştirirsem danışacağım kişi kesinlikle Hyacinth olurdu. Ailesinin çıldırmasına ve yanık izine rağmen erkekler, ışığa çekilen sinekler gibi ona üşüşüyorlardı.

Cinth kıyafetlerini bana fırlattı. Tabii ki üstümden dökülüyorlardı ama önlüğün bağlarını daraltmak için kullandım.

Yukarı baktığımda, elbisem onun üzerinde, şey, değişik duruyordu. Göğsü daha geniş olduğu için sırtı tamamen açık kalmıştı ve poposunun benimkinden daha yuvarlak yanaklarının üst kısmı belli oluyordu. Ön kısmı bambaşka bir olaydı. Göğüsleri dekolteden o kadar taşıyordu ki göğüs uçlarının belirgin rengini görebiliyordum. Bu da yetmezmiş gibi elbisenin etek ucu baldırlarının ortasına geliyordu, ne görüntüydü ama.

“Şanslısın ki seni seviyorum,” diye söylendi, girdiğimiz yoldan geriye koştururken. Baharatların ve meyvelerin kesiştiği bölgede duraksadı. “Bu yolu takip et. En sonunda teslimat girişi var. Seni batı tarafına çıkaracak.”

Muhafızları etrafta keyifli bir koşturmacaya sokmak için gitmeden, onu yanaklarından öptüm, ekstradan da poposuna vurdum. Havadaki yoğun baharat kokularından burnum gıdıklanarak dar koridordan geçtim.

Ne yapacaktım şimdi? Kendime ait on altın sikkem vardı, tabii bu da tekrar 666 Birinci Katman’a gizlice geri girip aldığımı varsayarsaydık. Gerçekten kaçıyor muydum? Yoksa bu panikten kaynaklı refleks gibi bir hareket miydi? Muhafızların beni, Tepealtı’ndan tamamen bağımsız bir şeyden dolayı

takip etme ihtimalleri de vardı ama olay buysa kaçışımın sebebini, son sekiz yılımı sürekli ölüm tehlikesi altında yaşamama bağlayabilirdim.

Yalnız bana hiçbir şekilde konuşma hakkı verileceğini düşünmüyordum. Yargılanmamışlardan biri, eğitim sırasında rehberden bir kavanoz iyileştirici merhem çalmıştı. Arayış haftalar sürmüştü ama vazgeçmeyip bir ay sonra hırsızı yakalamışlardı. Artık Drake'in sol eli yoktu ve saraydan, insan dünyasında yalnız bir fey olarak yaşaması için sürülmüştü. Özellikle de kuzeye, Üçgen'e.

Çıkışa varınca kapıyı iterek açtım. İyi yağlanmıştı, devasa kilerden çıkarken tek bir gıcırta sesi çıkarmamıştı.

Bir elimle düşmesin diye ödünç alınmış pantolonu tutarken belimi büküp topalladım. Başım öne eğik, şatonun kenarında aksayarak yavaşça yürüdüm, sakat ve yorgun bir işçi görüntüsü verdiğimi umuyordum.

Arkamdan kulağıma silah takırtıları ve parke taşlı yolda yürüyen bot sesleri geliyordu ama hızımı arttırmadım, aynı şekilde hareket etmeye devam ettim.

Hız, özellikle de ani hareketler göze batardı. Bres, beni Adair'e ele vermiş olabilirdi ama eğitimi hâlâ benimleydi.

"Bu kıyafeti nereden aldın?" diye bağırdı bir adam.

"Bir kız, kadın muhtemelen, benimle değiş tokuş etti. Çok güzel, değil mi? Sanırım dikişleri açarsam üstüme oturtabilirim." Hyacinth'in sesi gün gibi aşikârdı. "Benim pozisyonumdaki biri bunun kadar güzel bir elbise alamaz, biliyorsun."

"Ona giymesi için ne verdin?"

Neredeyse şatonun köşesine varmıştım.

"Bekle, o kim?"

Hay, lanet olsun, Lugh, başım beladaydı. Tepki vermemek için tüm irademi kullandım.

“Hey, adın ne senin?”

Hayır, cevap vermeyecektim.

Köşeye ulaştığımda, sanki bir adım daha atmadan önce zar zor hareket ediyormuşum gibi tutundum. Gözden kaybolduğum an *fırladım*. Şatonun bu tarafı zenginleri besleyen, ayrıca çaresizleri gizleyen sebze ve meyve bahçeleriyle kaplıydı.

Direkt mısırlara doğru koştum. Muhteşem yeşil sapları ve yaprakları neredeyse üç metre vardı, insan bitkilerinden daha kalındı, mısırdan çok palmiye ağaçları gibiydiler.

Tarlaya girdiğim an çömeldim, tek bir sapı bile hareket ettirmedikten emin olmak için hızımı yavaşlatıp süründüm.

Bahçeler, şatonun bok çukuruna doğru uzanıyordu, diğer bir deyişle benim tarafıma. Yalnızca en uca kadar gitmem gerekiyordu, sonra özgür olur, rahatlardım.

Sesler havada yayıldı ve bir ışık gökyüzünü aydınlatarak patladı. Arama kıvılcımları.

“Kahretsin,” diye homurdandım. Eğer seçtiğim meslek hakkında arkadaşça sohbet etmek isteselerdi bu kadar zahmete girmezlerdi.

Ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim olmasa da hepsi Tepealtı’nın yok oluşunda bir parmağım olduğunu biliyorlardı. Bu, hayatım boyunca Adair’in beklediği bahaneydi, beni hapse göndermek için bir sebep.

Arama kıvılcımları aşağı doğru süzüldüğünde yörüngesini izledim. Eğer arama kıvılcımı birinin üstüne inerse onları tümünden aydınlatırdı. Yürüyen ışık çubuğu Kallik, buradan çıkamazdı çünkü tek başına koca bir odayı aydınlatabilirdi.

Mısır saplarının dibindeki toprak, çapalama ve yapılan bakımlardan dolayı yumuşaktı. Sırt üstü dönerek bacaklarımın, vücudumun ve kollarımın üstüne toprak attım. Saniyeler. Mısırı

hareket ettirmeden, onları olduğum yer konusunda uyarmadan harekete geçmem için sadece *saniyelerim* vardı.

Cinth çok sinirlenecekti. Kıyafetlerinin kirlenmesinden nefret ederdi.

Toprağın içinde, boynumun ve yüzümün üstünü de kapatıp uzanırken gülmemek için kendimi tuttum, en son da kollarımı vücudumun altına soktum. Bu deliceydi. *Delice*.

İzlemek için bir gözümü açık tuttum.

Arama kıvılcımları etrafımda uçtu, bir tanesi toprakla kaplı karnıma indi. Nefes almaya bile cesaret edemedim.

Fakat parlak, mavi ışık birkaç saniye sonra başarısız oldu ve üstümdeki koruyucu örtünün içine girmede.

“Mısır tarlasının içinde değil,” dedi aksi bir ses.

“O zaman güney uçtaki ormanlık sınırı arayın. Ayrıca dünkü Unseelie muhafızla da konuşun.”

Yeniden donup kaldım. Annemin mezarına gideceklerdi ve Faolan’ın beni takip ettiğini biliyorlardı. Beni sorguya çektiğini. Bunlardan herhangi birini bilmelerinin tek yolu, beni zaten izliyor olmalarıydı.

Bres her ihtimale karşı onları peşime takmış olmalıydı.

O zaman neden benim özgürce dolanmama izin vermişlerdi ki? Ne yapacağımı görmek için mi?

Yuvarlandım, mısırların arasından aceleyle geçerken toprak üstümden dökülüyordu. Muhafızlar dikkatlerini başka tarafa vermişken ben de görünmemeye daha az itina ettim. Bahçenin arkasında kocaman bir taş duvar vardı. En azından altı metre kadardı, belki de daha uzundu. Tırmanmaya başladığımda tamamen görünür olacaktım.

Yürüyüş botlarımı çıkardım, iplerini birbirine bağlayarak

bir omzumun üzerinden sarkıttım. Bu tırmanış için hem el hem de ayak parmaklarıma ihtiyacım vardı.

Ayaklarımı ve ellerimi rahatça koyacağım delikler ve çıkıntılar buldum. Elbette Tepealtı'ndaki eğitim sırasında daha zorlu tırmanışlar gerçekleştirmiştım. Bres bana ihanet etmiş olabilirdi ama onun eğitimi bir kez daha yardımcı oluyordu.

Duvarın yarısına geldiğimde geriye bakmaya cesaret ettim. Şato içeriden parlıyordu, burada karanlıkta çömelmiş özgürlüğüme giden yolda mücadele verirken pencereler aydınlanıyordu.

Yukarı tırmanınca duvarın üzerinden diğer tarafa atlayıp yere çömelerek indim. 666 numaralı evi gördüğüm için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bak şu işe.

Ön tarafta hiç muhafız yoktu ama işimi şansa bırakamazdım. Evimin yakınlarındaki mülklerin arka sokağından dolandım.

Hayır, benim evim değildi. Artık benim değildi.

Şimdi değildi.

Henüz değildi.

Bu karmaşayı düzeltene kadar değildi. *Eğer* düzeltebilirimsem tabii.

Kalbim hızla çarparak 666 numaralı eve girdim, ışıkları açma riskini almadım. Hyacinth'in kıyafetlerini çıkarıp kendiminkileri buldum. Sakladığım yerlerden sikkeleri kapıp, altı tanesini kalçamdaki keseme attım, dört tanesini de bir parça kumaşa sarıp gömleğimin altına doladım, sonra silahlarımı topladım.

İçimde yeni bir suçluluk hissi yanıyordu. Eğer hapse atılmaktan ya da öldürülmekten kaçınmak istiyorsam –veya en azından Drake gibi elimin kesilmemesini– o zaman Unimak'ı terk etmem gerekiyordu.

Vücudum titremeye başladı.

İşin garibi bu karar, seçtiğim mesleğin vermediği bir doğruluk hissi veriyordu çünkü sevsem de sevmesem de değişim rüzgârları beni itiyordu ve bir yanım Tepealtı'nın başına gelenlerin asıl sebebini bulana kadar burada kabul edilmeyeceğimi biliyordu.

Maalesef gidebileceğim tek yer, çocukluğumda korkmam öğretilen yerd. Yetimhanenin bizi hizada tutmak için kâbus olarak kullandığı yerd. Son zamanlarda insanların bile dünyanın bu kısmından korkmayı öğrendiği yerd.

Üçgen.

Yedinci Bölüm

Beni Unimak'tan uzaklaştıran kader rüzgârları, bana doğru biraz iyi şans da yollamıştı. Kargo uçağının, insan dünyasına satılacak malların sevkiyatı için yükleme yaptığı sert zeminli uçuş pistine doğru sürünerek gittim. Yanlış görmediysem birkaç dakika içinde kalkışa geçecekti.

İki pilot kargo ambarını kapatıp kokpite tırmandılar. Motorlar çalışıp, pervaneler dönmeye başladığında kargo ambarının kapısına doğru koştum.

Kapı başımın üzerindeydi ve kulpu ulaşamayacağım yükseklikteydi. “Kahretsin.”

Uçuş pistinin kenarındaki bitkilerden sihir çekip metal kapıya dokudum, ki sihrim bunu hiç sevmemişti. Demir, uçakta demir vardı ve sihrimi reddediyordu.

Rüzgârın getirdiği şans buraya kadardı.

Uçak hareket etmeye başladı, ben de erişilemeyen kurabiye

kavanozuna ulaşmaya çalışan bir çocuk gibi beraberinde parmak ucumda zıplayıp durdum. Kapının kilit sistemine doğru sihrimi sertçe itmeye çalıştım, biraz kaba kuvvetin işe yaramasını umuyordum.

Hayır. Hiçbir şey olmamıştı.

Tekerler artık hızlanmaya başlıyordu, bu da bir şeyleri yapacaksam kıcıımı kaldırmam gerektiği anlamına geliyordu. Tekrar uçağın gövdesinin altına geçtim, çömelerek bu salak şey hareket ederken ben de koştum. Evet, bu, benim buradan sağ salim çıkış şansımdı, tabii kıcıımı içeri sokabilirsem.

Uçağın gövdesi üzerimden uçtu ve bir an sonra arka kısmına bakıyordum.

Kargo ambarının kapısı erişebileceğim bir yerdeydi, tabii taksi yapan* bir uçağa yetişeceğimi farz edersek.

Depar atıp kola tutunarak atladım. Kulpu sertçe kıvırdım ve kapı beni yana fırlatarak açıldı. “Tanrıçam!” Kapıdan sarkarken tısladım, zıplayıp kendimi kaldırmak ve uçağın gövdesinin içine girebilmek için mücadele ederken ayaklarım sert piste zar zor değiyordu.

Şu aşamadan sonra beni göreceklardı, yakalanacaktım ve hapse atılacaktım.

Hayır, bunun olmasına izin veremezdim. Parmak uçlarımla kendimi iterek, vücudumu, yüksek atlamacı insanlardan biri gibi yukarı, içeri doğru fırlattım. İç tarafına tutunarak kapıyı kapatıp sıkıca kilitledim.

Metalin içine işlenmiş az miktardaki demir parmaklarıma battı ama bu özgürlük uğruna ödenecek küçük bir bedeldi.

Bir ağaç dalına takılıp kıcıımın üzerine düştüm. “Ağaçlar mı?”

* Havacılıkta uçağın uçuş öncesi pist üzerinde yaptığı harekete verilen isim.
-r.n.

Yarı karanlıkta yolumu ararken, uçak havalanınca midem altüst oldu. Tam zamanında yetişmiştim.

Satış için gönderilen gevşek dokunmuş bir yığın battaniye bulduğumda rahatlamam kısa sürmüştü. Bir tanesini çekip çıkardım ve etrafıma sardım. Kargo ambarı soğuyacak, oksijen azalacaktı.

Ağaç dallarının arasında çömelerek gözlerimi kapadım. Yapabiliyorken uyumam ya da en azından bir şekilde dinlenmem gerekiyordu. Fakat aklım, önümde yüzleşeceğim zorluklara takılıyordu.

İlki Tepealtı'nın girişini nasıl bulacağımı. Girerken ve çıkarken Yargılanmamış tüm acemilerden saklanıyordu. Tepealtı'nın yıkımından sonra Bres bizi kulübeye getirdiğinde bile gözlerimiz bağlanmıştı.

Gözlerim kapalı, bir saatimi kafamda dolanan kırk tilkiyi kovalamakla geçirdim. Onlar –babam ve Adair– Tepealtı'nı yok edenin ben olduğumu duyurduklarında ne olacaktı? Cinth ne düşünürdü? Faolan ne düşünürdü? Başımı salladım.

“Onun fikri neden önemli olsun ki?” diye söylendim. “Değil. Olduğunu düşündüğün her şey bir yalan.” Yarışan düşüncelerimin durmasına yardımcı olacakmış gibi gözlerimi kapattım.

İkinci saatin içinde bir yerde motorların ağır gümbürdemesi, ağaçların kokusu ve oksijen azlığı beni hafif bir uykuya sürükledi.

“Sınıflandırılmaya mı gidiyoruz?” Hyacinth'in tişörtünü çekiştirirken istemeyerek onu bir göğsünün altına indirdim. On dört yaşındayken ortalamadan daha büyük göğüsleriyle erkeklerin gözlerini şimdiden üzerine çekiyordu. Elimi tutup gömleğini düzeltti.

“Hayır, yeterince büyüyene kadar gitmeye izniniz yok, bunu biliyorsun.”

“Ama Lanny orada olacak, onun sınıflandırılmasını görmek istiyorum.” Hafifçe mızımızlandım. “Beni orada arayacağını söyledi.”

Hyacinth eliyle başımı okşadı. “Eminim sonrasında seni görmeye gelecektir.”

Asabi biri gibi görünmemeye çalışarak –yetimhanedeki dadı diğer çocuklar için böyle derdi– kaşlarımı çattım. Asabi olmayın, bu çok yakışsınız.

Hyacinth’i, aldığı birkaç malzemeyi karıştırmaya başladığı yetimhanenin mutfağına kadar takip ettim.

“Sessizsin, Alli,” dedi Cinth, havan ve tokmakla bazı tohumları ezerken.

“Sadece orada olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ya kötü bir şey olursa?” Birkaç tane çiçeğin taç yapraklarını itip duruyordum.

Mutfak kapısına hafifçe vurulması ikimizi de yerimizde döndürmüştü.

Faolan, tepeden tırnağa daha önce görmediğim kadar şık giyinmiş, kapı eşiğinde duruyordu. Ortadan bağlanmış, beyaz bir gömlek, deri botların içine sokulmuş koyu gri pantolon ve omuzlarına asılmış masmavi bir pelerin giymişti. Saçları ensesinden geriye doğru bağlanmış, sanki kısa kesilmiş gibi duruyordu.

“Hoşça kal demeye geldim,” dedi, sesi değişik geliyordu. Hiç sevmemiştim. “Mentorluk programındaki sürem doldu, artık başkası gelip sana kitap okur.”

Ona doğru bir adım atmamla Hyacinth bir elini omzuma koyup beni durdurdu. Ona baktığımda, başını salladı.

“Lanny-”

“Faolan,” diye düzeltti beni. Benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı.

“Arkadaşım olduğumu sanıyordum,” diye fısıldadım.

Bir kaşını kaldırdı, gözlerinin derinliklerinde saklı tek bir damla duygu belirtisi olmadan bana baktı. “Arkadaş mı?” Güldü, sert sesi yumuşak kalbime saplandı. “Ben Lugh’nun torunuyum, yetimhanede yardım ederek görevimi yerine getirdim. Dahası yok.”

Alt dudağım titriyordu, Cinth bir adım önüme geçti. “Bir pislik gibi davranmana gerek yok. Nerede durduğumuzu biliyoruz.”

“Biliyor musunuz?” diye sordu. “Onun bildiğini sanmıyorum. Buraya herhangi bir yetim için gelebilecekken, onun için geldiğime inanıyor.”

Sımsıcak gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya, göğsümde hıçkırık oluşmaya başlamıştı. “Ama sen bana demiştin ki ben...”

“Özelsin mi?” Gözlerini devirdi. “Çünkü ne dememiz gerektiği konusunda yetiştirildik, Yetim.”

Bana tokat atmış gibi dengemi kaybettim. Onun için bundan ibarettim. Her hafta kibar davranması, kitap okuması ve sevmiş gibi yapması gerektiği bir hayır işiydim.

Cinth eline bir oklava aldı. “Defol!”

“Hayır,” dedi. “Ona hoşça kal diyeceğime söz vermiştim, bu yüzden buradayım. Hoşça kal, Yetim. Tanrıça seni korusun.” Belini bükerek öne eğildiğinde kurtarıcımın dönüştüğü genç adama baktım.

“Beni nehirden kurtardın,” diye ağızımdan kaçırdım. “Neden?”

Başını kaldırıp, bana arkasını dönerek omzunun üstünden konuştu. “Kurtarabilirsem bir köpeğin bile o nehirde boğulmasına izin vermem, neden bir melezi kurtarmayayım ki? Belki bir gün bir işe yarar hâle gelirsin.”

Cinth oklavayı ona doğru fırlattı ama kapı pervazından sektiğinde gitmişti bile.

İşte o zaman Cinth'in omzunda hıçkırıklara boğuldum.

"Ah, Alli, onu dinleme."

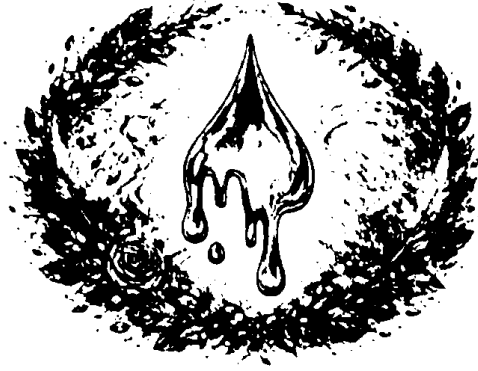
Nasıl yapabilirdim ki bunu? O, benzemek istediğim kişiydi. Yetimlerin dadısının kahramana tapmakla ilgili söyledikleri etrafımda fısıldadı. Lanny –Faolan– benim kahramanım olmuştu. Hayatımı kurtarmıştı. Mentorluk programı boyunca arkadaşım olmuştu. Her zaman mesafeliydi, biraz sessizdi de ama hiçbir zaman zalim değildi.

Benim işe yaramaz olduğumu düşünüyordu.

Hyacinth'e tutunurken gözyaşlarım azaldı. "Ona göstereceğim, Cinth. Bir gün, ona göstereceğim."

Kollarından uzaklaştığımda onun da ağladığını gördüm ve gözyaşlarını sildim. "İkimiz de ona gerçek gücümüzü göstereceğiz. İşte o zaman, artık arkadaşımız olmadığı için pişman olacak."

Bana gülümsedi, inandığını görebiliyordum, işe yaramaz olmadığımı biliyordu. "Yapacağını biliyorum."

Sekizinci Bölüm

Uçak tiz bir sesle iniş yaptığında ağaç fidanları hışırdayıp omuzlarıma çarptı. Pilot pistte manevrasını yaparken dişlerim takırdayarak kargo ambarında çömelmiş hâlde durmaya devam ettim. Üzerimde battaniye olmasına rağmen hava yine de buz gibiydi.

Yolun sonunda nereye varmak istediğimi biliyordum ama şu an tam olarak nerede olduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu. O ana kadar asıl endişem, kral beni adada mahsur bırakmak için uçak pistini kapamadan önce Unimak'tan ayrılmaktı.

Tahminime göre yaklaşık dört saatlik bir yolculuk yapmıştık.

Bu, hâlâ Alaska'da olduğum anlamına geliyordu, ambardaki buz gibi soğuk hava da varsayımımı destekliyordu.

Uçak durmuştu, motorların gök gürültüsü gibi gümbürtüsü bir vızıltıya inmiş sonra da susmuştu. Odaklanarak dışarıdaki bagaj taşıyıcıların faaliyetlerinden gelen bipleme seslerini ve diğer uçakların seslerini dinledim.

Kimsenin şüpheli, karanlık işler çeviren insanları aramadığı, küçük, yerel bir havaalanında uçağa gizlice *girmek* çok zor olmamıştı (neredeyse kapıyı açamadığımı saymazsak). Her nereye indiysek, daha büyük ve daha işlek gibi duruyordu, bu da güvenliğin daha sıkı olduğu anlamına geliyordu.

Metalin çınlayan homurtusunu kargo ambarına giren ışık izledi. Zengin birinin sipariş etmiş olması gereken, gümüş ve kırmızı fidanların arkasına sığınarak daha da eğildim.

“Elimizde neler varmış?” diye bağırdı bagaj görevlilerinden biri.

Ambara tırmanan adamın sesi yankılandı. “Daha fazla fey saçmalığı.”

“Sim mi bu?”

“Evet. Bu bok her yerde.”

İki adam da küfretti.

Malları indirmek için işe koyulduklarında, Fey Balı kasalarının ve baharatlı yakıotu trüf kolilerinin arkasında duvara yaslandım. Yük arabalarını doldurduktan sonra gittiler, ben de dışarı bakmak için bir adım ilerlerdim.

Solumda, ufku inişli yokuşlu, uzun ağaçlarla kaplı ova vardı ama sağ tarafımda, terminal binasının ötesinde ne olduğunu göremiyordum.

Binanın üzerindeki tabelada *Uluslararası Fairbanks Havaalanı** yazıyordu.

Yaklaşık yedi tane kapı görmüştüm, korktuğum kadar da büyük değildi. Yolun yarısı boyunca Anchorage’a ineceğimizden, sonrasında da aşağı kırk sekize** gideceğimizden korkuyordum.

* Alaska’nın Fairbanks şehrindeki havaalanı. –ç.n.

** Alaskalıların, Alaska ve Hawaii haricindeki Kuzey Amerika kıtasında yer alan kırk sekiz eyalet için verdikleri isim. –ç.n.

Fairbanks beni, Alaska Üçgeni'nin doğusundaki Juneau*, güneyinde Anchorage ve eyaletin en kuzey ucundaki Barrow arasındaki doğu bölgesine yönlendirmiş oldu.

Yakın zamana kadar Tepealtı, Üçgen bölgesinin içindeydi.

Hâlâ çok önemli bir anlamı vardı, dünyamızdan sürülmüş tüm feyleri barındırıyordu.

Başka bir uçak havalandığında ve park personeli uçuşlar arasında nerede bekliyorlarsa oradan döndüğünde ambarda bekliyordum.

Bagaj görevlileri yakında dönerlerdi bu da harekete geçmem gerektiği anlamına geliyordu. Uyluklarıma vurarak kaslarıma biraz daha kanın pompalanmasını sağladım. Dikkatli olmasaydım uçuşun soğukluğu beni uyuştururdu.

Kapüşonumu kafama geçirerek, kargonun üstünden atlayıp hafif bir esinti sessizliğinde parmak uçlarıma indim.

O çam ağaçları benim en iyi seçeneğimdi. Güvenlikten geçemezdim.

Uçağın gölgelerine sokuldum. Etrafta başkasının olup olmadığına bakındıktan sonra elli adım ötede başıboş bir körüğe ilerledim.

İşte şimdi sırada zor olan kısım vardı.

Çabucak terminal binasına doğru yürüdüm, 'burada olmam gerekiyor' havası yaratmaya çalışıyordum. Belki de kapüşonum bu imajı zedeliyordu?

Artık çok geçti.

Kalbim gümbürdeyerek binaya vardım. Terminalin yan tarafına doğru gitmek için daha bir adım atmıştım ki kapılar kayarak açıldığında beş güvenlik görevlisi dışarı çıktı.

Beni görünce duraksadılar.

* Alaska eyaletinin başkenti. -ç.n.

Kapüşonumu iyice çektim. “Burası terminal mi? Beni yönlendirecek kimse yoktu...”

İçlerinden bir tanesi gülümseyip kolunu kaldırdı ama gözleri kısılmış iri kadın onu durdurdu.

“Demin gelen uçakta başka yolcu yoktu,” dedi elindeki panoya bakarak. “Pilot. İkinci pilot ve bir yolcu. O kadar.”

Hay, aksi. “Evet, o zaman burası güvenlikten geçmek için doğru yer, değil mi?”

Güvenlik görevlileri dağıldı.

Kadın güvenlik elini, kılıftaki tabancasının üzerine koydu. “Öyle olurdu. Eğer o yolcu daha önce güvenlikten geçmiş olmasaydı. Bizimle gelmek zorundasın, kızım.”

Orada kaçmayı düşündüm. Beş insan, Tepealtı’nda savaştığım canavarlarla kıyaslanamazdı. Beni yanlış anlamayın, insanlar, sayıları, silahları ve ellerindeki fazla miktardaki demir nedeniyle feyler için *tehlikeliydiler*. İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra, çorak toprakları yaşamamız için tahsis ettiklerinde direnmememizin nedeni de buydu ancak birebir kavgada –ya da şimdi olduğu gibi bire beş kavgada– hiç şansları yoktu. Yayan olarak bize yetişme ümitleri de yoktu.

Fakat burada ya koşacaktım *ya da* beni terminalden geçirmelerine izin verip, aralarına karışacak daha çok sivil insanın olduğu yere vardığımızda kaçacaktım.

Başımı salladım. “Elbette. Ben de en az sizin kadar bu konuyu açıklığa kavuşturmak istiyorum.”

Onları تنها kapıdan terminale doğru takip ederken çantam belime çarpıp duruyordu. Uykulu gözlerle gece vardiyasında çalışan güvenlik görevlilerinin arasından geçtik, eskortlarımın beni nereye götürdüklerine baktım.

Ne yazık ki burada ayrılmamız gerekiyordu.

“Ah,” diye mırıldandı boğuk sesli biri. “Asistanımı bulmuşsunuz.”

Ben mi?

Önce geriye bakıp sonra tamamen arkaya döndüğümde kendimi devasa bir ren geyiği ile yüz yüze gelmiş buldum.

Havaalanının içinde. Neydi bu böyle?

“Senin asistanın bu mu? Senin için yapılan uçuşla mı geldi?” diye sordu kadın güvenlik görevlisi koca hayvana. Hafif solgunlaştığını fark etmiştim. Anlaşılan bu fey kızdırılacak biri değildi.

Ki bu benim için de pek iyi değildi.

Ren geyiği, bir toynağını kaldırıp indirdi sonra da kafasını kaldırdı. Gözlerim, heybetli boynuzlarına, kalın, kaslı boynunu kaplayan krem beyazı tüylerine takıldı.

“Doğru. Devam edebilir miyiz? Evrakları güvenliğe onaylattım bile.” Sesi içinden garip bir şekilde guruldayarak geliyordu.

Bu ya şekil değiştiren bir feydi ya da bu hayvanı uzaktan kontrol eden bir fey vardı. İkincisinden kaçmak daha kolay olurdu.

Güvenlik ikna olmamıştı, ben de kaçmak için gerilmiştim.

Ren geyiğinden bir arpın yumuşak, cınlayan sesi yükselir gibi oldu ve gardiyanların beşinin de yüzleri donuklaştı, ağızları şüpheli bir şekilde gevşedi..

Ren geyiğine bir bakış attım, karşılığında beni harekete geçirmek için başını salladı.

Ren geyiğinin arkasından ‘Fairbanks’e Hoş Geldiniz!’ yazan pankartın altından, otomatik kapıları geçip oradan da terminalin ötesindeki serin havaya çıktım.

“Teşekkür ederim mi demeliyim?” diye sordum umursamaz bir tavırla.

“Büyük ihtimalle,” diye yanıtladı toynaklı hayvan yürürken. “Şey gibi görünüyordun... siz insanlar nasıl dersiniz? Hapı yutmuş.”

O konuda bir fikrim yoktu. Yarı insan olmamın dışında, çocukluğumdan beri onların etrafında çok az zaman geçirmiştim, o zaman bile sadece annem ve bendik. “Beni kurtaranın adını öğrenebilir miyim?”

Memnuniyetle hafifçe güldü. “İkimiz de senin gibi güçlü bir feyin gerçekten benim kurtarmama ihtiyacı olmadığını biliyoruz ama işleri mümkün olduğunca temiz tutmayı tercih ederim.”

Ben mi? Güçlü bir fey mi? Tamamen güçsüz sayılmazdım, dikkatimi çeken zayıflıkları düzelttiğimden emin olurdum ama sihrim öyle heyecan yapacak bir şey değildi. Yine de onu bu konuda aydınlatmayacaktım.

Ren geyiği, gri bir SUV’nin yanında durdu. “Adım Rubezahl.* Burada yaşayan diğer feyler gibi Sürülmüşlerden biriyim. Bu hayvanı, bir Seelie Büyükelçisi’yle görüşmek için temsilcim olarak göndermiştim ama genç bir fey kadının Unimak’tan kaçtığını duyduğumda yardım etmek için toplantımı erteledim.”

Kaçak bir fey hakkında haber almak, toplantısını ikinci plana atabilmesi için yeterli miydi?

Artık konuşan hayvanların insan dünyasında ender görülmeye başladığı düşünülürse, az önceki insanların bu feyin geçici görünümüne verdiği tepki ya onun ya da bağlantılarının önemli ve bilinen birileri olduğu anlamına geliyordu. Bu adam yüksek rütbeli bir Seelie feyine temsilci gönderdiyse kesinlikle dikkat edilmesi gereken biriydi.

“Yardımın için teşekkür ederim, Rubezahl.” Başımı eğdim.

* Çek folklorunda dağda yaşayan bir dev. -ç.n.

“Ben de temiz yolu tercih ederim.”

Bu ne büyük bir talihsizlikti çünkü tam da şu an bir araba çalmak üzereydim. Bu şeyi çözmek için Tepealtı’nın girişinden artakalanları incelemem gerekiyordu. Tepealtı yok olduğu için girişi artık orada değildi tabii ama insan ve fey diyarının arasındaki perdenin en zayıf kısmı olduğundan başlamak için en mantıklı noktaydı.

Sadece tek bir sorun vardı.

Genellikle bir feyin girişi bulması için yapması gereken şey güç ipliklerini kalınlaşıp toplandığı yere doğru takip etmektir.

O ipliklerin hemen hemen hepsi Tepealtı’yla beraber solmuştu... ve oraya eğitime gidip dönerken, tam olarak nereye gittiğimizi hiç söylememişlerdi. Yolu görmemize asla izin verilmiyordu.

Ağzımı açtım.

“Daha fazla yardıma ihtiyacın var mı, Unimak’lı fey?” diye sordu ren geyiği kibarca.

Bunun cevabı, kesinlikle evetti ama Rubezahl’a güvenmeli miydim? İptal ettiği toplantı babamla olabilirdi ya da Adair’le. Tüm bildiğim onlarla zaten görüşmüştü ve benim kaçtığımı bu feye, onlar söylemiş bile olabilirdi.

Kaçtığımı biliyorsa, Unimak’la bağlantıları var demekti.

Gerçi uçağa neden gizlice girdiğim umurunda değilmiş gibi görünüyordu, sormamıştı bile... ayrıca kendinin de sürülmüş olduğunu söylemişti, iki hükümdarlıktan birinden sürgün edilen bir feydi.

Ben de şimdi öyleydim. “Aslında Tepealtı’nın girişini arıyorum.”

“Tepealtı’nın eski girişini mi demek istiyorsun?” diye cevap verdi hafif bir tonda.

Biliyordu. Ama nasıl? Çünkü Kral Aleksandr'la bu konu hakkında konuşmuştu ya da tüm feyler diyarın yıkıldığını hissetmiş olmalıydı?

“Bana nerede olduğunu söyleyebilir misin?” Hızla etrafımızda biri var mı diye bakındım. Hâlâ yalnızdık.

“Daha da iyisini yapabilirim. Bizzat gösterebilirim. Benimle buluşmak için arabayla gelmen gerekiyor. Bu geçici görünümüm araçları pek sevmiyor.”

Bunun cevabıysa koca bir *hayırdı*. “Kulağa süper geliyor,” diye yalan söyledim. “Seninle nerede buluşalım?”

“Girişe yakın bir yerde buluşuruz,” diye cevap verdi rahatça. “Parks Karayolu’nda, Alaska 3. Otoyol’dan güneye doğru sür. Healy’de dur. Beni sor.”

Girişe yakın. İçimden bir ses, tam yerini bilerek sakladığını söylüyordu. Bu da akıllı olduğu anlamına geliyordu... ayrıca benden bir şey istediği.

Oraya doğru yol alır, bir sonraki adıma orada karar veririm. “Neden bana yardım ediyorsun, Rubezahl?”

Ren geyiği bana baktı. Bu adam gerçekte nasıl görünüyordu? Büyük sarkık dudaklar, üzgün, ela rengi geyik gözleri?

“Ruby diyebilirsin, ufaklık,” dedi. “Ayrıca senden bir şey istemiyorum ama gücün ilgimi çekiyor.”

İkinci defa gücümden bahsediyordu. Sıradan bir feyden daha fazla bir *cazibem* yoktu. Ayrıca insan tarafım iki saniyede bir burnunu soktuğu için beş kat daha fazla efor sarf etmem gerekiyordu. “Ne gördüğünü bilmiyorum ama haddinden fazla bir güç değil.”

İri, altın rengi bakışları benim üzerimde donup kaldı. “Haddinden fazla. Kullanmak için ilginç bir tabir. Belki şu an alışılmadık olarak tanımlayabilirim. Ne olursa olsun, senin gücün,

iş başında görmek isteyeceğim bir şey. Bu yaşlı feyin dediğini yapar mısın? Bunun karşılığında, son birkaç gündür benim bölgemde olup bitenler hakkında bildiklerimi söylemekten mutluluk duyarım.”

Sözlerinin karşılığında ihtiyatlı hâlim çözüldü. Yine de tamamen değildi. “Bu adil bir değiş tokuş gibi görünüyor ama seni şimdiden uyarıyorum, hayal kırıklığına uğrayacaksın.”

Ren geyiği gece göğüne baktı. “Hiç sanmıyorum.”

Tamam o zaman. Karşılığında tek istediği buysa benim açımdan feda edeceğim bir şey yoktu.

“Yakında arabaya binmeni öneririm,” dedi kaygılı bir şekilde. “Karla karışık yağmur yağacak, hissediyorum.”

Kaşlarımı çattım. *O* karla karışık yağmuru mu hissediyordu? Yoksa havayı mı hissediyordu? Önümdeki araca baktım. “Evet, hallediyorum.”

Bir nevi. Arabaya en iyi nasıl girilirdi?

“Bu araçta bir harita var, yeni sürülmüş herhangi bir fey için burada tutuyoruz, bu yüzden endişe etmeden alabilirsin. Anahtar kontakta.” Kelimeler ağzından çıktığı an, ren geyiği dünyevi bir inilti çıkararak ürperdi.

Hayvanın park yerinden hızla koşarak uzaklaşmasını izlerken şaşkınlıkla başımı salladım.

Gümüş Subaru Outback’e doğru dönmemle birlikte iri bir yağmur damlası burnuma düştü. Elimi kapının üzerine koyduğumda kolayca açıldı. İçeri hızlıca bakarak kontağın üstünde asılı, ucunda bir çift minyatür katana hançeri sallanan anahtarları gördüm. Bir kahkaha kaçtı ağzımdan. İzci bıçakları, sanki bu doğaüstü tür gerçekmiş gibi.

Koltuğa yerleşip torpido gözünü açtım.

Elbette, *Milepost** başlığıyla kalın bir harita içinde duruyordu.

* Alaska’nın gezi rehberi dergisi. –ç.n.

Evet, belki o adam tehlikeli bir hava vermiyordu ama güç seviyesini görmezden gelirsem aptallık etmiş olurum. Onca yerin içinde Üçgen'e nasıl düştüğünü merak ediyordum.

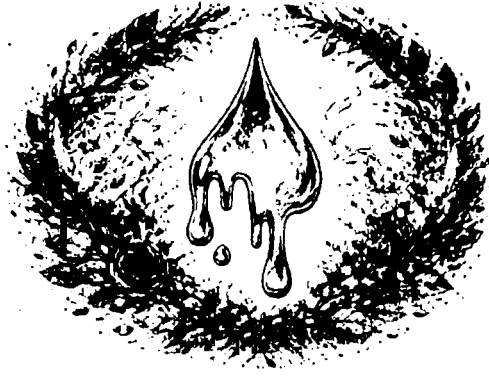
Bir kez daha başımı sallayarak elimdeki göreve odaklandım. İnsan teknolojisi konusunda ustalaşmak, Tepealtı'nda aldığımız eğitimin bir parçasıydı ve kontrol panelini çözdüğüm an hiç sorun çıkarmadan aracı geri çıkardım.

Healy.

Parks Karayolu.

Direksiyon üstündeki tutuşum sıkılaştığında derin bir nefes aldım. “Tepealtı, işte geliyorum.”

Ondan geriye ne kaldıysa.

Dokuzuncu Bölüm

Healy'e giden karayolu mutluluk verici bir şekilde terk edilmişti, ilk saatte beni yalnızca birkaç tane araç geçmişti.

Radyo kısık sesle çalışıyordu, parmaklarımla direksiyona tempo tutup arabayı sürerken düşünmekten beynim yanıyordu. Az bir eforla Unimak'tan kaçmış, havaalanında yaşlı bir feyden yardım almış ve ortalıkta öylece durmuş beni bekleyen bir arabaya binip gitmiştim. Özgür ve rahattım.

Yaptığım –ya da sözüm ona yaptığım– şeyi düşününce her şey çok kolay gerçekleşmişti ve bu da beni çok fena geriordu. İçimde dolanan endişeyle yola odaklanıp radyoyu kurcaladım, beni rahatlatacak bir şey bulmaya çalışıyordum. İstasyonlar arasında beyaz statik sesin cızırdamasıyla birden duraksadım. Ben ne duymuştum şimdi?

Ses, *daha çok* adımları fısıldayan bir şeye benziyordu.

Kolumdaki tüyler diken diken olmuştu, radyonun sesini biraz daha yükselttim, kulağımı tırmalayan statik sesin arasından parçalar hâlinde kelimeler geliyordu.

“*Ne oluyor, Alli?*” Hyacinth’in sesi radyodan yankılandı.

Direksiyonu yana doğru kırarak neredeyse yoldan çıkıyordum. Karşı yoldan geçen araba korna  alıp bana orta parmağını kaldırarak selam  aktı.

Kalbim g  mb  rderken karşılık vermem gerekip gerekmediğini bilemedim. “Cinth?”

“*Benimle konuşuyorsan seni duyamıyorum,*” dedi. Statigin arasından sesi kesilip duruyordu. “*Ama seninle nasıl bağlantı kuracağımı bana söylerse Jackson’a bir hafta boyunca yemek yapacağıma söz verdim. Üçgen’e gönderilen Fırtına Bekçileri’ne emirlerin bu şekilde aktarıldığını söyledi ki anlaşılan sen de oradasın, seni kuş beyinli! Lanet olası aklını mı kaybettin de tüm hayatını heba ediyorsun?*” Bağırıyordu ama sesindeki saf duygu yoğunluğunu algılayabiliyordum.

Ona hoşça kal diyemeden giderek onu kırmıştım.

Ona Tepealtı’yla Kâhin’den bahsetseydim bunları söylüyor olmazdı ama bunu yapmak istememiştim çünkü-

“*-yoldayım, geliyorum,*” dedi Cinth. “*Jackson pilotları tanıyor ve seni gördüklerini söylemişler. Bu yüzden bana, buradan çıkacak bir uçuş ayarladı, ayın beşinde, öğlen vakti Fairbanks’de olurum. Orada olsan iyi edersin çünkü insanların araç bulmak için baş parmaklarıyla yaptıkları o şeyi yapmayacağım.*”

Saate baktım, direksiyonu sert bir şekilde sola kırıp SUV’yi döndürerek karşı yola geçtim. Mesaj birkaç dakikada bir tekrar ederken, ben de geldiğim yere hızla geri gitmeye başladım. “Lanet olsun, Cinth.”

Bir yanım su  mahalline geri dönmenin aptalca olduğunu biliyordu –evet, Unimak’ta da polisiye programları izliyorduk– ama Cinth’i orada çaresiz, bir başına bırakmayacaktım.

Onun bu karmaşanın içine girmesini istememiştim. Kaldı ki bir karmaşa *olmasını* da istememiştim.

Yüce Tanrıçam, hemen arkamdan geldiğine göre hızlı hareket etmiş olmalıydı. Ona ulaşmak için bir saatten az sürem vardı. Birbirimizi gördüğümüzde bana baya bağıracağını bilmeme rağmen kalbim ısındı.

Hayaalanı göründü ve Cinth de orada, kaldırımında iki parça bavul, üzerinde bacaklarının etrafında dönen, kürkle süslenmiş uzun, koyu yeşil bir pelerinle duruyordu.

Gözlerimi kııptım.

Pantolon giyyordu. Tam olarak kot pantolon ki bu... şey, daha önce onu etek veya elbise dışında bir şeyle görmemiştim.

Muhtemelen şu an düşünülmesi gereken şeylerin en önemsiziydi bu.

Alışılmadık görünüşünü bir tarafa bırakıp, arabayla yanına yaklaşıp kapıyı açtım. Bana baktı –*eyvah*– ve yolcu koltuğuna oturmadan önce iki bavulu da arka koltuğa attı.

Emniyet kemerini takmaya zahmet etmemişti, araba kazasıyla ilgili istatistikler şu an pek işe yaramazdı.

Tekrar yola çıkıp sürmeye devam ettim.

Ben gençken, duruma göre yaptığım ya da yapmadığım bir şey için Cinth'in bana nutuk çekmesini beklerken endişeden ağzımın içini ısırırdım.

Şimdiyse sadece uzun bir nefes verdim: “Beni neden takip ettin? Sürülmene sebep olmak istemiyordum, Cinth. Kraliyet mutfağındaki yerini almak için çok çalıştın.”

“Bu senin seçimin değil, Kallik.” Sesi keskindi ayrıca tam adımı kullanması ne kadar sinirli olduğunu gösteriyordu. “Sen lanet kalbimdeki kız kardeşimsin ve ben ailemi bırakıp gitmem. İkimizin de bunu bildiğini sanıyordum.”

Ah, bu beni tam can evimden vurmuştu. “Senden kaçmadım,” dedim sonra da sııttım. “Kıçım tutuşmuş gibi kaçtım.”

Bakışları bana dönmüştü ve orada keyif parıltıları gördüm. “Yanıp tutuştuğun zaman koşmamalısın, durup, yatıp, yuvarlanmalı etrafındakilerin sönmen için yardım etmelerine izin vermelisin. Gelecekte yapacaklarına gönderme olsun.”

Bir kahkaha patlattım. “Sen öyle diyorsan... Cinth, ben...” Direksiyonu daha sıkı kavradım, hangi tür plastikten yapıldıysa kavrayışımın altında çatlamıştı. Aramızdaki kısa neşeli an gerçekliğin ağırlığı altında yok oldu. “Tepealtı’nın... yıkıldığını biliyorsun, değil mi?”

Kısa bir nefes aldı. “Evet, geçen gün dediğim gibi bir şeylerin olduğuna dair söylentiler duydum. Öyleyse doğru, değil mi?”

Başım la onayladım.

Cinth uzanıp bir elini ön kolumun üzerine koydu. “Bu, sen işleri tekrar düzelt diye gönderebilmeleri için bir numara mıydı? Bu muydu? Tüm o acemilerin içinde en iyisi olduğunu biliyordum. Biliyordum! Ah, Faolan’ın suratına da sokmalı bunu! Kahraman olacak olan sensin! İkimiz birlikte Tepealtı’nı onarır, sonra da Unimak’a kahraman olarak dönebiliriz. Hay Lugh’nun sol serçe parmağı. Jackson çok-”

“Ben yok ettim.” Bu üç küçük kelime onu daldığı hayal âlemin den çıkardı, ben de o âleme kapılı rım korkusuyla sözünü kesmiş tim.

Hava sıcaklığı düşüyordu, ön cama yağ an yağmur tok ve neredeyse donmuş hâlde cama sıçramaya başlamış tı. Cinth, yağmur kara dönüşmeye baş larken sessizdi, kısa süre sonra da bir beyazlığın içinden geçmeye başladık. Alaska’da şubat ayının sonları tüm hızıyla devam ediyordu.

Konuşmasını beklerken dakikalar akıp gidiyordu ve geçen her bir saniyeyle onun benim yanımda olacağına olan inancım azalıyordu. Ona sırrımı *söylemezlik* edemezdim. Haklıydı, kendi tercihimizle kız kardeş olmuştuk, arkadaştan öteydik ve birçok yönden kan bağı olan kız kardeşlerden daha yakındık. Ona bir bakış attım. Parmaklarını cama bastırmış hâlde, pencereden dışarı bakıyordu.

“Cinth?”

“Bilerek mi?” diye fısıldadı sorusunu.

“Tanrıçam, hayır,” diye ciyakladım. “Ben yapmadım... yemin töreni esnasında oldu. Andı söyledim, Kâhin kanımı aldı sonra da kristal bıçağı toprağa sapladı. Her şey öylece... kahretsin, paramparça oldu.” Ellerimi direksiyondan ayırmayı göze alamıyordum ama çok fena parmaklarımı saçlarımın arasından geçirmek istemiştım, çocukluğumdan kalma eski bir tıktı bu.

“O zaman sen ne... Düzeltebileceğini düşünüyor musun?” Cinth kendini toparladı ve aynı hareket içinde benden uzaklaşmış gibi görünmesinden hoşlanmamıştım.

Tepealtı feyler için kutsaldı. Gücümüzün, sihrimizin kaynağıydı ve insanların giremediği tek yerdi. Beni yanlış anlamayın, insanlar Alaska Üçgeni’nden yürüyüp geçebilirlerdi –Gary ve Gord gibi cesaret edebilirlerse tabii– ama fiilen fey alemine erişemezlerdi.

“Cinth, başka çarem yok. Bunu düzeltmem gerekiyor yoksa asla özgür bir hayat yaşayamayacağım. Beni her zaman avlayacaklar. Ayrıca, bu durumu düzeltmek istiyorum, Lugh aşkına bu bizim diyarımız. Bunu bilerek yapmadım, hatta ben...” Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. “Kraliçe Adair

biliyor ve ona söyleyenin Bres olduğundan eminim. Kâhin de biliyor. Başkasının bildiğini sanmıyorum. Şimdilik.” *Belki de babam dışında.*

SUV’nin arkası ince, beyaz tabakada savruldu, Cinth ci-yaklarken ben de ona göre aracın dengesini sağladım. Düzeltmeden önce biraz yana doğru kaydık. Cinth’e bir bakış daha attığımda onun, gözleri kısılmış hâlde kapının koluna yapıştığını gördüm.

“Bu metal kutulardan nefret ediyorum. Etrafımda bu kadar demir varken kendimi güvende hissetmiyorum,” diye fısıldadı.

Başımı salladım. “Uçağa göre daha az demir, daha çok plastik var ama iyiyiz, Cinth. Büyükelçilerin muhafızları olmak isteyebilecek olanlar için eğitimimizin bir parçası olarak araba sürme alıştırmaları yaptırıyorlardı.”

Tıpkı ağzımdan kaçırarak seçtiğim meslek gibi.

Bu, şimdiden başka bir hayatmış gibi geliyordu. Bir imkânsızlık.

Bir gözünü açıp kara baktı. “Peki o zaman nereye gidiyoruz ve Tepealtı’nı nasıl düzelterek?”

“Biz bir şey yapmıyoruz, ben yapacağım,” dedim. “Senin temelli olarak sürülmeni istemiyorum. Şimdi bile geri dönebilirsin. Bir hayatın olabilir, Jackson’la evlen ve-”

“Evet. Bu olmayacak. Her şeyden öte, yaptıklarını unutum umuduyla bana suçluluk duygusuyla yardım etti.”

Ona bir bakış attım. “Ne yaptı?”

“Beni bir güveç çanağına sıkıştırdığını biliyorsun, değil mi?” Kolumu tutmak için kapı kulpunu bıraktı.

“Güveç çanağı mı?” diye tekrarlardım ahmakça, aklım bilmediğim kelimeye takıldı.

“Evet, bir osuruk saldı sonra başımı battaniyenin altında sıkıştırıp, ‘Derin nefes al bebeğim, daha hızlı geçer,’ dedi.” Jackson’ın derin sesini taklit ettiğinde gülmeme engel olamadım.

“Ne? Onu daha *derin* bir seviyede tanımak hoşuna gitmedi mi?” diye dalga geçtim.

Öğürme sesi çıkardı. “Lütfen. Bu tanımak istediğim son şeydi ayrıca konuyu değiştirmeyi kes.”

Konuyu açanın o olduğuna oldukça emindim.

“İkimizin de Unimak’a dönmesi için işleri nasıl düzeltiyoruz?” diye devam etti.

“Benim bilerek yapmadığıma inanıyor musun?” diye atladım.

Hyacinth bir anlığına sessiz kaldı. “Seni, kralın muhafızları, beş yaşındayken soğuktan donmuş, yanaklarında buz tutmuş gözyaşlarıyla yetimhaneye bıraktıklarından beri tanıyorum. Sen zarar veren biri değilsin, Alli. O zaman da değildin, şimdi de. Her ne olduysa, şey, sanırım kaderler* senin Unimak’tan ayrılman gerektiğine karar vermişler ve bunun olmasını sağlamak için bir hamle yapmışlar. Ayrıca sen nereye, ben de oraya. Bunu biliyorsun.”

Ona baktım, boğazım sekiz yıldan fazla süredir olmadığı kadar sıkışmıştı. “Seni seviyorum, Cinth.”

“Ben de seni seviyorum, velet. Şimdi, gözlerini yoldan ayırma, bu demir ve plastik makinesinin sınırlarını zorlamak istemiyorum.”

“YÜZDE YÜZ. Bence bunu Kâhin yaptı ve örtbas etmek için seni kullandı.”

* Mitolojideki kader tanrıçaları. -ç.n.

Testte olanları detaylı olarak anlatmayı yeni bitirmiştım. Cinth koltuğuna iyice yerleşmiş, kollarını, koca memelerinin üzerinde kavuşturmuştu ki bu da sadece müthiş dekoltesinin daha yukarı çıkmasını sağlamıştı. Görünüşü ve duruşu kararını verdiğini, hiçbir dünyevi varlığın bunu değiştiremeyeceğini gösteriyordu. “Neden bilmiyorum ama paramı ona yatırırdım. O her zaman bir tuhaftı ve Merc,” –Merc yedi yıldan fazladır kraliyet mutfağındaki baş aşçıydı– “bir keresinde onun hakkında bir şey söylemişti. Çay istemek için mutfağa gelmiş ve gittikten sonra ona bozucu demiş.”

Kaşlarımı çattım. “Bozucu da ne?”

Omzunu silkti. “Bilmiyorum ama bunu söyleme şekline bakılırsa bana iyi bir şey değilmiş gibi geldi. Demek istediğim içinde ‘boz’ kelimesi yer alıyor. Belki bu bir ipucudur.” İfadesi aydınlandı. “Ah, bu o insan kitaplarındaki gibi... Nancy Dew Drop ya da Trixie Belt İn.” Ellerini çırpı. “Bir gizemi çözeceğiz!”

Onun kadar heyecanlı değildim, çoğunlukla idam kütüğünde benim kellem olduğu ve onunkinin de benim *yüzümden* doğranabileceği içindi.

Haritaya bakarken göğsüm sıkıştı. “Healy’den birkaç dakika uzaktayız.”

“Bekle, neden burası?”

Rubezahl’dan aldığım yardım ve benimle girişe yakın bir yerde buluşma isteği hakkında onu bilgilendirdim.

“Ve sen bana bunu şimdi, arabada iki saat geçirdikten sonra mı söylüyorsun?” Gözleri irileşti. “Bu misi kontrol edebilen adam da kimmiş?”

* Nancy Drew ve Trixie Belden genç kız dedektiflerin maceralarını anlatan iki farklı kitap serisi. Yazar isimlerle kelime oyunu yapıyor. –ç.n.

“Musun* tekil halinin mis olduğunu sanmıyorum,” dedim. “Gerçi belki de mis, musun çoğul hâlidir. Fakat o bir mus değildi. Bir ren geyiği idi.”

“Her neyse,” bir elini havada salladı, “ama gerçekten ona güvenebileceğini düşünüyor musun?”

Sorusu yersiz sayılmazdı. “Şu an başka seçeneğim yok.” İlerideki köprüyü kar kaplamıştı. İnsan yapımı köprü, karların erimesiyle gürül gürül akan, buz gibi suyla dolu nehrin üzerindeydi.

Bir tarafımızda eski, orijinal köprünün olması gereken paslanmış kalıntılar vardı.

Ürperdim ve kendimi yutkunmak için zorladım.

Köprünün üstünden geçtiğimizde altımızdaki esas gücün sınırsız, saf kuvvetini hissedebiliyordum. Suyun çekimini bir dereceye kadar hissedebiliyordum fakat nehrin, köprünün üstüne taşıacağı korkusunu kontrol edemiyordum. Sağ tarafıma su sıçradı ve küçük bir dalga tam da bunu yaptı.

Kalp atışım hızlanarak, yoldan kayıp düşme riskine rağmen gaz pedalına biraz daha sert bastım. Tek hedefim, doğa bizi alıp götürmeden köprüden inmekti.

Karşıya geçtiğimiz an rahat bir nefes aldım.

“Hâlâ suyu sevmiyor musun?” Cinth nazikçe sordu. “Eğitim sırasında bunu atlatmana yardım edecekler mi diye merak ediyordum.”

Başımı salladım. “Hayır, eğitim su sorununa yardımcı olmadı.” Neredeyse boğulmamla ilgili çocukluk travmamın konusunu ben açana kadar açmazdı, ben de bu hatırayı yeninden canlandırmayacaktım.

* Mus bir tür Amerika, Kanada geyiği. -ç.n.

Yolun bir tarafında, üstünde basit bir tabelayla büyük, kızıl kahve bir bina yer alıyordu. Ruby, onunla Healy’de tam olarak nerede buluşacağımı söylememişti ama şehir kocaman da değildi.

Karnım, sanki son on iki saatte neredeyse hiçbir şey yemediğimi hatırlayarak guruldadı. Çok uyumamıştım da. Uykusuzluk, kötü kararlar vermeye neden olabilirdi... ya da benim durumumda daha da kötüsüne.

Şehirde sadece iki katlı, döküntü bir otel vardı.

Cinth etrafa baktı. “Pek de kaliteli değil.”

“Hiçliğin ortasındayız. Sadece çadır olmadığına şükret. Ayrıca bir restoranı da var.” SUV’yi park edip anahtarlığı cebime sıkıştırdım.

Dışarı, Alaska’nın keskin rüzgârına çıkmamla ciğerlerimdeki hava boşaldı. Cinth otelin ana kapısına doğru koşarken ciyakladı, etrafı daha iyi kavramak için onu daha sakın bir hızla takip ettim.

Pek bir özelliği olduğundan değildi –ki yoktu da– fakat havada hoşuma gitmeyen bir his vardı.

Sırtımdan boynuma kadar kaplayan tedirginlik, yavaşça dönmeme sebep olmuştu.

Kar fırtınasının içinde kimseyi göremedim, bu da rahatsız edici karıncalanmayı iki kat arttırmıştı. Otuz metreden az bir mesafede beni izleyen yirmi tane fey olabilirdi ve onları göremezdim bile.

İzleniyordum. Bu konuda şüphem yoktu.

Gülümseyerek dört bir yanıma doğru eğilerek selamlayıp akabinde dostça elimi salladım. “Rubezahl’a geldiğimi haber verin. Onu restoranda iki saat bekleyeceğim.” Bu, yemek yi-

yebileceğim kadar uzun bir süreydi. Bir sonraki adımımı planlayabileceğim kadar uzun bir süreydi.

Her ne kadar ertelemem riskli olsa da uykunun beklemesi gerekecekti.

Şimdi de sırtımda bir sürü bakış hissediyordum ama tekrar dönüp, takipçilerimi avlama dürtümü bastırdım, bunun yerine restoranın kapısına doğru yürüdüm.

Saçıma ve uzun, koyu kirpiklerime düşen kar tanelerini eriten, sıcak hava bir anda beni sardı.

Önündeki uzun, ahşap bar tezgâhını silen, mavi tenli barmene gözlerimi kırptım. Ten rengini ve fiziksel boyutlarını saymazsam oldukça insan gibi görünüyordu.

İki metrenin üzerinde olmalıydı ve oldukça kaslıydı ayrıca dudaklarında ve kulaklarında pirsingleri vardı.

“Ah. Merhaba?” Gulyabanileri duymuştum ama onlardan biriyle hiç tanışmamıştım. Hiddetli, sinirli olabilirlerdi ve hayatta yalnızca iki şeyi severlerdi. Becermek ve dövüşmek.

Parmaklarım, bıçağımı almak için seğiriyordu. *Ne olur ne olmaz.*

Bana geniş bir gülümsemeyle sakın bir şekilde sırıttı. “Adım Dox, hanımefendi. Healy’e hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Cinth’i bulmak için içeriye bakındım ve onu bir masada, etrafı dört tane adamla çevrilmiş hâlde buldum. *Dört. Dört dakikadan az bir sürede. Bu bir rekor olmalıydı.*

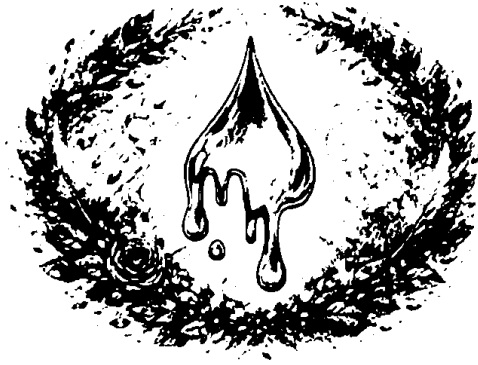
Yumurtalıkları, erkekleri çekmek için bir işaret feneri ya da ona benzer bir şey olmalıydı.

İç çektim. “Beni rahatlatacak kuvvetli bir şey, bir de menü, lütfen.”

Dox sırtarak barın karşısından menüyü kaydirdı. “Size ev yapımı biramdan getireyim. Sadece uyarıyorum... sizi kendinizden geçirebilir.”

“Ben bir feyim. Beni kendimden geçirmek için bundan fazlası gerekir.” Sırtmasına karşılık vermeden menüyü aldım. Ondan kötü bir his almıyordum ama buraya arkadaş edinmeye gelmemiştim.

“O zaman bir gulyabani birası,” dedi. “Sizi uyarmadığımı söylemeyin.”

Onuncu Bölüm

Siktir.

Dilim damağıma yapışmış hâlde, başımı tutarak inledim. Alnımdaki kasların hafif kasılmasıyla midem kalktı.

“Ne oldu?” dedim boğuk bir sesle.

Hyacinth’in yumuşak kıkırdamaları cevap niteliğindeydi. “Ne *olmadı* ki? Seni daha önce sarhoş gördüğümü sanırdım. Yanıldığımı kanıtlamış olduğunu farz et.”

Gerçeklik, boğazımı sıkan bir krakenin* gücüyle çarptı. “Ev yapımı gulyabani birası. Kahretsin.”

“Doğru. Bu arada teşekkür ederim. İlk başta senin nasıl tepki verdiğini görmeseydim ben de tadına bakardım.” Tekrar gülünce sesi kafatasımın içinde çınladı.

Gözlerimi, isyan edercesine çatırdarken ki gerçekten çatırdamıştı, açmaya zorladım. “İlk içkimi içmeye başladığımı hatırlıyorum. Kaç tane içtim?”

* İskandinav deniz canavarı. –ç.n.

Hyacinth, önünde eğimli parmaklıkları olan bir pencerenin dibindeki küçük bir masanın başında oturuyordu. Muhtemelen eskiden beyaz renkte olan perdeler çekilmişti. Altın ve mavi yatak örtüsü, gümüş ve kırmızı halıyla çok fena uyumsuzdu. Mor ve bronz duvar kâğıtları da duruma pek yardımcı olmuyordu. Yüce Tanrıçam, burayı kim dekore ettiyse potansiyel sarhoş konukları hiç düşünmemişti. Gerçi bildiğim kadarıyla ayda bile olabilirdik, Healy'deki tek motelde bir oda tuttuğumu varsaymalıydım.

Arkadaşım tekrar kıkırdadı. “Sadece o kadar içtin.”

Gerçekten mi? Bir içki mi? “Beni uyarmıştı.” Bu kadarını hatırlıyordum.

Biçimsiz yatağın kenarında oturmak için yavaş yavaş kalktım.

“Bu arada Rubezahl geldi,” dedi sohbet eder gibi.

Midem alt üst oldu. *Kahretsin*. “Geldi mi? Bana ne dediğini söyle.”

“Ona, bunun iyi bir zaman olmadığını söyledim. Acelesi varmış gibi görünmüyordu. Pencereden bir göz atmasıyla durumunun hemen farkına vardı, bir karaoke gecesi etkinliği başlattın ve tek katılan sendin.”

Ona mahmur gözlerle dikkatle baktım. Bu kadar kötü bir akşamdan kalmışlıkla diğer tarafı da aynı anda utanmak zordu. “Pencereden mi?”

“Evet, *Rubezahl* –gerçi şahsi olarak Ruby demeyi daha kolay buluyorum– bir dev. Yürüdüğünde yer sarsan cinsten ayrıca elinin bir hareketiyle karları da temizledi sonra da pencereden bakıp gülümsedi. Ah, bir de arp taşıyor.”

Havaalanı güvenliğini büyüleyen arpın yumuşak tıngırtılarını hatırlıyordum. “Bu o.” *Kahretsin, Alli*. Yapmam gereken

lanet olası tek bir işim vardı, bu adamın ortaya çıkmasını beklemek ve sarhoş olmamak.

Cinth bana bir bardak su uzattı, ben de dikkatle yudumladım.

Kendime not: Bir daha gulyabani birası içme.

“Ruby seninle iki saate şeyde buluşacak... neresiydi? Söylemişti.” Masadaki kâğıtları karıştırdı.

Yatağın kenarında sallanarak oturdum, bir süreliğine gevezelik etmesini dinleyerek başımı ellerimin arasında tuttum.

Oturduğu yerde dikleşip, bir not kâğıdını zafer kazanmışçasına salladı. “Usibelli Kömür Madeni’ne gelmeden son akarsu geçişinde! Araştırdım. Buradan arabayla on beş dakikalık bir mesafede.”

Bu adamla gerçekten tanışmadan önce kendime çeki düzen vermem gerekiyordu. Şimdiye kadar tek bir dev duymuştum, Başiboşların koruyucusu, içimden bir his Rubezahl’ın ta kendisi olduğunu söylüyordu. Şansıma, devlerin pek akıllı ya da başa çıkması kolay olmadığı biliniyordu. Dox’ın gulyabaniler için olduğu gibi umarım o da devler için aynı kademedeydi. En azından bu seferlik. “Bana ihtiyacın olursa duşta olacağım.”

“Tamam, ben de muhtemelen-”

Arkadaşımın yüzüne kapıyı kapadım. Sefil, akşamdan kalma biriydim, dava et beni o zaman.

Küçük duş teknesinin içine doğru eğilerek ıslığı soğuğa ayarladım, kıyafetlerimi ve silahlarımı çıkardım. Birkaç saniye sonra duşa girdiğimde soluğum kesildi, neredeyse ıslığı yükseltecektim.

Fakat soğuk su amacına ulaştı, akşamdan kalmalığın en kötü tarafını geçirdi.

Vaktimi, uzun saçımı yıkayarak ve dünkü kaosun izlerini ovalayarak geçirdim, iki gün, iki gece. O akşam yemeğinden sonraki ikinci gündeydik.

Duştan çıktığımda, zihnim ve bedenim üzerinde daha fazla kontrolüm olduğunu hissettim.

Hyacinth’i burada bırakarak (kalmak istese de istemese de), bu Ruby denen adamla buluşup, beni nereye götürdüğünü görmek için Tepealtı’nın girişinden kalanları inceleyecektim.

Eski püskü banyo havlusuna sarınarak –el havlusu olarak kullanılsa daha iyi olurdu gerçi– banyo kapısını sertçe çekip açtım.

“Alli,” diye mırıldandı Cinth.

Tuhaf ses tonuna karşı yukarı baktım ve direkt, kesinlikle ona ait olmayan karanlık gözlerle karşılaştım.

Faolan bana bakıyordu. “Yetim.”

Lanet olası bıçağımı banyoda bırakmıştım. “Burada ne yapıyorsun?”

Dolgun dudaklarında yavaşça bir sırıtış belirdi ve gözleri karardı. “Sana dün gece söyledim. Sen önümde bir saat dans etmeden hemen önce.”

Ağzım açık kaldı ve Cinth’e bir bakış attım. *Bunun*, ‘uyanır uyanmaz Alli’ye söyle’ altında dosyalanması gerekiyordu. Faolan beni takip mi etmişti yoksa benimle aynı sebepten mi buradaydı? Seelie ve Unseelieler çok sık beraber çalışmazlardı, daha çok aynı amaç doğrultusunda paralel çalışırlardı ama bu *duyulmamış* bir şey de değildi. Beni teslim etmek için ortak bir girişimin parçası olabilirdi.

Hyacinth’in gözleri genişleyip sonrasında dik dik aşağıya baktı.

Ben de aşağı baktığımda pembe meme ucumun lanet olası havludaki bir delikten dışarı çıktığını görünce içten içe öldüm. Soğuk duş sağ olsun, daha önce hiç, birinin gözünü çıkartabilecekmiş gibi durmamışlardı.

Havluyu kaydurdım ve Hyacinth paniğe kapılmış bir ses çıkardı.

Tekrar aşağıya baktığımda, uyluklarımın üstünün tamamı ve ortalarında bulunan şey sergilenmişti. Dokuz canım olmalıydı çünkü tekrar ölmüştüm.

Faolan'ın tok sesi, küflü odayı doldurdu. "Senin yerinde olsam pes ederdim. Bu acınacak haldeki havlu ancak bu kadarını kapatabilirdi. Dert etme, bakmıyorum. Tipim değilsin, hatta yakın bile değilsin."

Melez. Yetim. Kırma. Dile getirilmeyen kelimelerdi ama yine de onları duymuştum ve kaskatı kesildim.

Kendimi, bakışlarıyla buluşmaya zorladım, orada, karanlık gözlerin derinliklerinde belli belirsiz dönen gökkuşağı girdabına kaşlarımı çattım. Demin dediklerinin aksine, gözleri üzerimde dolanırken kısılmıştı.

"Faolan, bana neden burada olduğunu söyle. Senin aptal oyunlarını oynayacak ruh hâlinde değilim," dedim, saçımdan akan suyun, kollarımdan aşağı ince dereler şeklinde indiğini hissediyordum.

Odada ileri doğru adım atıp bir torba kaldırdı. "Barış niyetine sana kahvaltı getirdim."

Homurdandım.

"Ve," diye vurguladı, bir kaşını kaldırarak, "dün gece sana söylediğim gibi, Tepealtı'na ne olduğunu araştırmaya gelen bir Unseelie grubuyla birlikteyim. Ne bildiğini söylersen daha kolay olur. Sen ve diğer Yargılanmamışlar yeminlerinizi ederken ne oldu? Bize bir başlangıç noktası verir."

"Ah, öyle mi?" dedim dikkatlice. "Yaptığınız araştırmanın gerekçesi nedir?"

"Tepealtı'nın restore edilmesi gerekiyor. Onsuz, bize ne

olacağıyla ilgili söylentileri duymuşsundur.” Konuşurken bana elindeki yemeğin olduğu torbayı uzattı. Bana sunduğu şeye dokunmadım.

Hyacinth’in bakışları ikimizin arasında gidip gelirken bir elini göğsüne getirdi. “Bunun sadece kraliyetin bizleri hizada tutması için söylediği bir şey olduğunu düşünüyordum.”

Faolan’dan kahvaltı poşetini alıp, yatağın yanından, küçük mutfığa geçmeden önce sesindeki korku ve acıyı içime çektim.

“Feylerin gerçekten Tepealtı olmadan çıldırdığını mı ima ediyorsun?” diye sordum.

Omzunu silktiğinde onu saran siyah, deri üniformasına göz atmaktan kendimi alamadım. Kalbinin üstünde kalan kısmı, kırmızıyla işlenmiş mükemmel bir hilal süslüyordu, Unseelie Sarayı’nın işareti.

“Bu ihtimali göz ardı edersek aptallık etmiş oluruz.”

Yüksek sesle düşünerek dudaklarımı büzdüm. “Ya Tepealtı yıllardır, hatta on yıllardır yavaşça bozuluyorsa? Belki de feyler, herkesin fark ettiğinden daha uzun bir süredir çıldırıyorlardır.”

Bu Hyacinth’in ebeveynleriyle ilgili durumu açıklardı. Hareketleri, hatırladığı ebeveynlerine uymuyordu.

Sessizlik aramızda uğuldadı ve Faolan’ın dikkati tekrar aşağı indiğinde sarsıldım ama geri çekilmeyi reddettim. “Emnim olman gereken yerler vardır. Kahvaltı için teşekkürler ve şey için... dün gece ne olduysa üzgünüm.”

Tanrıçam bana yardım et, umarım dün gece diğer gözünü de öpmemiştim.

“Tam olarak ne için üzgünsün? Yapmaman gereken bir şey mi yaptın?”

Dün geceden mi yoksa başka bir şeyden mi bahsettiğinden emin değildim. Tepealtı’nın yıkımındaki rolüm gibi. Ağzımdan baklayı kaçırarak kadar sarhoş değildim, değil mi?

Kendimi, hareket etmemek, seğirmemek, hatta yutkunmamak için tuttum.

“Zil zurna sarhoş olmak çoğumuzun sahip olmadığı bir lüks, Yetim. Ettiğin yemine rağmen, eninde sonunda sürgünü seçtin,” dedi, yumuşak sesinde gizliden bir tehdit vardı. “Bu seni... öngörülemez yapar.”

Bir Seelie fey kahramanı olan Lugh’nun soyundan gelen biri olarak, Unseelie Sarayı’na seçildiğinde herkesi şaşırtan Faolan muhtemelen bu gerçeği kiskanıyordu. Nereye giderse gitsin, her zaman daha yüksek standartlara bağlı kalmıştı ve kalmaya da devam edecekti.

Ona gösterdiğim kıcımın görüntüsünü kısıtlamak için kasıtlı olarak garip bir şekilde çantamı kaldırırken yanaklarım ısındı.

Tekrar konuşmaya başladığında banyoya adım atmıştım bile. “Kıyafetlerini giy, Yetim. Çıktığında burada olacağım ve bana neden senin de hazır ve nazır Tepealtı’nın girişinde olduğunu söyleyeceksin.” Sesi kısıldı. “Eminim sağlam bir gerekçen vardır.”

“Siktir,” diye söylendim kısık bir sesle.

Sadece Unseelie araştırmasının parçası olduğundan bahsetmişti ama Seelielerin de aynı sebepten buralarda olmaması için bir neden yoktu. Adımı temize çıkarmanın telaşı içinde nasıl olduysa bunu düşünmeyi göz önünde bulundurmamıştım. Ayrıca Seelie birliğinin de beni aradığına bahse girerdim.

Kürk astarlı deri taytımı ve taze orman yeşili tuniğimi geçirip sonrası için başlıklı pelerinimi çıkardım. Silahlarımı kılıflarına sokarken Faolan’ı hangi açıdan ele alacağımı değerlendiriyordum, Hyacinth’in –neşeli yaratılışına rağmen–

sorgulamasından üstü kapalı şekilde kaçınması gerektiğini bilecek kadar akıllıydı.

Saçlarımı, kuruması için serbest bırakarak tekrar odaya girdim.

“Peki?” Cinth’in üstünden kalktığı sandalyeye oturdu.

Ben de karşısına geçip oturarak arkadaşımın uzattığı krem peynire bulanmış *bageli** aldım. Yüzü kızarmış, gözleri de telaşlı ve mesafeliydi. Daha önce yapmış olduğum yorum, ebeveynleriyle ilgili düşünceler içinde kaybolmasına sebep olmuştu şüphesiz.

İçimde bir kararlılık hissettim. Eğer kaderleri gerçekten Tepealtı’nın çözülmesiyle harekete geçtiyse, isimlerini temize çıkarmaya niyetliydim.

“Bekliyorum, Yetim.” Faolan sesinde hafif bir patlamayla konuştu.

Yakışıklı piçi bekleterek *bagelimden* büyük bir parça alıp çiğnedim.

Sinirlenmesini bekliyordum ama tam tersini yapıp beni şaşırtmıştı. Gözlerinin karanlık derinliklerinde eğlendiğine dair minik bir işaret yakaladım. Meydan okuma onu tahrik mi ediyordu? Enteresan. Umursadığımdan değildi.

Omzumu umursamaz bir şekilde kaldırdım. “Gerçekten basit bir hikâye. Kendimi sürgün ettim.”

Sandalyesinde geriye doğru yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Kahretsin, yalan söylediğimi anladığını görebiliyordum. “Gerçekten mi? Buna inanmakta zorlanıyorum.”

Birdenbire *bagelimden* yukarı bakmakta zorlandım. “Kendimi sürdüm,” diye tekrarladım.

* Mayalı hamurdan yapılmış simit şeklinde bir ekmek çeşidi. -ç.n.

Faolan öne eğildi, şimdi de dirsekleri dizlerinin üzerindeydi, ellerini indirdi. “Bunu neden yapasın, Yetim? Eğitimden Elit statüsünde çıktın. Her şeyi sen seçtin. Hepsini elinin tersiyle itmen oldukça garip görünüyor. Kaçmak için başka bir sebebin olmadıkça.”

Siktir, siktir, siktir.

“Hiçbiri doğru gelmedi,” diye ağzımdan kaçırdım. “Bana verdikleri ev doğru gelmedi. Seçtiğim eğitim alanım doğru gelmedi. Yüksek tabakadaki Seelie feylerinin etrafında olmak doğru gelmedi. Bu yüzden çekip gittim. Açıkça sunulmasa da bu da bir seçenektir.”

İşte, bunun yarından fazlası doğrudu. Bakışlarının yüzümde donup kaldığını hissederek *bagelımdan* bir ısırık daha aldım. Beni okuyordu. Dediklerimi çözmeye ve gerçeklerin içinden yalanları çıkarmaya çalışıyordu.

“Anladığım kadarıyla, Tepealtı’ndaki eğitimden çıktıktan sonra adaptasyon gerekebiliyor,” dedi sonunda. “Ama onca yerin içinde burası mı? Dünyamızın sunabileceklerinin içinden kötülükten başka bir şeyin olmadığı Üçgen’de mi yaşamak istiyorsun?”

Bunun üzerine bakışlarımı kaldırdım. “O kadar da kötü olamaz.”

İlk defa yüzünde gerçek öfke izleri gördüm. “Sandığından daha kötü, Yetim,” dedi kısaca.

Gözlerimi kısarak baktım. “Ne demek istiyorsun?”

Beni incelemeye devam ettiğinde ne söylemesi gerektiğini düşündüğü hissine kapıldım. Başını sallayıp eğilerek yaklaştı. “İnsanlar burada kayboluyorlar. Bir, iki kişiden bahsetmiyorum. On yıllar boyunca kaynaklarımız otuz beş binin üzerine çıkan kayıp sayısının artmaya devam ettiğini söylüyorlar.

İnsanlar bu sayının daha çok on altı bin olduğuna inanıyor. Bu bölgede her zaman bir Bermuda Şeytan Üçgeni gibi bir batıl inanç vardı ve bu insan dünyasındaki yetkilileri yatıştırmak için yeterliydi. Fakat son yıllarda kaybolan insan sayısı arttı. Hükümet yetkilileri bu bölgedeki sürülmüş feyleri tanıyorlar ve şimdi de o yetkililer hükümdarlıklardan cevaplar istiyorlar. İki hükümdarlıkta da olmayan cevapları.”

Kahretsin, bu kadarını biliyorsa gerçekten kraliçenin gözdesiydi.

Hafifçe sövdüm. “Bilmiyordum.” O kadar ölüm... Kayıp ve yası çok iyi biliyordum, ebeveynlerini, çocuklarını, kardeşlerini kaybedenlerin hâllerini hayal edebiliyordum. İçim empatiyle dolarken boğazım düğümlendi.

Bu kötüydü. Fena hâlde kötüydü. Ölümlerin apaçık dehşetine ek olarak, öfkeli insanlar bizim türümüz için iyi değillerdi. Sayıları başa çıkabileceğimizden çok daha fazlaydı. Sihrimiz bizi bir yere kadar götürürdü.

Faolan sandalyemi tutup, sesini alçaltacak kadar yakınına çekti, vücudu ve yüzü görüşümü dolduruyordu. “Hükümdarlıklar, daha dostça davranan Başiboşların yardımıyla belli başlı Sürülmüşleri araştırmaya başladı bile.”

Rubezahl. Bu yüzden bir toplantıya gidiyordu, belki de Unimak’a doğru gidiyordu. “Sence hepsi bağlantılı mı? Belki de insanların kaybolmalarının Tepealtı’nın başına gelenlerle bir ilgisi vardır.”

Cevap vermedi. “Burası senin için uygun bir yer değil, Yetim. Özellikle gerçekten bir sürülmüş olarak buradaysan.”

Hayır, uygun değildi. Sarayların dışlananlara karşı yaptığı herhangi bir eylemin ortasında çapraz ateşte kalmak istemiyordum ama tam anlamıyla gidebileceğim başka yerim de yoktu.

“Unimak’a dönmelisin,” dedi Faolan. “Kendini veya başkalarını tehlikeye atmayacağın güvenli yere git.”

Kendini beğenmiş göt.

“Başımın çaresine bakabilirim, Lan,” diye patladım.

“Bundan epey şüpheliyim.” Bana pis pis baktı. “İyi bir yalancı değilsin, Yetim. Ayrıca yalnızca kendini öldürtmeyeceksin.”

Bakışları, bu küçük yerin pek sağlamadığı mahremiyeti bize vermek için mutfakta sessizce mırıldanan Hyacinth’e kaydı. Sesini alçalttı. “Senin yüzünden o da burada. Kendi başının çaresine bakabilir mi? Onu da koruyabileceğini mi sanıyorsun? Koruyamazsın. Sen hâlâ yetimhanedeki o küçük kızsın.”

Burnuna yumruk atma dürtümü bastırdım. “Beni buraya kadar takip etti. Geri dönmesini istiyorum ama gitmiyor. Çünkü ikimiz de yetişkiniz ve istediğimizi yaparız.”

Çenesi gerilerek yavaşça başını salladı.

“Bir Seelie grubu da Tepealtı’nı araştırıyor,” dedi ses tonunu alçak tutarak. “Sanırım onlara aşçı olarak eşlik edebilir. Onu koruyabilir-”

“*Kimi koruyabilir?*” Cinth’in sesi rüzgâr gibi şiddetle esti.

Sırıtarak, ahşap sandalyede yaslandım. “Faolan seni başkasına kakalamaya çalışıyor. Senin için kötü olduğumu düşünüyor.”

Koyu gözleri aramızda gidip geldi. “Senin iyiliğin için. Sen de savaşçı olmadığını benim kadar iyi biliyorsun. En azından Yetim’in kendine bakma konusunda deneyimi var. Bu bölge için yeterli olmasa da.”

Hyacinth duruşunu dikleştirdi. “Onun için iyi olan, benim onun yanında olmam. Bizi ayırmayı *dene*. Sadece dene. Kimin tarafında olduğunu görürsün. Senin bir penisin olabilir ama ben yemek yapabiliyorum. Zamanla penisler pörsüyor, iyi yemek sonsuza kadar sürer.”

Çenesi kitlendiğinde gülmemek için kendimi zor tuttum. Bırakın Faolan’a, bir penis metaforuyla haddini bildirme işini Cinth halletsin.

Boğazımı temizledim. “Cinth benimle kalıyor. Ben şey, ah, aşçıyı seçiyorum.” Seelielerin yanında daha güvende olacağından emin değildim. Bizim yakın olduğumuzu biliyorlardı ve onu burada bulurlarsa yerimi öğrenmek için sorguya çekerlerdi.

“O zaman planın ne, sadece ormanların derinliklerine kaçmak mı?” diye sordu, alay ettiği belliydi.

Planım. Planım, zaten Üçgen’deki iki hükümdarlığın da varlığı düşünülünce karmaşıktı, sürülmüş olan feylerle ilgili yeni şüphelerimle daha da karmaşılaşmıştı.

Her şeye göz kulak olmayı becerebilirdim ama kesinlikle kartlarımı ona açık oynamayacağımdan emindim. “Burada kalmam gerekiyor. Kendimi sürgün ettim, bu yüzden şu an başka bir seçeneğim yok. Diğer sürülmüş feylerle ilk fırsatta bağlantıya geçerim ama eğer soruşturma altında olacaklarsa dikkatli olmak zorundayım. Bu yüzden önden ikaz ettiğin için teşekkür ederim.” Duraksadım. “Muhtemelen, en kötü ihtimalle ormana kaçıp ahşap bir kulübe inşa ederim.”

Doğru.

Hyacinth bana bir bakış atıp fokurdayan sinirini dikkatlice Faolan’a yönlendirmeye devam etti. Evet, kullandığım ses tonunu ve ne anlama geldiğini biliyordu.

Faolan’a tekrar –sadece birazcık– yalan söylemek üzereydim, kendimi garip bir şekilde suçlu hissettiriyordu.

Benim için sekiz yıl olmuştu. Onun ve Hyacinth için yalnızca dört. Yine de dört yıl uzun bir süreydi ve insanlar değişirdi. Bana yetimhanede hoşça kal dediğinde değişmişti.

O zamanlar onda gördüğüm yumuşaklık her neydiyse dağılmıştı. Bunu hatırlasam iyi ederdim. Artık benim kahramanım değildi.

Tereddüt ettim. “Bir saldırı ya da başka ne dönerse, bana önceden haber vermenin bir yolu var mı? Neticede seninle dövüşüp güzel yüzünü incitmek istemiyorum. Eğer bu olursa Unseelie kadınlarının başıma ödül koymalarını istemem.”

Ayağa kalkıp, gözleri başka yere bakamayacağım şekilde benimkilere kitlenerek gülümsediğinde şaşırmıştım. “Denediğini görmek isterim, Yetim.”

Meydan okuması benim geri çekilmeme neden olmayacaktı. Önünde dikilip, burunlarımız neredeyse değecek kadar yakınına girerek onunla yüz yüze geldim.

“Beni kışkırtma, Lanny,” dedim lakabını mırıldanarak, gözlerindeki renkler daha da hızlı dönmeye başladı.

Sadece bir saniyeliğine gerçekten aptalca bir şey yapacağını düşündüm, beni öpmek gibi.

Birisi boğazını temizledi.

İki kere gözlerimi kırptım, anında ve sert bir ifadeyle Cinth’ in bizi dikkatle incelediğinin farkına vardım. Dikkatini ne kadar verdiğine bakılırsa izleme deneyimini tamamlamak için tek ihtiyacı olan biraz patlamış mısırdı.

İlk Faolan toparlandı. Gözleri aramızda gidip gelerek geri çekildi. “Seni kontrol ediyor olacağım. İkinizi de.” Baskınların ne zaman olacağını söylemesini sağlamak buraya kadar mış. Onun yerine hem o hem de Seelieler yüzünden arkamızı kollamak zorunda kalacaktık.

“Eğer beni bulabilirsen.” Çenemi yukarı kaldırdım, gözlerimle yüksek elmacık kemiklerini ve neredeyse maviye çalan siyah saçlarını izleyerek kendimi, yüzünün tadını çıkarırken buldum.

Gülümsemesi keskin ve biraz da yırtıcıydı. “Hiçbir zaman seni bulmak konusunda zorluk çekmedim. Bunu aklında bulundursan iyi olur.”

Ne anlama geliyordu *bu*?

Kapıyı açtığı an buz gibi hava içeri girdi. Geriye bakarak bir anlığına beni inceledi. “Dikkatli ol, Yetim. Artık Unimak’da değilsin.”

Hyacinth kapıya doğru gitti. “Senin Unseelie kışına tekneyi basabilir, Lan. Onu üstüne salmadan buradan defol git.”

Bu lafının arkasında olup olamayacağım konusunda emin değildim ama bana güvenmesini takdir ediyordum.

Lan ona somurttu ama tekrar bana baktığında yumuşadı, dudağının kenarındaki hafif seğirme neredeyse bir gülümseme gibiydi.

“Rubezahl’a selamlarımı ilet.”

On Birinci Bölüm

Kapıya koşup, tam olarak Faolan'ın bana omzunun üzerinden sırtarak bakmasını bekleyerek açmadan önce, tam iki saniye boyunca kapalı kapıya bakakalmıştım. Onun yerine bir ayak iziyle bile bozulmamış kar katmanı önümde serilmişti.

“Gitmiş,” dedim kaba bir sesle, zihnim gökyüzünden düşen kar gibi dönüyordu. Gölgelenme yani ortadan kaybolma yeteneği bir Unseelie numarasıydı. Bunu eylem hâlinde görünce, anında bende de olmasını istemiştım. Gerçi tamamen görünmez olma konusunda ustalaşamasak da bazı Seelieler *gizlenebiliyorlardı*. Bunun için hayata değil de ölüme bağlı bir güce ihtiyaç duyuluyordu.

Faolan'ın gölgelenme sihri için enerji çektiği tahta korkuluk çürümüş, kararmıştı ve kaldırımların arasında bir yığın ölü, yeni büzüşmüş yabani ot vardı. Ölüm, Unseelie sihrinin kullanıldığının bir kanıtıydı. “Kahretsin, Cinth. Bu öğrenmem gereken bir numara.”

Kapıyı kapatıp arkadaşşıma geri döndüm.

Bana hızla bir bakış attığında küçük mutfakta telaş içindeydi. “Bu çok yoğundu. Senden nefret mi ediyor yoksa seni hiddetle becermek mi istiyor çıkaramadım. Belki de ikisi birdendir?”

Gözlerimi devirdim. Hyacinth ile her şey ya yemek ya da becermekle ilgiliydi –ya da ikisi de– ki bu konu hakkında bir şey bilmek istemiyordum. Arkadaşımanın gerçekten de bir gulyabaniden farkı yoktu. Bunu düşününce gülümsedim.

Neşemin kaynağını yanlış anlayarak bana sıırttı. “Demek hâlâ pantolonuna girmek *istiyorsun*? Ah, Alli, çok ateşli, hakkını yememek lazım, tam ve mutlak anlamda bir pislik olsa da. Hâlâ o oklavayla daha iyi nişan almış olmayı isterdim. Biraz burnunun sürtülmesi ona iyi gelirdi.” Ellerini kot pantolonunun üstüne silip küçük masadaki sandalyelerden birine çöktü.

Sahte bir teslimiyetle ellerimi havaya kaldırdım. “Pantolonunun içine girmek istemiyorum. Sekiz yıl, Cinth. İnsanlar sekiz yılda baya değişirler. Ayrıca sen ve Lan için sadece dört yıl geçmiş olsa bile benim büyümek için fazlasıyla vaktim vardı. Kötü çocuk istemiyorum. Onlar... onlar iyi bir eş olmuyorlar.”

Gözleri kısıldı. “Bana söylemediğin ne var?”

Tepealtı’nda Yarrow’la tek bir çocukça hata, beni bir daha kötü çocuk tipi istemekten kurtarmaya yetmişti... gerçi bunu itiraf etmek istemiyordum. “Hadi şu madene gidelim. Usibelli Kömür Madeni, değil mi? Oraya bizim ihtiyar Ruby’den önce varıp göz atmak istiyorum.”

Paltomu kaptım ve üstüme geçirdim, diz hizasında kürk astarlı botlarımı giyip silahlarımı kontrol ettim. Yerinde olup olmadıklarını görmek için her birine tek tek dokundum; her bir uyluğumun dışında kılıflı birer kısa, kıvrımlı bıçak, göğsümde

bağlı portatif, katlanabilir, vizörlü bir arbalet ve kalçamın her bir yanındaki iki kayıştan sarkan yirmi tane arbalet okları.

Temkinli olmak adına, sağ botumun içine bir tane on santimlik hançer sıkıştırdım. Ne olur ne olmaz.

“Peki ya ben?” dedi Cinth. “Bir silah almalı mıyım?”

Odada etrafa bakındım ve gözlerim kesme tahtasının üstündeki bir aşçı bıçağının üstünde durdu. “Bununla rahat edebildiğine göre en iyi seçenek bu.”

Eğer yoğun bir mutfakta, aşçılar ona bağırırken bu şeyle ortalıkta koşturabiliyorsa, onu kendine saplar korkusunu dert etmek zorunda kalmazdım.

Bıçağı alıp bana baktı. “Neyin içinde saklayacağım?”

Aşçı bıçağını alıp bir mutfak havlusuna sardım. “Bu şekilde kolunun altına sok.” Sadece kulpu dışarıda kalacak şekilde sarılmış bıçağı kolumun altına koydum. “Kolay ulaşım.”

Dediğimi yaptı. Önderlik etmek garip geliyordu. Cinth’in benden büyük olmasına alıştım ama şimdi aynı yaştaydık ve yetki bendeydi. Liderliğimin şimdiye kadar bizi iyi bir yere getirdiğinden değildi.

“Hey, Cinth?” diye mırıldandım.

“Hım?”

Doğru kelimeleri aradım. “İyi misin? Bütün bu konuşulanlar, ebeveynlerin ve delirmeleriyle ilgili duygularını yüzeye çıkarmış olmalı.”

Durgunlaştı ve uzun bir duraksamadan sonra ağır bir şekilde iç geçirdi. “Bir gün benim sonumun da onlar gibi olup olmayacağını hep merak ettim bu yüzden, evet. Tepealtı’nın yok olduğu gerçeği bu deliliğe daha erken yenik düşerim diye beni korkutuyor. Kalıtımsal olarak ebeveynlerimin... zayıflığını aldığımdan, sanırım.”

Bir elimi omzuna koyarak ciddiyetle konuştum. “Sana bunun olmasına asla izin vermem.”

Gözünde yaşlar parladı, bir tanesi yüzündeki yanık izinden kaydı. “Söz mü?”

Böyle bir sözü nasıl tutacağımdan emin değildim ama konu arkadaşımı kurtarmaya geldiğinde elimden geleni ardıma koymayacaktım. “Yemin ederim. Aklın bir yere gitmiyor. Bensiz olmaz.”

Burnunu çekip başını salladı. “Teşekkür ederim, Alli.”

“Tamamdır. Şimdi kendini toparla, buluşmamız gereken bir dev var.”

Cinth güldü ve ikimiz de soğuktan geçerek arabaya doğru koşturduk. GPS’deki yol tarifine uyarak, SUV’yi yola çıkarıp Usibelli Kömür Madeni’ne doğru gittik. İyi havada yol on beş dakika sürerdi ama kar yüzünden yavaş gidiyordum.

Arabada, Cinth radyoyu kurcalayarak kanalları karıştırdı. “Jackson, yapabilirse bana ulaşmaya çalışacağını söyledi.”

Sesi radyodan gelmedi.

Hayır.

Birçok ses, erkek ve kadın, hatta uyum içinde fısıldamadan önce cızırtılı beyaz statik tıslayıp vızıldadı. İngilizce değil de annemin kullandığı dil olan Tlingit dilindeydi. Artık konuşacağım birî olmamasına rağmen hâlâ akıcı bir şekilde konuştüğüm bir dildi bu.

“Ölüm aramızda yükseliyor, Kallik. Hepimizi yok etmeden önce ayın çocuklarını durdur. Ruhlar sinirli ama sana yol göstereceklerdir.”

Radyo tekrar tıslayan beyaz gürültüye döndüğünde boğazım da direksiyondaki elim gibi kasıldı.

Cinth öne eğilerek beni ona bakmaya zorladı. “Bu da neydi böyle? Adını duyduğumu sandım. Herhangi bir şey anladın mı?”

Başımı salladım. “Sadece gürültüydü, Cinth. Sadece radyodan gelen gürültü.”

Boğazımı temizleyerek Faolan’ın göğsündeki hilali düşündüm, Unseelie’nin amblemi. Ses “ayın çocukları” derken bunu mu demek istiyordu? Kulak misafiri olduğum konuşmaya bakılırsa, Kraliçe Elisavana’nın Tepealtı’nda neler olup bittiği konusunda bir fikri yoktu ama bu bir oyun da olabilirdi.

Ruhlar benimle bağlantı kurmak için radyoyu nasıl kullanacaklarını nereden biliyorlardı? Ya da ne zaman dinlemede olduğumu? En önemlisi de bu dili anlayacağımı nereden biliyorlardı?

Omurgamdan yukarı bir titreme yükseldi.

Üzerinde durmak için fazla zamanım yoktu çünkü Usibelli Kömür Madeni görüş alanımıza girmişti.

Madeni kaplayan kar yüzünden zirveler kendi içlerinde küçük sıradağlara benziyorlardı. İnsanların kazdığı vadiler taze kar sayesinde el değmemiş duruma gelmişlerdi, böylece yer yüzündeki derin oyukların çoğunu saklamıştı.

Yüzümü buruşturdum. İnsanlar doğayı katletmeye bayılırlardı. Rubezahl neden benimle, görünüşte feyler için mezarlık olan bir yerde, burada buluşmak istesindi ki?

SUV’yi kenara çekip dışarı çıktım. Keskin rüzgâr tokat gibi suratıma çarpınca paltomun başlığını başıma geçirdim. Cinth, pencereden kafasını çıkardığında ona arabada kalmasını işaret ettim.

“Sadece etrafa bir bakacağım,” dedim. “İkimizin de meme uçlarının dikilmesine gerek yok.”

Kafasını tekrar içeri soktu. Onu suçlayamazdım, buradaki soğuk bir başkaydı, sıcaklık için toprağın içine sığınmaya çalışan hayvan gibi deşiyordu.

Yamaçtan aşağıya yürüyerek kömür madenin bir bölümüne geldim. Birkaç tane makine park etmişti. Karın içinde canlı sarı ve turuncu renklerle göze batıyorlardı. Burada neden çalışan insanlar yoktu ki? Haftanın ortasında değil miydik? Elbette hava şiddetliydi ama buralarda sık sık böyleydi.

Sanki sözleşmişçesine prefabrik binadan sendeleyerek bir adam çıktı, yokuştan yukarı koşarken paltosunu çekiştiriyordu.

“Hey, iyi misiniz?” diye haykırdım. Yüzü kar kadar solgundu.

Tökezledi. “Hanımefendi, burada ne halt ediyorsunuz? Tahliye emri verildi. Buradan gitmemiz gerekiyor!”

Tahliye emri, ha.

“Ne oldu?” Ona yaklaştım, tüm gücümle biraz fey cazibesi takınmaya çalışıyordum.

Üç metre öteden insanın, paltosunun fermuarını çekerken çok fena titrediğini görebiliyordum. Arayı kapatıp ceketini kapamak için ellerini nazikçe çektim. Bunu yaparken, indigo sihrimi saldım. Bu kadar yakinken enerjimizi cazibemize aktarmak kolaydı, bu benim güçlü olduğum bir sihir türü değildi. Fakat bir insanla başa çıkabilirdim.

“Ne oldu?” Soruyu yumuşak bir şekilde sordum. “Neden herkes tahliye ediliyor?”

“Devler,” diye fısıldadı. “Devler geliyor. Etrafa göz kulak olmak için dronlarımız var. En son buraya geldiklerinde... onlar... tüm ekibi öldürdüler.” Alt dudağı titredi ve gözünün

kenarında bir damla yaş oluştu. Çok korktuğu için gözyaşlarına boğulan yetişkin bir adam. Feylerden korktuğu için. Lanet olsun.

Ben de mi korkmalıyım? Ruby büyük bir adamdı, Cinth'e göre bir devdi. Kahretsin, beni yakalamak için tüm dev ekibi mi geliyordu?

İnsanın omzuna hafifçe vurdum. "O zaman gitsen iyi olur."

"Peki ya siz?" Endişesi beni duygulandırdı, adama bir göz kırptım.

"Hemen arkandan geliyorum. Hadi sen devam et."

Dönüp koşmaya başladı, bir kere bile arkasına bakmamıştı ki muhtemelen en iyisi de buydu. Unseelie büyüsü arkasından ölüm izleri bırakırken Seelie büyüsü tam tersini yapıyordu. Ayak izlerinin içinden, kar kadar beyaz ve sadece ince yeşil sapları görülebilen, kar tanesi çiçekleri fırladı.

Maden çukurunun merkezine doğru indim ve omzumun üzerinden SUV'ye bakıp Cinth'e iki baş parmağımı kaldırarak her şey yolunda işareti yaptım. Gülümsedi ama dikkati omzumun üzerinden arkaya kayarken gülümsemesi soldu.

Arkamda ne olduğunu bilmek için bakmam gerekmiyordu.

Ayaklarımın altındaki toprak, deprem oluyormuşçasına titredi. Dallar ve kayalar gök gürülde gibi sarsılarak çatladı.

Devler buradaydı.

Cinth'e aşağı eğilmesi için işaret ettim, o da tekrar oturduğu yerden aşağı doğru kaydı. Arkamı döndüm, ilk defa gerçek anlamda Alaska devlerini görüyordum.

"Orospu çocukları," diye fısıldadım. Demek istediğim... bu yaratıklar için söylenebilecek daha iyi bir şey yoktu.

On tanesi, sanki kocaman yaşlı bir ormanın değil de çalılının

arasından geçiyormuş gibi kolayca aēaların içinden çıkararak yaklaşıyorlardı.   buçuk metre, hatta belki daha uzunlardı ve her biri sopa gibi düzleştirilmiş, üstünde diken niteliēinde dallarla, aēa gövdesine benzeyen bir şey tutuyorlardı.

Bu hiç de endişe ettirecek bir şey deēildi.

Doēal tonlarda boyanmış kıyafetler giyiyorlardı ve uzun, birbirine dolanmış saçları en canlı sarıdan en koyu ve donuk siyaha kadar tüm tonları barındırıyordu.

Tamamen bana odaklanmış olmasalardı onları aēa sanabilirdim.

Bütün bunlar yetmiyormuş gibi çenelerini ileri geri gıcırdattıka, kareleşmiş, k  t dişlerinin takırtısının ıkardıēı ses omurgamdan ařaēı yukarı sürünüyordu. Başları, sanki istemsizmiş gibi adımlarının ritmine göre bir yandan öbür yana yalpalıyordu.

Bunu dikkatlice ele almalıydım.

Hareket etmedim, parmaklarımı bıaklarıma doēru kıvrımadım. Hızlı hareketler bir avcının gözüne takılırdı. Kalp atışlarım hızlanıyordu, göz göze gelerek bakışlarımı öndeki devde tuttum.

  fadesiz bir ses tonuyla onlara seslendim, “Rubezahl’la konuşmak için buradayım. O sizden biri mi?”

  nde olan –eēer pantolonundaki delikten sarkan şey bir işaretse erkekti– sözsüz bir kükreme salınca beni acele etme kararımı yerle bir etti.

Dikkatli olmak buraya kadarmış.

Uyluklarımda baēlı olan iki kısa kılıcı kavrayıp bekledim. Tehditk  rca üstüme gelince son anda iki kılıcı da çektim.

Sallanan parçadan kaçarak, bacaklarının arasına daldım, dizlerimin üzerinde dönüp, dizinin arkasındaki kirişlerini kestim.

Devden k  kreterek kopan ıēlık, bacakları tutmayıp yüz

üstü yere düştüğünde katledilen bir domuz gibi tiz bir ciyaklamaya dönüştü.

Bunu o başlatmıştı ama ben bitirecektim. Bu, Bres'in öğretilerinden bir diğerydi.

“Buraya Ruby’le görüşmek için geldim. Ya güzel güzel bana nerede olduğunu söylersiniz ya da işler çirkinleşecek.” Kılıcımın ucunu düşen devin boynunun arkasına tuttum. Gerekirse öldürürdüm ama yalnızca son çare olarak.

Diğerleri dişlerini gıcırdatarak, el yapımı sopalarını tutarak, etrafımı çevrelediler. Mecbur olmadıkça iki kılıcı da indirmeyeceğim için ikinci kılıcımın keskin kenarıyla kendimi kesmemeye dikkat ederek, bir elimi göğsümde asılı olan arbalete yaklaştırdım. Parmağımın bir hareketiyle onu yerinden çıkardım, kardan mavi enerji iplikleri çekerek indigo sihrimin mızraklarını silaha yerleştirdim. Yerine tıklayarak girmesini dinleyip arbaletimi kullanıma hazırlamış oldum. Kır çiçekleri karın içinden fırladı, daha önce hiç bu kadar yersiz görünmemişlerdi ama devlerin hareket edip etmediklerini izlerken onlara otomatik bir teşekkür göndermekten başka bir şey yapmadım.

Bu çatışma öncesi bekleyişin daha uzun süreceğini düşünmüştüm ama ne kadar da yanılmıştım.

Devler topluca hareket ederek bir kalp atışı süresinde üstüme hücum ettiler. Kılıcı yerdekinin boynuna sapladım, sonra yuvarlanıp elimde fırlatmaya hazır arbalet ve oklarıyla kalktım.

İki kez ateş ederek kalan dokuz devden ikisini de sol gözlerinden vurdum. Uluyarak geriye doğru düştüler ama ölmemişlerdi.

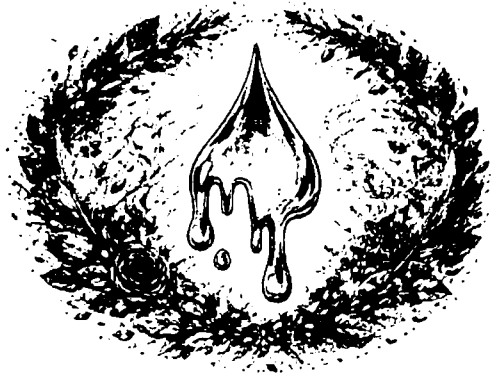
Nasıl oldu da ölmemişlerdi? Bu *beni* ve tanıdığım herhangi bir feyi kesin öldürürdü.

Bu büyük piçlerden uzak durarak ve Lugh'nun efsanevi silahlarından birinin elimde olmasını dileyerek, ki bu ilk değildi, fırlatmaya devam ettim.

Ölmüyorlardı. Yerdekinin tam anlamıyla boğazını kesmiştim ama evet, yeterince uyumuştı ve şimdi *kalkıyordu*.

“Lugh bana yardım et,” diye fısıldadım.

Fakat gelen Lugh değildi.

On İkinci Bölüm

“Burada ne arıyorsun?” dedim sinirle, sallanan bir sopadan kaçıp en yakındaki devin Aşıl tendonunu* keserken.

Faolan dönerek başka açgözlü bir devin kavrayışından son dakikada kurtulup dizlerine tekme attı. Cinsiyetinin ne olduğu belli olmayan dev, devrilmiş bir kaplumbağa gibi sırtüstü yere yığılıp öfkeyle feryat etti.

“Seni son görüşümden otuz dakika sonra nasıl oldu da devleri kızdırmayı başardın?” Sorumu cevaplayacağına bana çıkıştı.

Devin *üçüncü bacağı*** neredeyse kafama çarpacakken, kalın bacakların arasından kaçtım. Dönüş yaparak feyin sırtına atlayıp bir zayıf nokta aradım. Her feyin gizli bir zayıflığı vardı. Sadece bulmam gerekiyordu ve bunu hemen yapmalıydım, bu devler ölmüyordu.

* Ayak bileğinin arkasında yer alan ve baldırda bulunan kasların topuğa yapışmasını sağlayan tendondur. Adını mitolojideki yarı tanrı olan Akhil-leus'den alır. -ç.n.

** ‘Third leg’ argoda erkeğin cinsel organı için kullanılır. -ç.n.

“Bana saldırdılar,” gereksiz yere nefes nefese kaldım, insan aklım şimdilik idareyi devralmıştı. “Ben hiçbir şey yapmadım.”

“Hı hı. Devler öylesine insanlara saldırmazlar, Yetim,” diye homurdandı, başka bir darbeden kaçarken.

“Eğer lanet olası akıllarını kaybettilerse saldırırlar, seni göt surat.”

Faolan’la aramda, olayları kavradığımıza dair anlık bir ifade paylaştığımız kısa bir duraksama oldu.

Doğru.

Belki de akıllarını kaybetmişlerdi *bile*. Gerçi şu anda fark etmezdi bu. Onları motive eden ya da tam aksi her neyse, açıkça ikimizi de öldürmeye niyetliydiler. “Onları durdurmak için gerçekten yararlı bir şey bilmiyorsundur herhâlde?” Bir diğeri sopasını arkadaşına acımasızca bir *çatırdamayla* indirmeden önce devin sırtını tekmeledim.

Of.

İlki dönüp, bizi unutarak, diğer deve sözsüz bir hırıltıyla hamle yaptı, ben de o sırada sıvıştım.

“Onları birbirine düşür,” diye seslendim Faolan’a. “Daha iyi bir planın yoksa?”

“Beyinleri küçüktür ve kafatasının kökünde yer alıyor. Kafalarının kalanı sadece kemik. Ancak beyinlerine doğrudan bir darbe onları yaralar ya da öldürür. Geri kalan her şey olağanüstü bir hızla yenilenir.”

Hah. Bak bu işe *yarardı*.

Tam olarak ne kadar küçük bir beyinden bahsediyorduk? Kafalarının karışıp karışmadığından emin değildik bu yüzden onları öldürmek doğru gelmiyordu. Tepealtı sözüm ona benim yüzümden yok olmuştu, her ne kadar oynadığım rol kasıtsız

olsa da. Ayrıca Hyacinth'den dolayı, bu koşullar yüzünden insanları kaybetmenin ne kadar zor olduğunu da biliyordum.

Ya bu yüzden ya da botlarına beyin bulaşmasını istemediğinden, Faolan da öldürmek amaçlı vurmuyordu.

Başka bir yaratığa yem olarak tuzak kurup, devin elindeki sopa diğer ikisine çarpınca ortalarından sıyrıldı. Koca üçlü fey grubu kavga etmeye başlamıştı, içlerinden bir tanesi geriye sendeleyerek diğer iki tanesine çarpınca, *tam bir arbede* ortaya çıktı.

Dolanmış uzuvların arasında, birbirini parçalayan on tane öfkeli devden nefes nefese kalarak uzaklaştım. Karmaşanın içindeki en küçük yaratığın kafatasından bir tutam uzun saçın kopma sesini duyduğumda irkildim.

Faolan kolumdan tuttu. "Yaralandın mı?"

"Hayır. Sen?"

"İyiyim," dedi kısaca. "Bu nasıl oldu?"

Hayır. Benim sıramdı. "Neden buradasın? Beni takip mi ediyorsun?"

Çenesi kasıldı. "Yaptığım şey, kömür madeni tarafından yapılan tahliye çağrısını araştırmak. Bir dev gördüklerini bildirdiler," dedi Faolan. "Devleri daha yoğun insan nüfuslu bölgelerden uzak tutmak için ekibimi buraya getirmem gerekiyor. Turist sezonu başladığı için, Fırtına Bekçileri Juneau'da meşguller."

Bahse girerim dediklerinin yarısı doğrudu. Beni kesinlikle takip ediyordu. Ancak hiçbir şeyin farkına varmamıştım, kahretsin.

Şüphesiz hangi adi yorumu yaparak bana tam laf atacakken, on dev utandıracak şiddette toprak sallanmaya başladı.

Söz konusu olan devler, bu yeni tehdide karşı dağıldılar.

Dengemi korumak için iyice çömelip gözlerimi sınırdaki ormana diktim. Eğer beş taneden daha fazla yeni dev geliyorsa Rubezahl'ın belirttiği süreye kadar gitmemiz gerekirdi.

Fakat bize katılan sadece bir taneydi.

Altı metre boyunda bir dev ağaçların hizasından çıktığında ağzım açık kaldı. Gri, karmakarışık sakalları dizlerine kadar uzanıyordu. Daha küçük devler kalın uyluklu, kaslı olsa da o, cılız, diz eklemleri yumruluydu ve ona güvenirsem gafil avlanacağım kırılgan bir havası vardı.

Aslında o kadar yaşlıydı ki toprak kokuyordu.

Kalın, kahverengi yünden, uzun kollu tuniği dizlerinin altına kadar geliyordu. Üzerinde ortasında sarmaşıktan örülmüş kemerle bağlanmış koyu mavi bir örtü vardı. Kalçasına tutturulmuş parlayan, neredeyse benim boyumun yarısı kadar altın arp ve omuzlarından yere kadar uzanan eğri büğrü değneğine karşı, kalın taytı ve botları arka plana karışmıştı.

Rubezahl.

Dev mavi bakışlarını üstümüzde gezdirdi sonra da diğer devlere odaklandı, hâlâ kavga ortasında donmuş hâldeydiler.

“Size saldırdılar mı?” diye sordu Ruby kibarca.

Hyacinth beni uyarmasaydı bile sesini tanırdım. Ren geyiğinin havaalanında kullandığı sestti. “Evet saldırdılar. Kışkırtılmadan.”

Bu adamla kavga etmek istemiyordum.

Şaşırmamış gibi başını salladı.

Kavga eden devlerden en irisi, ellerini havada sallayarak, Rubezahl'a saçma sapan kelimeler söyleyip homurdandı. Rubezahl basitçe arpını çıkarıp birkaç nota tıngırdattı.

Havada sakinleştirici bir melodi asılı kaldı ve bu büyü bana doğrultulmamış olsa da kalıntıları hissederek adrenalinin düştü ve nefesim yavaşladı.

Devlerin en irisi gözlerini birkaç kez kırparak etrafındaki feylere baktı. “Ruby?”

Etrafa dağılmış yaratıklar ayağa kalkmaya çalışırken havayı sızlanma sesleri doldurdu.

“Ne olduğunu hatırlıyor musunuz?” diye sordu onlara Rubezahl.

On dev de başlarını salladıklarında Faolan’la anlamlı anlamlı birbirimize baktık. Bunun Tepealtı’yla bağlantılı olmalıydı.

Arpını yerine takarken, Rubezahl Almanca ya da Felemenkçeye benzeyen –insan dilleri konusunda bilgilerim güncel değildi– bir dille yavaşça devlerle konuştu.

Hırpalanmış yaratıklar ağaçların içine doğru yürüdüklerinde Faolan ileriye doğru adım attı. “Rubezahl, feyler gitmeden önce onlarla konuşmam gerekiyor.”

“Yaralarıyla ilgilenip kendilerine geldikten sonra onlarla konuşabilirsin, Lugh’nun torunu.”

Faolan bu ünvanı duyunca irkildi.

İleri adım attım. “Olaya müdahale etmeni, o devleri beni öldürmeleri için senin göndermediğine yorabilir miyim, Rubezahl?”

Şimdi üzerinde kan sıçramış karla kaplı açıklığa doğru adım attı. Sürülmüşlerin koruyucusu kömür madeninde etrafa baktı, ifadesi değişmese de omuzlarındaki hafif gerginlik, insanların bu bölgeye yaptıklarının hayranı olmadığını gösteriyordu.

Buna katılıyordum.

“Evet, buna yorabilirsin, Yurtsuzlar Evi’nden Kallik,” diye cevapladı. “Zamanında gelmene sevindim. Tepealtı’nın yıkımı hepimizi sandığımdan daha hızlı etkiledi.”

“Geçtiğimiz hafta kaç kişi buna benzer semptomlar gösterdi?” diye sordu Faolan. “Peki ya geçtiğimiz sene?”

Rubezahl ona doğru döndü ve ilk defa ifadesinde bir rahatsızlık kıpırtısı belirdi. Yerdeki kalın kar tabakasının üzerinden bir sis yavaşça ilerledi. Hyacinth, Ruby'nin havayı etkilediğini söylerken bundan mı bahsediyordu? "Kraliçeniz benden bilgi almak istiyorsa ona doğru kanallar arayıcılığıyla gelmesi gerektiğini iletmelisin. Her zamanki gibi Seelieler ve Unseelielere yardım etmeye hazırım ama kral ve kraliçenin de iyi bildiği gibi kendi insanlarım önce gelir."

Faolan'ın, üstüne gitmeye devam edeceğini düşünmüştüm ama geri durup başını bir kez salladı. "Bu bilgiyi ileteceğim."

Ruby'nin verdiği cevabı bekliyor muydu? Öyleyse neden sormuştu ki? İzin verilen sınırları zorlamak için. Pislik.

Bu yüzden kötü çocukların peşinden koşmayı reddediyordum. Başkasının her hareketinin altındaki amacı sürekli sorgulamadan da hayatım yeterince karıştı. Bana kaygısız, yumuşak gülümsemeli ve art niyetsiz tatlı bir adam verin.

"Kallik, önceden planlanmış bir randevumuz vardı. Eğer şimdi, meşgul olacak başka bir işin yoksa, bu iklim koşullarında zamanım istediğimden daha kısıtlı." Rubezahl başını eğdi, gözümün kenarından Faolan'ın birden suratını astığını gördüm.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Meşgul değilim."

Faolan koluma uzanıp, parmaklarını bileğimin etrafına sardı. "Yetim-"

Fakat cümlesini bitirmesi için fırsat tanımadım. Kolumu sertçe çekerek, elinden kurtuldum ve deve doğru yürüdüm.

Rubezahl geldiğim yöne doğru baktı. "Bizi takip edersen anlarım, Lugh'nun torunu. Benimleyken ona zarar gelmez."

"Senin yanında kendini öldürtme olasılığı daha düşük," diye keskin bir şekilde cevap verdi Faolan.

Sırıtarak omzumdan geriye baktım. “İstediğin an gözden kaybolma numaranı yapmakta özgürsün, Lugh’nun torunu.”

Ağaçların arasına girer girmez yukarıya doğru seslendim. “Devler kömür madenine geri dönecekler mi?”

Rubezahl aşağı doğru bana baktı, bir adımı benim beş adımına denk geliyordu. “Arabadaki arkadaşın güvende.”

Tabii ki Hyacinth’in orada olduğunu biliyordu çünkü Faolan’dan değil de ondan bahsettiğinden şüphe yoktu. Bu adam, Seelie ve Unseelie hükümdarlarından daha çok şey biliyor gibi görünüyordu. “O zaman Sürülmüşlerin lideri misin?” Sormaktan kendimi alamadım.

“Koruyucusu.” Bir ağaç dalını yavaşça yolundan çekti. “Hiçbir zaman liderlik yapmaya çalışmadım.”

Bu, benim kitabımda onu akıllı yapardı.

Geniş, yeşil bir alanda durduğunda ben de karşı taraftaki meyvelerin arasında dolanan siyah ayıya baktım. Rubezahl kocaman bir çam ağacına yaslanmak için kendini alçalttı ben de anlayarak yakındaki bir kütüğe tünedim.

“Seninle tanışmakla neden özellikle ilgilendiğimi hatırlıyor musun, Yurtsuzlar Evi’nden Kallik?” diye gürledi, bana berrak mavi gözlerle bakarak.

Kaşlarımın arasında kırıksıklık oluştu çünkü dürüst olmak gerekirse o ana kadar bunu unutmuştum. “Sihrimin sıra dışı olduğunu söylemiştin.”

“Sıra dışı,” diye mırıldandı. “Senin için iyi bir tabir.”

Çok iyi. Teşekkür ederim, sanırım. “*Seninle* buluşmakla özel olarak ilgilenme sebebimi hatırlıyor musun?” diye sordum.

Bakımsız sakalının ve bıyığının arasında, dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti belirdi. “Son günlerde tıpkı diğerleri gibi sen de Tepealtı’nın girişini araştırmak istiyorsun.

Tepealtı'nın önceki girişi, sanırım. Fairbanks'e geliş şekline bakılırsa, girişten amaçladığımızdan daha uzakta buluşarak ihtiyatlı olmamız gerektiğini düşündüm."

İhtiyatlıydı. Bu adama güvendiğim anlamına mı geliyordu? Hayır.

"Girişe ne zaman gidebiliriz? Sürekli izleniyor mu?" Kahretsin, bu sorun olabilirdi. Ayrıca Seelie ve Unseelie ekipleri tüm alanı ezip geçmişlerse, şimdiye kadar herhangi bir işareti veya ip ucunu mahvetmiş olabilirlerdi.

Ellerimi yumruk yaptım.

"Ekipler yakında giderler. Hava karardıktan sonra gideriz. Bu da bize gücünle ilgili konuşacak zaman tanır."

Şu an daha büyük önceliklerim vardı. "Eğer ekipler yakında gidiyorlarsa şu an olabildiğince hızlı bir şekilde girişe ulaşmayı tercih ederim."

Rubezahl bana berrak mavi gözlerle baktı. "Gerçekten neden Üçgen'de olduğunu bilmiyorum, Kallik. Sana bunu sormam da. Bu, evlerini burada kurmayı seçen feylerden asla talep etmeyeceğim bir şey. Hepimiz kendi yolculuğumuzda, burayı çeşitli nedenlerle arıyoruz. Yılların bana *gösterdiği* şey, yolculuklarımızın genellikle sihirlerimizle bağlantılı olduğudur. Sihrimizi daha iyi anlayarak kendimizi ve bizi bu harikulade yere neyin getirdiğini daha iyi anlarız. Acilen Tepealtı'nın girişini görmeyi diliyorsun diye farz ediyorum. Bu yüzden sana şimdi bir soru soracağım." Suratı yumuşadı. "Sihrinin, Üçgen'de olma sebebine bağlı olduğuna inanıyor musun?"

Donup kaldım.

O günden beri düpedüz inkâr ederek, bunun *gerçekten* benim suçum olabileceğini kabul etmek istemiyordum. Demek istediğim, Kâhin'in toprağa sapladığı hançerin üzerinde benim

kanım vardı ve kan, büyü için iletken bir maddeydi. Açıkça Tepealtı'nı büyülü *bir şey* yok etmişti.

Ama *benim* sihrim?

Sebebin daha çok zamansal bir tesadüf olmasını istiyordum. Belki Tepealtı yok olmaya hazırdı da o anı seçmişti. Kâhin'in bir üçkâğıt çevirip beni günah keçisi olarak seçtiği ya da eğitmenlerin, benden kesin olarak kurtulmaya karar veren Kraliçe Adair'in tezgâhladığı bir oyunun içinde olduğu ihtimalini bile düşünmüştüm.

Daha büyük bir rol, büyülü bir rol aldığım fikriyle şok olmasam da bu fikir beni korkuyla *dolduruyordu*.

Tabii buna ben sebep olduysam, belki de yaptığım her şey geri alınabilirdi. En azından diğer araştırmalarımın yanında bu yolu da izlemeliydim.

“Ya bağlıysa?” diye cevap verdim sertçe.

Rubezahl nazikçe gülümsedi. “O zaman ikinci sorumu soruyorum. Sihrini anlamak için yardım ister misin? Bu tür bir rehberlik benim için bir tutku ama benim olmama gerek yok. Başboş ağında, cevapları aramana, aynı zamanda bu bölgeye yerleşmene yardım edebilecek birçok kişi var. Yeni gelenlere ev bulma ve istihdam sağlama konusunda oldukça tecrübeliyiz.”

Beni Unimak'a geri dönme konusunda ikna etmeye çalışmayan ilk kişiydi.

Onun yerine, Rubezahl bana bir saat içinde mentorluk, ev ve iş bulmayı önermişti. Bir taraftan Sürülmüşlerin koruyucusu olarak bu bir nevi onun göreviydi. Diğer taraftan da bunun gibi şeyler genelde koşulsuz şartsız gelmezdi. Büyük ihtimalle dile getirilmeyen koşuldu ama yine de koşuldu.

Bildiğim bir şey *varsa* o da Sürülmüşlerin araştırıldığıydı ve batan bir gemide yol alıyorlarsa onlarla tamamen aynı safa geçemezdin.

Onların yardım teklifini burun kıvrarak geri çevirirsem ve Unimak'a geri dönemezsem bunu fena öderdim. Bu düşünce beni sarsmıştı. Geri dönmek zorundaydım. Faolan'a dediklerimin aksine annemin anavatanına asla geri dönememenin düşüncesi beni garip bir hüzne boğuyordu.

Derin bir nefes aldım. "Buraya yerleşmeye hazır değilim ama sihrim konusunda yardım isteyebilirim. Ayrıca bu yardımın senden gelmesini tercih ederim, eğer teklifinde samimiysen."

Dev, hayatım boyunca nadiren gördüğüm eski bir fey geleneği olarak elini kalbinin üzerine koydu. "Sözümde samimiydim, ufaklık. Sana memnuniyetle yardımcı olacağım."

Ciddi görünüyordu bu yüzden şansımı deneyip, Tepealtı yok olduğundan beri aklıma takılan bir şeyi sormaya karar verdim. "Kâhin'in nerede yaşadığını bilmiyorsundur, değil mi? Onunla bir konu hakkında görüşmek istiyordum."

En hafif şekliyle anlatmam gerekirse, o yaşlı cadı bana bazı cevaplar borçluydu.

Dev, bir kaşını kaldırdı. "Kâhin canının istediği gibi gelip gider, ufaklık. Yerini bilen birinin varlığından haberdar değilim."

Ben de bunu bekliyordum. Başka bir ipucum olmadan, onu bulmak için aptalca bir arayış içinde tüm diyarı taramayacaktım. Her zamanki alışkanlığı olduğu üzere hazır olduğunda kendini göstereceğini düşünüyordum.

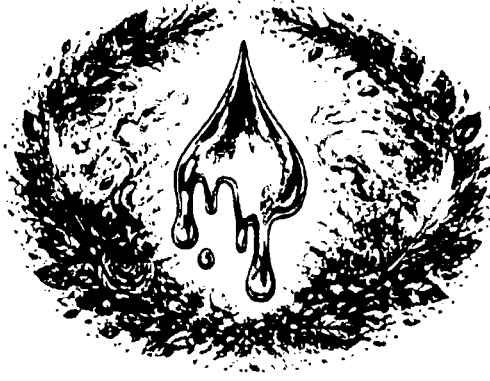
Rubezahl tekrar konuştu. "Bize katılma konusunda fikrini değiştirirsen sadece sorman yeterli. Kendimizden olanı koruruz. Her zaman koruduk. Ayrıca geleceğinle ilgili karar verene kadar bizimle misafir olarak kalabilirsin."

Bu adam sürülmüş feylere yardım etme konusuna kendini baya adanmış görünüyordu ve gündeminde ne olursa olsun –

Çünkü herkesin bir gündemi vardır  şu ana kadar karşılaştığım herhangi bir feyden daha çok bilgisi vardı ve buna sırtımı dönmek aptallık olurdu.

Tutunmam gereken oydu.

Bu yüzden ona tutunacaktım.

On Üçüncü Bölüm

Rubezahl ayağa kalkıp takip etmemi işaret etti. Beni tekrar kömür madeninin sınırına yönlendirdi. “Seni burada bırakmayım, ufaklık. Fakat yalnız da olmaz.” Başını omzunun üzerinden geriye çevirip, bir şahinin çılgılığı kadar belirgin, tiz bir sesle ıslık çaldı. Ses, rüzgârın kendisini taşıyor gibi görünerek ağaçların üzerinden yankılandı.

Orada durup sabırla bekledim. Tepealtı’nda öğrendiğim başka bir ders de çenemi kapalı tutmanın faydasıydı. Bu küçük dersi her zaman hatırladığımdan değildi ama yine de denedim.

Sabırım ödüllendirilmişti. Birkaç dakika sonra, ağaçların arasından kamuflej desenli kıyafetler giymiş bir suret yanımızda belirdi, kalçasında tek bir silah asılıydı. Bir kılıç değildi, bir tabancaydı hem de epeyce büyüktü.

Gerilerek ellerim silahlarıma gitti.

“Sakin ol,” dedi Rubezahl. “O benimle.”

Rubezahl, bu silah taşıyan adamı tanıdığına göre-

Adam kar maskesini çıkardığında düşüncelerim yarıda kesildi. En azından bir kere kırılmış olan keskin hatlı burnu çevreleyen bir tutam kestane rengi saç her yöne dağılmıştı. Yüzündeki kirli sakal yeniydi ama... onu *taniyordum*.

Ağzım açık bakakaldım. “Drake? Sen... demek istediğim sen burada mısın?” Elbette Üçgen’de bir yerde olduğunu biliyordum ama onunla karşılaşmayı beklemiyordum. Tepealtı’ndaki eğitimimiz sırasında birbirimizle pek konuşmamıştık. Birkaç ay geçmeden cezalandırılıp sürülmüştü. Başlangıçta çok çocuk vardı ama yakışıklılığı onun bir nevi göze çarpmasına neden olmuştu. Bu ve ona yaptıkları şey.

Kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. “Seni tanıyor muyum?”

Eğitim süresince bu kadar değişmiş miydim? Herhâlde öyleydi ki cevabı her şeyi anlatıyordu. “Kallik. Bir süre birlikte Tepealtı’ndaydık, şeyden önce...”

Sol elinin eskiden olduğu yerdeki güdüğe bakmamaya çalışıyordum.

Koyu, yeşil gözleri üzerimde gezindi. “Eğitimi tamamladın demek.”

“Zar zor.” Başımı salladım. “Yarrow sürekli beni defetmek için uğraştı.”

Drake’in tüm vücudu kaskatı kesildi ama Rubezahl ayağıyla hafifçe yere vurdu. “Çocuklar, ilgilenmem gereken başka meseleler var. Drake, Kallik ve arkadaşının eve yerleştiklerinden emin ol. Bir süreliğine misafirlerimiz olacaklar.” Dev arkasını dönerek yürüyüp gitti, yerleri titreten bir güçle ağaçların içinde kayboldu.

Elimi sallamak için kaldırdım. “Teşekkür ederim.”

Rubezahl, konuşmamışım gibi devam etti. Ancak Drake tamamen başka bir konuydu.

“Burada ne halt ediyorsun sen? Eğitimi tamamladıysan neden bir iş bulmadın?” diye sordu Drake. “Demek istediğim, genelde amaç budur, değil mi?”

Onu ölçüp tarttım. Aynı yaşta başlamıştık ama ben şu an ondan neredeyse dört yaş büyüktüm. Görünüşüne bakılırsa Seelie Sarayı’na karşı Tepealtı’nda onu eğitime sokacak kadar insan kanı taşıyordu.

İç çektim. “Kendimi sürgün ettim.”

“Sen...” Birkaç kere gözlerini kırptı sonra başını sağa sola salladı. “Bu doğru olamaz. Seni şimdi hatırlıyorum. Girişten geçerken gergindin. Ayrıca göğüssüz, cılız biriydin.” Anında bembeyaz dişlerini göstererek sırttı. “Gerçi ilk hafta öleceğini de düşünmüştüm, o da var.”

Ağaçların arasından çıktı, ben de yanına geçtim, yine bana yakın duran kolun ucundaki güdüğe bakmamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. “Yarrow’un öldüğünü umarak çok mu şey istemiş olurum?”

“İkinizin arkadaş olduğunuzu sanıyordum?” diye sordum. “Demek istediğim, başta herkes onunla arkadaş olmak istiyordu.” Her ne kadar bunu şimdi itiraf etmekten nefret etsem de buna bendeniz de dahildim.

Drake bana doğru bir bakış attı. “Evet, o kadar da değil.” Sol kolunu havaya kaldırdı. “Bu onun suçu. Her şeyi benim üzerime attı. İyileştirici merhemi çalan oydu.”

Ağzım açık kaldı. “Yarrow çaldı...”

Siktir, tabii ki yapmıştı. Yavşak sahte piç. “Üzgünüm, Drake. Sana yaptıklarını kimse hak etmiyor. Daha on altı yaşındaydın. Ayrıca yapmadığın bir şey için cezalandırılmış olman beş yüz kat daha beter. Bu çok boktan.”

Sağ eliyle silahının kabzasını kavradı. “Geçmişte kaldı.

Hayatıma devam etmeye çalışıyorum. Ruby... o iyi bir adam, Kallik. Kendi insanlarımdan daha iyi baktı bana. Hayatta ne istediğimi ve bununla birlikte nasıl ilerleyeceğimi çözmeme yardım etti.” İyi eliyle güdüğüne hafifçe vurdu.

Kaşlarımı çattım. “Ondan farklı bir türmüş gibi konuşuyorsun. Aynı bizim gibi o da bir fey.”

“Hem evet hem de hayır,” dedi Drake ayrıntıya girmeden. Bizi kömür madenine geri getirdi, devlerin güreşinden geriye kalan tek kanıt yerdeki büyük çukurlardı.

“Araban bu mu?” Drake SUV’yi işaret etti.

“Şimdilik. Arkadaşım içinde bekliyor.” Öyle olduğunu umuyordum. Yemek pişirmek dışında Hyacinth pek sabırlı bir tip değildi.

“Erkek arkadaşını da mı yanında getirdin?” diye genzinden güldü.

“Kız arkadaşım,” dedim.

“Yarrow için yanıp tutuştuktan sonra o takıma oynayacağını düşünmemiştim,” dedi Drake. Söyleme şeklinde bir adilik yoktu, yorumu tamamen dürüstçeydi. Haksız da değildi ve o zamanki aptallığımın hatırası –ki çok şükür olgunlaşmıştım– bunca yıl sonra bile acıyordu.

“Bak.” Bir elimi uzatarak göğsüne koyup onu durdurdum ama aynı zamanda çaktırmadan insan silahlarını da hissetmiş oldum. Plastik taşıyıcı mı? Demek iç mekanizmasındaki demir parçaları olmasına rağmen bu şekilde yakınında tutabiliyordu. “Yarrow beni Tepealtı’nda öldürmeye çalıştı bu yüzden birbirimizle pek samimiyetimiz yok. Fırsatım olsa anında işini bitirirdim.” Parmaklarımı havada şaklattım.

Drake bana sırtıttı. “O zaman çok iyi anlaşıcağımızı düşünüyorum. Benim takımıma oynamasan da.”

Bir yanlış anlaşılma olmuştu ama sadece başımı sallayıp, Cinth'in sesleri kontrol etmek için pencereden dışarı baktığı SUV'ye doğru yolu göstermesine izin verdim. Beni görür görmez arabanın kapısını hızla açıp bana doğru koştu, bu sırada bıçağını da düşürmüştü. Korunmak amaçlı kullanmak buraya kadarmış.

Memeleri ve kıcı sallanarak beni sıkıca kucaklayıp ayaklarımı yerden kesti.

“Kahretsin, Alli! Bunu yapamazsın. Zavallı kalbim bunu kaldırmaz. Birbirini fırlatan devler, onlarla etten kemikten şeytanlar gibi kavga eden sen ve Faolan.” Beni indirip karnıma zayıf bir yumruk attı.

İki büklüm olarak nefesim kesilmiş gibi yaptım. “Asla. Bir daha asla beni incitme!”

Fazladan kafamın arkasına bir tokat attı, sanki Drake orada oturmuş aval aval bakmıyordu.

Yavaşça doğruldum. “Drake bu benim kız kardeşim, Cinth.”

Kelimler ağızımdan kaçtı, daha önce de birbirimize kız kardeş diye sesleniyorduk ama başkalarının yanında dile getirmemiştik.

Hyacinth dikkatini şaşkın Drake'e çevirmeden önce bana bir bakış attı. “Hyacinth de, lütfen.”

Drake'in onun yanık izine, Cinth'in de onun güdüğüne bakmamaya çalışmaları sırasındaki sessizlikte boğazımı temizledim. “Hadi gidelim, olur mu?”

“Peki, tam olarak nereye gidiyoruz?” diye sordu Cinth.

Drake homurdandı. “Ruby'nin evine.”

Kaşlarım havaya kalktı. Gerçek evi mi? Sihrimi ve diğer şeyleri değerlendireceğine göre herhâlde mantıklıydı ama

bu düzenleme beni ona düşündüğümünden biraz daha yakın tutacaktı.

SUV'ye bindik ve Drake'in yol tarifine uyarak doğruya doğru yönlendim, Üçgen'in derinliklerine doğru ilerliyorduk.

"Daha ne kadar var?" Drake'in isteğine uyarak bir sonraki arada sola döndüm, yanımdaki yolcu koltuğunda rahatça yayılmış oturan kestane rengi saçlı adama kısa bir bakış attım. Evet, göze hitap ediyordu, hakkını vermek lazımdı.

"Arabayla bir saatten az. Kuş uçuşu bundan daha da kısa ama aşmamız gereken fazlasıyla çalı ve kar var," dedi Drake.

Tepealtı'nın girişine bugün gideceğim gibi görünmüyordu. Hayal kırıklığı içimde köpürdü ama kendimi sakinleşmeye zorladım. Zaten her şeyi aydınlıkta incelemem gerekiyordu.

İki dakikadan az bir sürede, sanki yıllardır en iyi arkadaşlarıymış gibi Drake arkasını dönmüş Cinth'le konuşuyordu. Bu ve sürekli dekoltesine bakmaya çalışması arasında, sırf yaptığını durdurmak için her kavşağa geldiğimde kaburgalarma bir şey saplamayı düşünüyordum.

Evin büyük olmasını bekliyordum –sonuçta Ruby de altı metre uzunluğundaydı– ama *bunu* beklemiyordum. Cilalı kerestelerden yapılmış devasa bir kaleydi. Kapı aralığı Ruby'nin boyutlarındaki bir deve uyacak kadar büyüktü. Yakından bakınca devasa binanın sol kanadı, Rubezahl ya da herhangi aşırı boyutlardaki bir fey için yeterince büyük ve tek katlıyken, diğer kattanaysa üç katlı ortalama bir konaklama yeri olduğunu gördüm.

Rastgele çıkagelen feyler için bolca yer vardı.

"Kutsal pancarlı kıpır aşkına," diye soluk verdi Cinth, arabayı binanın yan tarafına park ederken. "Eminim oradaki mutfak muhteşemdir. *Lütfen* bana muhteşem olduğunu söyle. Eğer mermer tezgâhları varsa tam şurada orgazm olabilirim."

Drake kahkaha atıp ikimize de gülümseyerek baktı. “Hadi gelin, size etrafı gezdireyim. Mutfaklar hakkında bir şey bilmiyorum bu yüzden onu sen değerlendireceksin.”

Mutfaklar bu yerin var olduğu gerçeğinden daha fazla ilgi mi çekmemiştir, ayrıca şu ana kadar burayı duymamıştım.

Nasıl olmuştu da insanlar bunu keşfetmemiştir?

Hükümdarlıklar burayı biliyorlar mıydı?

Neden burasıyla ilgili söylentiler duymamıştım?

Binanın dışının etkileyici olduğunu düşünmüştüm ancak, ana kapıdan girdiğimizde içerisi daha da etkileyiciydi. Kurtların, kuzgunların, gulyabanilerin ve kartalların iç içe geçmiş oymalarıyla kaplı ahşap panel duvarlar, bana annemin halkının uzun kulübelerini hatırlatmıştı. Bazı girişler balinaların göğüs kafeslerinden oluşuyordu ayrıca evi baştan başa çevreleyen keresteler koyu kırmızı kahve ışıltıyla cilalanmıştı. Pencerelemler el yapımı oldukları için içlerinde orada burada baloncuklar oluşmuştu. Bu malzemelerin hiçbirisi hırdavatçıdan alınmamıştı.

Dikkatimi en çok çeken bu yerin etrafının ne kadar çok demirle çevrelendiğiydi; demir menteşeler elle çekiçlenmişti, metal üstündeki vuruklar binaya karakter katıyordu.

Kendime engel olamadım. Menteşelerden birinin üzerinde elimi sürttüm ve acıyla hafifçe tısladım.

“Bunlar için yerliler bize yardım etti,” dedi Drake. “Bize ölümsüz ya da mutlak olmadığımızı hatırlatıyorlar. Ruby’nin söylediğine göre bu tarihimizde feyleri en dibe vurduran konuymuş. Çok fazla gurur.”

“Hadi ya?” diye mırıldandım. Unimak’ta hiçbir yerde demir bulunmazdı, varsa bile derimizden uzak tutmak için plastikle ya da başka maddelerle kaplanmıştı. Aynı Drake’in taşıdığı silah gibi.

Buradaysa baktığım her yerde demir vardı.

Bir tarafım etkilenmişti. Tamam, baya etkilenmiştim. Cesur bir hareketti. Riskliydi.

“Peki,” dedi Drake. “Belki haklıdır. Belki de değil. Tek bildiğim şu: Her şey bir nedenle olur. Tepealtı’nın neden yıkıldığının bir açıklaması olmalı, değil mi?”

Hı hı ve şu an ona bakıyordu.

“Katılıyorum,” dedim hafifçe, en küçük temasta nasıl yaktığımı düşünerek bir kez daha etrafımdaki demirlere baktım.

Gurur ve demir. Çok iyi bildiğim gibi her ikisi de feyler için yıkıcıydı.

On Dördüncü Bölüm

“Burada misafirim, unuttun mu?” dedim, anahtarları ellerimin arasında ileri geri atıp tutarken.

Drake, SUV’ye doğru benimle yürüdü, en azından ben oraya gidiyordum. Kestane renkli kıvrırcık kafa içeri dönmem gerektiğini düşünüyordu.

Benim düşünceme göre yakında şafak sökecekti.

Aydınlık olacak demekti.

Bu da Tepealtı’nın girişine beni götürmek istese de istemesi de gideceğim anlamına geliyordu.

“Rubezahl sana eşlik etmek ister,” diye tekrarladı Drake.

“Ben de kirazlı ve pancarlı kıpır istiyorum,” diye cevap verdim.

Söylemek üzere olacağı şeyi yarıda kesti. “Hı?”

Yüz hatlarım gevşedi. “İstenilen şeylerden bahsediyorduk, değil mi? Buna devam edeceksek aynı zamanda *chai latte** de istiyorum. O az yağlı süt zımbırtısından olmasın, tam yağlı süt olsun.”

* Hindistan kökenli baharat karışımı, sütlü çay. -ç.n.

Drake gözlerini devirdi, ağzının bir köşesi hafif yukarı kıvrıldı ki bu... ilgimi çekmişti. Drake'in göze hitap ettiği inkâr edilemezdi ayrıca bir süre hayatımda olacak gibi görünüyordu. Yarrow'dan nefret ediyordu ki bu da sağlam bir muhakkemesi olduğunu gösterirdi.

Elbette, herhangi biriyle ilgilenmek için zamanlama çok kötüydü, bu yüzden SUV'nin kapısını açarken o düşünceleri bir kenara ittim.

Drake sağ elini soğuk metalin üzerine koyup kapıyı kapattı. Bakışlarımı elinden kirli sakallı yüzüne getirdiğimde bir kaşımı kaldırdım. "Bu, benim aslında bir esir olduğumu ve bu misafir olayının da bir oyun olduğunu söyleyeceğin an mı?"

Gözlerinde bir şeyler parıldayıp dudakları seğirdi. "Bu oyunu oynamak istemediğin sürece, Kallik."

Öz güven konusunda bir eksikliği yoktu. "Yolumdan çekil ve burada dur ya da yolumdan çekil ve bana katıl. Sana kalmış," dedim.

Dün gece sadece azıcık bir yardımla girişin yerini ağzından almıştım.

Cinth yanımda birkaç şişe ev yapımı gulyabani birası getirmiş olabilir veya olmayabilirdi ve ben de Drake'in içkisine habersizce katmış olabilir veya olmayabilirdim.

Bilemiyordum ve Cinth de devirdiği miktarı uyuyarak gideriyordu. Ayrıca evet, ben araştırma yaparken uyumasını sağlamak için onun da içkisine birazcık gulyabani birası koymuştum.

Drake sızlanıp ikinci teklifimi kabul etti. Bana sürtünerek yolcu koltuğuna oturmak için arabanın etrafından dolandı.

"Bir uzlaşmaya vardığımıza sevindim," dedim çekingen bir şekilde, ikimiz de içeri girerken.

Bana ters ters baktı ama bu hemen pişman bir kahkahaya dönüştü. “Başımı belaya sokacaksın, gün gibi aşikâr.”

Hı hı. “Rubezahl’ın beni tuzağa düşürdüğünü ve aslında benim gardiyanım olduğunu ciddi ciddi düşünmemi istemiyorsan, açıklama yapmaya başlasan iyi olur,” dedim.

İki ağacın arasından geri geri giderken, direksiyonu çevirip, engebeli zeminde zıplayarak, bir önceki gece geldiğimiz yola saptım.

Bugün girişe dünden daha yakındık, parmaklarımı direksiyona heyecanla vurup durmamak için kendimi zor tutuyordum. Hiç de uzak değildi. Bu da bana istemeden Sürülmüşlere çok yaklaştığımı söyleyen uyarı niteliğindeki fısıltıları biraz susturmuştu.

Şüphesiz Rubezahl daha sonra bana gerçekten eşlik etmeye niyetliydi.

Oraya tek başıma gitmem sanki aramıza bir sınır çekiyormuşum gibi hissettirmişti.

Şimdiye kadar bu rolü diğer Sürülmüşler için benimsediğine gerçekten inansam da *benim* rehberim veya koruyucum değildi. O ve ben, onun teklif ettiği sihir eğitimi dışında başka bir anlaşma yapmamıştık.

Drake, geçen gün yaptığı gibi bacaklarını açarak, yüzünü eliyle ovup, yolcu koltuğunda yayılmıştı. Evet, esas olay o akşamdan kalmışlıktı. “Bak, senin yerleşmene yardım etmek için görevlendirildiğimi biliyorsun, bu da şu an benim sorumluluğumda olduğun anlamına geliyor. Ruby babacan tipte biri olabilir ama kötü yapılmış bir işten hoşlanmaz bu yüzden aksini söyleyene kadar talebini, seni girişe kadar takip etmem gerektiği olarak yorumluyorum. Benim korumama ihtiyacın

olduğundan değil,” diye söylendi. “Kendine bakacak kadar silahın var.”

Sesinde bir karamsarlık vardı, düşüncelerinin, Yarrow’un ondan aldığı geleceğine yöneldiğine bahse girerdim. “Bazen ortalıkta ekstra bir vücut bulunması iyidir. Bilirsin, yani eğer yüze karşı birsek.”

“Eğer sadece doksan dokuz kişilerse ne olur?” İnsanlar benimle çok ender flört ettiklerinden neredeyse sesindeki muzipliği kaçırmıştım. Doğrusu, Hyacinth’e yönlendirilen abartısız yüzlerce tavlama sözlerine tanıklık etmeseydim, o zaman Drake’in yaptığıнын bu olduğunu tescilleyememiş olurum.

Aslında şirin sayılırdı.

Onu baştan aşağı süzdüm. “Eğer doksan dokuz varsa geri durmaktan çekinme. İkimizin de ter dökmesinin anlamı yok.”

Sıcak, tok bir sesle kahkaha attı. “Eğer istediğimiz bu değilse.”

Terli sekse mi atıfta bulunuyordu bu? Bana terli seks yorumu gibi gelmişti. Bunun beni ne kadar baştan çıkardığına şaşırtmıştım. “Beraber terlemeden önce, bana biraz kendinden bahset.”

Drake o yeşil gözlerinde canlı bir ilgiyle bakış attı. Ne? Önerisini kabul edeceğimi beklemiyordu, değil mi? Hâlâ kabul edeceğimden emin değildim ama dürüst olmak gerekirse en son bu şekilde ne zaman flört ettiğimi hatırlayamıyordum. Gençken kafayı Faolan’a fena takmıştım, sonrasında Yarrow’la boktan bir karar aldıktan sonra eğitimimin arasına girebilecek her şeye kendimi kapatmıştım.

Belki de biraz kurtları dökmek kötü bir fikir değildi.

“Buradan sola,” dedi. Döndükten sonra devam etti, “Diyecek başka bir şey yok. Benim eğitime gittiğimi biliyorsun.

Olanlardan sonra Louisiana hizbine geri dönemedim, bu yüzden bir el eksik buraya uçtum. Ruby beni bir sürülmüş olarak yanına aldı. Dürüst olmak gerekirse bundan gurur duyuyorum. Basit, huzurlu bir yaşam. Birbirimize yardım ederiz, birlikte çalışırız, kendi hâlimizdeyiz. Belki yaşamak istediğim hayat değildi ama şimdi düşününce başka türlü olsun istemezdim.”

Bu tasasız hayatının ne kadar cazip geldiğinin farkında mıydı? Hiçbir zaman başımın üstünde sağlam bir çatıdan fazlasını istememiştim. Durumu kulağa mükemmel geliyordu. Haksızca elinin kesilme olayı dışında tabii ki. “Sarayını hiç özlemiyor musun?”

Bir omzunu silkti. “Burada daha az palavra var. İnsanlar çok daha iyiler. Oyun oynamaktan çok hayatta kalmakla meşgulüz.”

Gökyüzü gece ve gündüzün arasında derin bir gri renkteydi, ağaçların ince hâlini incelerken söyledikleri üzerinde düşündüm.

Sarayda iki saray halkında da alavere dalavere çoktu ama dahil olan herkes kötü değildi. Ayrıca yüksek statüdeki feylerin bazılarının yapmacık konuşmalarına gözümü devirsem de ıslah olmaz olduklarını da düşünmüyordum. Tabii ki Adair başka bir hikâyeydi.

Yetimhane müdiresinin dediği bir şeyi hatırlayınca kelimeler ağzımdan çıktı. “Güç yozlaşma eğilimindedir ve mutlak güç mutlaka yozlaşır. Asil erkekler ve kadınlar neredeyse her zaman kötüdürler.”

Drake bana bir bakış attı. “Bu bayağı derindi.”

“Ben öyleyimdir, çok yönlü bir kişiliğim var.” Söylediklerim kafamda çınlarken bile ona doğru gülümsüyordum.

“Peki ya sen, Alli?” Drake alçak sesle sordu. “Kendinden bahsetsene.”

“Birbirimize lakaplarımızla hitap eder mi olduk şimdi?”

“İtirazın mı var?”

Dudaklarımı büzdüm. “Olsa anlarsın.”

“Tabii. Bu arada, bu yoldan biraz ileride yana çek. Park edelim ve kalan yolu yürüyerek devam edelim, her ne yapmak istiyorsan biraz mahremiyet istediğini varsayıyorum.”

Belli etmemeye çalışarak gerildim. “Böyle düşünmene ne sebep oldu?”

Bana yandan bir bakış attı. “Sadece genel havan. Şüpheli, gergin ve gizemli.”

SUV’yi ana yolun dışında gözden uzak bir yere park ederken genzimden güldüm. “Ah, öyle mi?”

“Kötü bir şey olduğunu söylemedim hiç. Yeni gelenlerin çoğu bir süre böyledir. Üçgen’in pek iyi bir ünü yok ve buraya gelen feyler, şey... genelde başka seçenekleri yoktur.”

“Deme ya. Duyduğuma göre kaybolmuş insanların sayısı alışılmışın dışında. Bu doğru mu?”

Suratını astı. “Burası ıssız bir bölge ve burada büyümüş olanlar için bile tehlikeli. Öngörülemez hava şartları ve insanlara karşı kavgaları kazanabilecek türde yaratıklarla dolu. İnsanlar her zaman akıllı değiller, öyle olsalar bile, doğa yine de onları alt edebilir.”

Drake’i ağaçların arasında takip edip, giydiğim kıyafet katmanlarımın içinden geçen keskin soğuğa karşı omuzlarımı kamburlaştırırken bunu dikkate aldım. “Bütün o kaybolan insanları doğanın alt ettiğini mi düşünüyorsun? İnsanların bunları Bermuda Şeytan Üçgeni olayı gibi bir şeye yordüğünü duydum.”

İç çekti. “Yaparlar. Her zaman kendi aptallıklarını örtbas edecek bir şey ararlar.”

Orada dur. “İnsanların büyük bir hayranı değilsin, değil mi?”

Drake yüzüne bir kızarıklık yayılarak dikkatle geriye baktı. “Özür dilerim bu konuşan sadece öfke. Ben her zaman burada olmak istememiştim, hatırladın mı? Dünyanın belirli bölgele-
rinde sınırlandırılmak kolay değil. Ben... bir süre bunu pek iyi idare edemedim ve Tepealtı’nın yok olmasıyla eski alışkanlıklara dönmek çok kolay oldu.”

“Tabii, bunu anlıyorum. Bir daha fey diyarına kaçamayacağına bilmek, kapana kısılmış hissini daha da kötüleştiriyor olmalı.” Tepealtı bize karşı nazik olduğu kadar, öldürme eğilimindeyse bile en azından tüm feyler için yaşayacak bir yerdi. Sürülmüşler de buna dahildi.

Omuzları gergin, soğuğa karşı hantalca yürümeye devam etti. Cevap veremedi bir an geçmişti, “Galiba.”

Sırtını inceledim. *Tamam.* “Girişle ilgili son durumlar nedir?”

“Bu bölge, iki saray halkının da etrafa göz atması yüzünden dolup taştı. Hepsi cevaplar arıyor.”

Benim yeni bir şey bulma olasılığım çok çok düşüktü. “Tepealtı’nın başına gelenler konusunda senin düşüncen ne?”

Drake adımlarını yavaşlattı bir süre sonra bir grup ağacın çevrelediği açıklık alanda yanında büzüldüm. O açıklık alandaydık. Çimlerin çoğunu kömürleşmiş bir siyahlık kaplamıştı. Her şeyin olup bittiği yer burasıydı.

Şafağın soğuşunda benimle yüz yüze gelince yutkundu. “Bu Rubezahl’a sorman gereken bir soru.”

“Neden?”

“Çünkü güvenimize ne zaman layık olduğuna o karar verecek.”

Kahretsin. Bir şey biliyor gibi duruyordu. Bu, olan olaylarla bir ilgim olmadığı anlamına mı geliyordu?

Bu düşünce aklımda dönüp dururken Drake başıyla açıklığı işaret etti. “Fakat bu çok açık. Birkaç gün önce yer çok fena sarsıldı, bunu evden hissetmiştik. Titreşimleri açıklığa kadar takip ettiğimizde Tepealtı’na giden yol yok olmuştu. Şimdi de buz kadar sert. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Girişten iki kez geçmiştım. Buradan geçen herhangi bir insan alışılmışın dışında hiçbir şeyin farkına varmazdı, sadece çimenli, sağlam bir yüzeydi ama bir fey için okyanusa adım atmak gibiydi. Sihri olanların sadece batana kadar suda yürümeleri gerekirdi. Dünya ondan sonra biraz sarsılarak alt üst olurdu ve anında yurdumuz olan diyarımıza varırdık. Geçit, dünyadaki büyölü iplerin birleşerek, diğer tarafta da Tepealtı’ndaki sihrin bağlantı noktasında eşleşen bölgesiydi. Sanırım iki diyarda da o kadar büyük bir güç birikimi vardı ki doğal bariyerleri zayıflatmıştı.

İstenmeyen misafirler için dikkatle dinleyerek alanı taradım.

Faolan, girişin yakılmış kalıntılarının ortasında kelimenin tam anlamıyla pusuya yatmış olabilirdi ve bunu bilemezdim. Belki de Rubezahl’ı atlatmak pek de iyi bir fikir değildi.

Artık çok geçti.

“Burada kal.” Cevabını beklemeden, uzun adımlarla yürüyüp gittim. Öncelikle... Cevabı biliyordum ama kendim için denemeden edemedim. Eski girişten geçtim.

Drake’in tarifi kusursuzdu. *Buz kadar sert.*

Normal bir zemin gibi hissettim, diğer bir deyişle, Alaska’da donmuş bir zemindi.

Tüm açıklık alanı dörde bölerek sırayla incelemeye başladım, olağan dışı bir şey olup olmadığını araştırıyordum. Hiçbir

şey gözüme çarpmadı, buna şaşırılmış da değildim. Araştırma ekipleri şimdiye kadar buldukları işe yarar ne varsa almış olmalılardı.

Bazı temizlenemeyen veya kaldırılamayan kanıtlar haricinde. Sihir her zaman iz bırakırdı.

Ortaya geçerek, gözlerimi kapayıp parmaklarımı uzattım, aynı zamanda kendimi içimdeki sihre açmıştım. Ayaklarımın etrafındaki alandan başlayarak –kapalı girişin en derin yeri– yavaşça ağaç sırasına kadar taradım. Drake enerjik mavi bir öbek halinde belirdi, neredeyse insan şeklinde bir örgü yumağıydı.

Ağaçlar, izole olduklarına ve yaşlarına bakılınca beklediğim cıfcaflı yemyeşil sihri yaymıyorlardı. Hatta, renk tamamen yanılttı, yeşil olması gerektiği yerde sarımsı bir yeşildi.

Girişe en yakındaki ağaçlar en zayıf olanlarıydı, iplikleri neredeyse bir tutamdı, uzaktakilerse daha iyi durumdalardı.

Duyularımı olabildiğince uzağa itip problemin boyutunu çözmeye çalıştım. Sarımsı yeşil iz de duyularımın gittiği yere kadar uzanıyordu.

Tam tersine ayağımın altındaki zeminde *hiçbir şey* yoktu. Büyülü bir kara delikti. Bir zamanlar burada bulunan saf, katıksız sihir kütlesi, tüm niyetleri ve amaçlarıyla sigara gibi sönmüştü.

Başına bu geldiği için çok üzgünüm. Bu tükenmiş alana işe yaramaz özürlerimi dilemekten kendimi alamadım. Buradaki sihir yoksunluğu çok... iğrenç hissettiriyordu.

Sihir öylece *gitmemişti*. Seelielerle Unseelielerin bir arada yaşamalarının sağlam bir nedeni olması vardı. Seelieler sihir kullandıkları zaman yaşam oluşturunyorlardı. Unseelieler sihir kullandıkları zaman tüketirlerdi. Aynı yerde iskân ettiğimizde

büyülü denklem dengelenirdi. Bu yüzden iki saray halkı da her zaman aynı bölgede birlikte ikamet ederlerdi.

Bu düşünce beni hâlihazırdaki soruya geri getirdi.

Sihir dengeli veya dengesiz olabilirdi ama arkasında bir iz bırakmadan kendini bu şekilde içten *yyip bitirmezdi*, ayrıca öylece havaya da uçmamıştı. Eğer sihir burada değilse başka bir yerde olmalıydı. Fakat birisi onun yerini değiştirdiyse bunu arkalarında iz bırakmadan yapmışlardı ki bunun mümkün olmaması gerekiyordu.

Yere çöküp dünkü kardan sonra vıcıklaşan siyah toprağa parmaklarımı soktum.

Bunu ben mi yapmıştım?

Sihri bir şekilde ben mi *yyip bitirmiştım*?

Başımı iki yana salladım.

“Hiç şansın var mı?” diye seslendi Drake.

Şans. Eğer cevaplardan bahsettiyse, o zaman hayır.

Aksine daha çok sorularım vardı ama bu kötü bir şey değildi. “Hayır. Buradaki sihrin kalıntısının ne kadar tuhaf olduğunu hissediyor musun?”

İnsanların sihirle değişken yetenekleri vardı. Kimileri onu algılamakta, uygulamaktan daha iyiydi, diğerleri ise Unseelie-lerin kaybolma yeteneği gibi faydalı becerilerini geliştirmekte üstündü. Drake benim gördüğümü görmüyor olabilirdi ve eğer durum böyleyse bu bilgiyi ona vermek istemiyordum.

Başıyla onayladı. “Sence de bu bölgede yaşam enerjisi çekilmiş gibi gelmiyor mu?”

Tekrar sihirsel görüşüme eriştim. Enerjisi çekilmiş, bunun için mükemmel bir kelimeydi. Sanki Tepealtı kapanmadan önce içine çekebildiği kadar sihir çekmişti. “Ağaçlardaki zarar ne kadar uzağa gidiyor?”

“Healy’e kadar.”

Nefesimin bir anlığına kesilmesine engel olamadım. Dün Healy’den buraya bir saat kadar araba sürmüştük. “O kadar uzak mı?”

“Her yönde.”

Uzakta boğuk bir gümbürtü sesi vardı, ikimiz de gerildik. Sihrimi yeni salmıştım ki Drake, benden hızlı davrandı.

“Seelie,” diye homurdandı gözleri kısılmış, etrafında dönerken. “Bizi daha görmediler.”

Eğer dikkatimi verseydim sihirlerini görebilirdim –mavi, yeşil ve canlı altın renklerinin vahşi bir karışımıydı– bu da eğer bakmaya karar verirlerse benim indigo sihrimi görebilecekleri anlamına geliyordu.

“Çabuk. Ağaçların arasına,” diye dürttü.

İki kez söylemesine gerek yoktu. Ona katıldığımda, yardıma muhtaç biriymişim gibi beni hemen kollarının arasına aldı.

Tam kurtarılmaya ihtiyacım olmadığını ifade etmek için ağzımı açmıştım ki gözlerini kapadı ve yabancı bir sıcaklık tepemden tırnağıma kadar içimden aktı.

Bakışlarım onunkilere doğru döndü ve geniş göğsünü inceleyerek altındaki sihri görmeye çalıştım. “Senin sihrin ne?”

“Maskeleye. Seninkini de maskeledim. Vücut temasına ihtiyacım vardı.”

Ona kuşkulu bir bakış attım, gerçekten öyle miydi? Fakat hiç bu kadar ciddi durmamıştı. Sessiz adımlarla Drake bizi geldiğimiz yola geri yönlendirdi.

Sağ tarafımızdan, uzaktan gelen sesler bize erişti.

“Burayı araştırdık bile. Tekrar gelmenin anlamı ne?” diye söylendi biri.

Aynı anda Drake de ben de donduk.

Yarrow.

Bu sesi tanımamamın imkânı yoktu. Drake'in kafası sağ tarafa o kadar hızlı dönmüştü ki ağaçlara doğru fırlar mı diye merak etmiştim. Nefes alışları yüzeysel ve hızlıydı. Vurdum-duymaz versiyonu gitmiş, gözlerinde vahşi bir ışık belirmişti.

Gelecekteki hatalardan bahseden biri. “Kendine gel, Drake. Şimdi sırası değil. Bir grup hâlinde olacaklar.” Sesimi alçak ve sakın tutup bir elimi onunkinin üzerine koyup sıkılaştırdım.

Oradaki feylerin hepsi en kötü ihtimalle Elit ya da Orta sınıftan olmalıydı. Sadece ikimiz varken kavga çıkartmak iyi bir fikir değildi.

Drake duymuş gibi durmuyordu. İç çekip vücudunun arkasına uzandım. Kalın kıyafet katmanlarının altına girmeye çalışarak donmuş elimi sırtına dayadım.

Nefes alıştı titreyip dikkati bana döndü. “Bu da ne içindi?”

“Bu tip bir nefret iyi şeylere yol açmaz. Göreve odaklan,” diye fısıldadım.

Gözlerinin derinliklerinde cinayet parlıyordu. “Onu o zamandan beri görmedim...”

Elimi kıyafetlerinin içinden çıkarıp kolunu sıktım. “Biliyorum. Doğru zaman geldiğinde onunla yüzleşme şansın olacaktır. Fakat bunu bugün denemek hata olur.”

Birkaç kere gözlerini kırıp uzun bir nefes verdi.

“Arabaya dönüyoruz,” dedim sessizce.

Rubezahl'ın evine dönecektik.

Haklıydı. Bu bilmecenin cevabı kesinlikle sihirde gizliydi ama içimde, sihrimin bu bulmacanın sadece bir parçası olduğuna dair bir his vardı.

On Beşinci Bölüm

Rubezahl'ın evine adım attığımızda sıcak, muhteşem bir koku kafamın içinde dönen soruları silince memnuniyetle iç çektim. En azından şimdilik. “Cinth bir şeyler pişiriyor. Hadi gel!”

Drake'in kolunu tutup burnuma gelen kokuları takip ederek onu evin içinde sürükledim. Eğer kokuyu doğru algıladıysam peri ekmeği pişiriyordu, yanma da meyve reçeli. Bir dilimi dahi kaçırmayacaktım.

Onu uzun süre sürüklemek zorunda kalmamıştım. “Yüce Lugh, bu düşündüğüm şey mi?”

Bana baktı sonra ikimiz de çocuklar gibi son sürat direkt mutfağa doğru koşmaya başladık.

Cinth yalnız değildi. O –şaşırtıcı bir şekilde– hayranlığın farklı aşamalarında olan bir grup fey erkeğinin tam merkezindeydi.

Çok ciddiym. Onu bu kadar çabuk nasıl buluyorlardı?

“Dinleyin çocuklar, size, en azından bir miktarını küçük kız kardeşim için saklamam gerektiğini söyledim. Bu onun en sevdiği ve zor günler geçirdi.” Cinth, Drake’le birlikte mutfak tezgâhına yetişmek için kavga ederken bize baktı.

Yemek gerçekten o kadar iyi kokuyordu. Bazı şeyler, uğruna öldürmeye değerdi, Cinth’in peri ekmeği de kesinlikle bunlardan biriydi.

Etrafa şöyle bir göz gezdirmiştim ama hızla bakınca bile Cinth’in bir aşçılık cennetinde olduğunu anlamıştım. Her şey en yüksek kalitedendi, yağla cilalanmış ahşap ve mermer, –lanet olası mermer!– tencereler, tavalar da parlatılmış bakırdandı. Ben bir fırıncı ya da aşçı değildim ama buranın Unimak’taki şatonun mutfaklarına rakip olabileceğini tahmin edebiliyordum ayrıca Cinth’in kaçınarak iş yapacağı iki yüz kadar başka şef de yoktu. Bir önceki aşçı –ekibe fasulye ve sosisten başka yemek yapmayan bir herif– memnuniyetle yerini ona bırakmıştı.

“Lütfen ama lütfen.” Onu her zaman kahkahalara boğan yapmacık bir budalalıkla gülümsedim.

Gülerek bana içinde peri ekmeği dilimleri olan tabağı itti. Üzerine tereyağı ve canlı turuncu kırmızı renkte reçel sürülmüştü bile. Drake bir parça alırken ona baktım.

Piç kurusu, yalnızca bir tane yese iyi olurdu.

Ekmek katmanlardan oluşmuştu, basit bir ekmek hamuru, peri tozuyla şeker karışımı ve eritilmiş tereyağı, hepsi belli bir ısıda pişmesi gereken bir rulo somun hâline getirilmişti. Ekmek, taze reçelin tatlı ve mayhoş tadı eklenmeden önce bile yumuşak ve lezzetliydi.

“Bu yabanmersini reçeli. Lanet olası meyveler çok küçüktü.”

Cinth parmaklarını bir araya kıstırdı. “Onlardan çok az almıştım ki buradaki çocuklar bana yardım etmeyi teklif ettiler. Değdi ama sizce de öyle değil mi?”

Ona doğru atılan hülyalı bakışlardan habersizce gülümse-di. Lanet olsun, bir iki dilim daha alabilmek için ben de ona hülyalı bakardım. Belki bu koca sarışın adam gibi salyalarımı akıtmazdım ama.

“Harika,” diye geveledim ağzıma bir dilim daha tıkarken. Kahvaltı yapmamıştım ayrıca öğle yemeği saatini de geçirmiştik.

Hızlı metabolizmaya sahip olmak harikaydı ama yemek yememenin bir seçenek olmadığı anlamına geliyordu. Parmaklarımı yalamak için kendime zar zor engel olmuşum.

Kapıya hafifçe vurulunca mutfaktaki gürültü kesilmişti. Benden bile küçük, narin bir kadın sessizce kapı aralığında duruyordu. “Rubezahl burada ve seninle konuşmak istiyor, Yurtsuzlar Evi’nden Kallik.”

Ellerimi çabucak yıkadım ve Cinth’e baktım. Başını sallayıp bana göz kırptı, etrafı ona tapan erkeklerle sarılmış hâlde mutfağında mutluydu.

Kadını takip ederken, onu dikkatle inceledim. Hemen hemen omzuma geliyordu ama uzun beyaz saçları yumuşak dalgalar hâlinde neredeyse yere kadar uzanıyordu. Kulakları, bildiğim tek bir fey türü gibi sivri uçluydu.

Artık var olmaması gereken bir tür.

Görgü kuralları ağzımdan sorunun çıkmasını engelliyordu ama omuzları sanki dilimin ucundaki soruyu tahmin etmiş gibi gerilmişti.

Aslında belki de olan tam da buydu. Mystica feyleri zihin okurlardı ki bu da son savaşta Elit feylerin onları öldürme sebepleriydi ya da en azından bize okulda öğrettikleri buydu.

Sertçe yutkunup düşüncelerime odaklandım. *Saçına bayıldım, çok güzel.*

Sonra, fikrimi değiştiremeden yanına yaklaşıp ona baktım. Yanakları pembeydi ama yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. Bana baktı ve elini doğruca karşımızdaki altı metrelik devasa kapıya sallarken yüzü pembenin daha da koyu bir tonuna büründü. “Seni orada bekliyor.”

“Teşekkür ederim.” Hızımı arttırdım. Ondan korktuğumdan değildi ama... sırların olduğu zaman etrafında bir zihin okuyucusunun olması pek de iyi değildi.

Kadın gözden kaybolana kadar peri ekmeğini düşünerek, aksi düşüncelerimin üstünü örttüm. Kendini tanıtmamıştı bile ki vebaymış gibi ondan saklanmak zorunda kalacağımı düşünürsek benim için hava hoştu.

Tepealtı’nın yok edilmesindeki potansiyel bağımla ilgili aklımda başıboş dolaşan tek bir düşünceyle biterdim. “Hasiktir, Lugh,” diye söylendim, kapıya bir kere yumruğumla vururken.

“Girin,” Rubezahl’ın sesi kalın tahtada yankılandı. Gözlerimi kırıp kapıya baktım, bakışlarım uzman bir el tarafından üzerine kazınan oymalara takılmıştı.

Bir tarafında, gece hayvanlarıyla çevrelenmiş Unseelie Sarayı’nın hilali vardı. Bunlardan birkaçını saymak gerekirse; yarasalar, kurtlar, panterler ve baykuşlar. Diğer tarafındaysa ayılar, kuşlar, geyikler ve kartalların çevrelediği Seelie Sarayı’nın parlayan güneşi yer alıyordu. Bir parmağımı iki sarayın sembollerinin üzerinde gezdirirken Unimak’la ilgili düşünceler aklıma üşüştüğünde kalbimde bir sızı yankılandı. Eğitim sırasında adayı hemen hemen hiç özlememiştim –

annemin hatıraları ve Cinth hariç– ama bunun her zaman geri döneceğimi umduğum için olduğunu fark etmiştim.

Şimdi, oraya asla geri dönmeyebilirdim. Üçgen'deki feyle-rin hayatı beni bir noktaya kadar çekmediğinden değildi ama uzun süreli hayallerimden de vazgeçmek istemiyordum.

Sekiz senedir devam etmemi sağlayan tek şey kendime ait bir yerin hayaliydi.

İç çekerek Rubezahl'ın ofisine girdim.

Bir ağaç çotuğundan oyulmuş devasa bir sandalyeye otur-muştu. Zemin sadece... topraktı. Yer döşemesi yoktu, botlarım da sıkıştırılmış çakıllı toprak zeminde ses çıkarmıyordu. Bo-yum kadar, kare şeklindeki nehir kayasından şöminenin içinde kükreyen bir ateş, soğuğu uzak tutuyordu.

Çok havalıydı.

“Ufaklık, bakıyorum da Tepealtı'nın girişine tek başına gitmişsin.” Ses tonu azarlayıcı değildi, sadece gerçekleri söy-lüyordu.

“Evet, gittim.” Eğitim duruşuna geçip başımla onayladım. Bacaklar omuz genişliğinde açılmış, eller de arkamda, biri di-ğerini sarmış bir şekilde tam karşıma odaklandım.

“Rahata geçebilirsin, Kallik. Ne senin efendinim ne de ami-rin. Sadece, Tepealtı'nın hasarına vereceğin tepkiyi görmek için seninle gelmeyi dilemiştim.” Sandalyesine yaslanıp kıya-fetlerinin altından bir yerden piposunu çıkardı. “Ne gördün?”

İşlerin zorlaştığı yer burasıydı. Onun yardımına ihtiyacım vardı ama tüm lanet sırlarımı ortaya dökemezdim. “Drake bölgenin enerjisinin çekilmiş gibi hissettiğini söyledi, ben de buna katılıyorum.”

“Kendi izlenimlerini bana ifade etti. Seninkileri öğrenmek istiyorum. Sen ne görüp hissettin?”

Kaşlarımı çatıp gözlerimi ona diktim. Piposunun üstünden yükselen dumanların içinden beni izliyordu. “Boş gibi hissettirdi,” dedim. “Sanki orada şimdiye kadar hiç sihir bulunmamış gibi.”

Gizemli bakışları yüzümden hiç ayrılmadan birkaç kere piposunu tüttürdü. “Enteresan.”

Yine o kelimeyi kullandı.

“Seelie bölümü geldi bu yüzden istediğim kadar uzun kalamadım.” Hayal kırıklığı sözlerime yansımıştı.

“Tepealtı’nın sorununu bir günde çözebileceğini mi sanıyordun?” Sanırım onun için yumuşak sayılabilecek bir şekilde kahkaha attı ama benim için etkileyici bir gürlleme sesi gibiydi. “Siz ufaklıklar, hiç değişmiyorsunuz.”

Karşısına oturmam için işaret etti, ben de ateşin yanında, insan boyutlarındaki kaba saba ahşap banka yanaştım. İçinden sıcaklık yükselen, ahşabın üstünde duran taş bardağı piposuyla işaret etti. “Bu, bitkilerin demlenmesiyle yapılan ve içinde bal bulunan sıcak bir çaydan başka bir şey değil. Bitkilere karşı özel bir ilgim var. Bu karışımla ilgili düşüncelerini merak ediyorum.”

Bu ani bir konu değişimiydi. Bardağı kaldırıp bir yudum aldım. Tatlar dilimi ve boğazımı kaplayıp, neredeyse soğuk bir akşamda içilen tatlı bir likör gibi içimi ısıtmıştı. Kaslarım gevşediğinde ilk düşüncem, bunun yatmadan önce içilebilecek çok iyi bir içecek olabileceğiydi. “Güzelmış. İçindeki bir tutam akça ağacı da sevdim. Çaydaki papatya tadını dengeliyor.”

Gülümsedi. “Bizimle bir gün geçirdin, Yurtsuzlar Evi’nden Kallik. Bize katılmanla ilgili teklifimi düşündün mü? Halkımızı kendilerini korumaları için eğitebilirsin ve karşılığında

kendi sihrini kavramanı derinleştiririm. Gördüğüm kadarıyla bu, senin pek geliştirmedeğin bir yönün.”

Bir yudum daha aldım. “Peki Hyacinth?”

Sırıltması genişledi. “Buradaki feylerin çoktan büyüüne kapıldıklarına bakılırsa, gitmesini önerirsem başkaldıracaklarına inanıyorum.”

Pantolonuma biraz çay dökerek kahkaha attım ve üstümü silkeledim. “Şeytan tüyü var.”

“Kesinlikle öyle.” Birkaç kez daha piposunu tüttürdü. “Teklifim hakkında ne diyorsun?”

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Daha fazla zaman istemek. Kesin bir taahhütte bulunmadan onu olabildiğince başımdan savacaktım çünkü sağlam bir kaynaktan aldığım bilgilere göre Başiboşlar izleniyordu. Ben de bir baskında yakalanmak istemiyordum.

Fakat ona söylediğim bu değildi.

“Hyacinth’ın kendi kararını kendi vermesi gerekiyor ama ben kabul ediyorum.” Durduramadan kelimeler ağzımdan kaçmıştı. Parmaklarımı taş bardağın etrafında sıktım, sıcaklığı rahatlatıcıydı. Bu en iyi seçenek gibi gelmişti. Ayrıca gerçekten başka seçeneğim varmış gibi görünmüyordu. Hyacinth de büyük ihtimalle kalmayı seçerdi ayrıca Drake’le konuştuktan sonra... şey, o haklıydı. Burada palavra yoktu. Unimak’ı kaybetme, annemin mezarını arkamda bırakma düşüncesiyle kalbim ağırlaşmıştı ama en çok istediğim şeyler, bir ev, özgürlüğüm... Onları eninde sonunda burada bulabilirdim.

Rubezahl öne eğilip elini uzattı. Avucumu onunkine değdirdiğimde aramızda belirgin bir karıncalanma hissettim. Cinsel anlamda değildi, daha çok onun sihri benimkiyle buluşuyor gibiydi. Bakışlarımız birbiriyle buluşarak sabit kaldı.

“Birbirimize yardım edeceğiz,” dedi. “Bir aile gibi.”

Boğazım sıkışarak hızla ayağa kalktım. Aile benim için sıradan bir şey değildi bu yüzden bu kelimeleri söylemem için baya bir bekleyecekti, belki de sonsuza kadar. “Teşekkür ederim, Ruby.”

Başını salladı. “Dinlen, ufaklık. Yakında yine görüşeceğiz. Korkarım ki ilgilenmemiz gereken çok şey var.”

On Altıncı Bölüm

Zifiri karanlıkta, ahşabın hafif gıcırtı sesine uyandım. Sesle birlikte içeri soğuk gece havası sızarken gıcırtı tekrar duyuldu.

Hareket etmedim, uyuyor taklidi yaparken yavaş, derin nefeslerimi almaya devam ettim. Pencereden yine serin hava girerken yatağın sol tarafında bir döşeme gıcırdadı.

Bir bacağımı yatağın dışına uzattım, davetsiz misafiri uyuklarına vurarak yakaladığımda derin bir *oof* sesiyle tatmin oldum. Dizlerime kadar dönüp boğazının arkasından tutarak onu ölümcül bir kavrayışla yakaladım. En azından planım buydu. *O* hariç herhangi biriyle bunu, bir terslik yaşamadan hallederdim.

Kollarımın arasından sıyrılarak beni çevirip yatakla kendi bedeni arasında sıkıştıran Faolan'ın gözleri, zayıf ay ışığı altında parlıyordu. Bacaklarımı vücudunun etrafına dolayıp kitledim ve neredeyse durumumuzu tersine çevirecektim ama kalçalarını aşağı doğru bastırıp bileklerimi başımın üzerinde tuttu.

“Lugh’nun sol taşığı adına, burada ne halt ediyorsun?” Sanki kontrol onda değilmiş gibi tısladım ona.

Hiç şüphesiz büyük babasına yapılan gönderme yüzünden yüzünü ekşitmişti. “Keşif yapıyorum.”

“Sen de öylece *benim* penceremi buldun, öyle mi?” Ona kafa atmaya çalışarak, başımı ileri doğru hızla hareket ettirdim. Benden kolaylıkla kaçınarak tehlikeli bölgeden uzaklaştı.

Kahretsin, eğitim grubumuzdaki en iyi dövüşçülerden biriydim. Neden sürekli benden üstün olmak zorundaydı ki? “Beni bu sevimli tutuşundan çıkarıp, bunu gerçek bir dövüş hâline getirmeye ne dersin?”

“O kadar aptal değilim, sana söyledim Yetim, seni her yerde bulurum.” Bana doğru baktığında, karanlıkta bile parlayan gözlerindeki gökkuşağı beneklerini fark etmemeye çalışarak ona ters bir bakış attım. Farklı koşullar altında onu bu şekilde, kendini üzerimde dengelemiş hâlde görmeyi ne kadar çok istediğimi düşünmemeye çalıştım.

“Yine soruyorum, *neden* buradasın?” Onu üstümden atacak bir yol ararken altında kıvranıp, homurdandım.

Kıpırdanıp, yatağın yaylarını gıcırdatmayı başardığımda gözlerini kıstı. “Evin yerleşim planını mı çıkarmaya çalışıyorsun?”

Bunun, feylerin diyarının yok olmasıyla ilgili araştırmayla bir bağlantısı olduğunu sanmıyordum.

Donup kaldım. “Buraya Tepealtı için gelmedin, değil mi?”

Bakışlarını kaçırmadı ama çenesi kasıldı. “Başiboşların yalanı, daha fazla kaosa sebep olmadan icabına bakılmaları gerekiyor.”

İcabına bakılmak. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Öldürülmek ya da köle yapılmak. Eğer hükümdarlıklar

Sürülmüşleri kuşatmaya karar verdilerse, Ruby ve ekibinin Tepealtı'nın yıkımına sebep olduklarına inanıyor olmalılardı.

Onu üzerimden atmaya çalışmak yerine stratejimi değiştirdim. Keskin, akışkan bir hareketle bacaklarımı beline dolayıp onu kendime sıkıca sardım. Gözleri genişlediğinde kahkaha attım. “Kendini bir şey sanma, Lan.”

Belinden iyice sıktığımda nefes almaya çalıştı. Denedi ama başaramadı. Koca, güçlü insan kasları kazanmıştı. Eğitim grubumun en hızlısı olmayabilirdim ama güç ve dayanıklılık en kuvvetli tarafımdı.

Bir elini uzatarak kendini serbest bırakmaya çalıştı ama bu bir hataydı. Hareketi bana avantaj sağladı. Dirseğimi köprücük kemiğine indirdikten sonra ikimizi de yataktan aşağı yuvarlayıp yere gümbürtüyle düştüğümüzde homurdandı.

Ne ben onu bıraktım ne o beni.

Faolan diğer elimi de aşağı çekiştirip etrafına deri bir sargı gibi hissettiren bir şey sardı. *Elimi kemerine bağladığında* ağzım açık kaldı.

En azından bu sefer ona kafa attığımda benden kaçamayacaktı. Alnımı onunkine çarptığımda yıldızları gördüm.

Hayır, yıldızları değil. Sihrim beklenmedik bir şekilde parlamıştı, ince, renkli kurdeleler benden fırlayıp Faolan'ın etrafına sarıldılar. Sihri buna tepki vererek etrafımı sarmalayıp ışığımı söndürdü.

Düşünceleri zihnimi doldurduğunda derin bir nefes aldım.

Neden buradasın? Başiboşlarla ne yapıyorsun? Hayatta istediğin her şeyden bu kadar uzağa koşmana sebep olan ne?

“Bu da neydi şimdi?” Kendimi ondan uzaklaştırmaya çalıştım ama sihirlerimiz... kışkırtarak, birbirleri etrafında sar-

malanmaya devam ettiler, ta ki bir ışık patlamasıyla kafamın içinde bir sahne kasıp kavurarak belirene kadar.

Yakın zamanki geçmişimden bir anı, tekrar ve tekrar oynattığım bir tanesi.

Yeminimi ederken Kâhin tam önümde duruyordu, mutluluğum ve memnuniyetim hayatımda başıma gelen tüm kötü olaylarda bir delik açmıştı. Verdiğim sözün son kelimesi de dudaklarımdan çıktı ve Kâhin kristal bıçağını kanımla kapladıktan sonra toprağa sapladı.

Tepealtı patladığında diğerleriyle birlikte haykırdım.

“Tepealtı artık yok, Yurtsuzlar Evi’nden Kallik.” Kâhin’in sesi kafamın içinde çınladı. “Sen onu yok ettin.”

Ben güçlükle nefes alırken Faolan homurdandı ve sihirlerimiz sonunda açıldılar.

Ondan uzaklaşmak için çırpındım ya da daha doğrusu *dedim*. Hâlâ beline bağlıydım, sadece dizlerimin üstüne kalkabildim. Faolan da kendi dizlerinin üstüne kalktı ve konuşmadan beni dikkatle izledi.

“Sen... Tepealtı’nı yok eden sendin.” Başka bir durumda olsak, duygusal davranmayan bir adamda böyle bir şok ve dehşet ifadesi görmek beni eğlendirebilirdi. Fakat burada olmazdı, hayatım tehlikeyken olmazdı.

Başımı telaşla salladım. “Ben yapmadım... ne olduğunu bilmiyorum. Belki Kâhin biliyordur ama kayboldu ve kimse onu nasıl bulacağını bilmiyor.”

Bana inanmazdı. Unseelie Kraliçesi için çalışıyordu, onun iltimaslı askerlerinden biriydi. Beni iple bağlar geri, ölümüne götürürdü.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Dik dik suratına baktım. “Kolay gitmem, Lan. Gitmem. Beni geri götürmeye çalışırsan her adımda seninle dövüşürüm. Ben buraya... ne olduğunu anlamaya geldim. Bunu düzeltmem gerekiyor.”

Gözleri benim üzerimden geçti, beni de beraberinde sürükleyerek bir adım geri gitti. “*Siktir.*”

Bu her şeyi özetliyordu.

“Tanrıça adına, seninle ne yapmam gerekiyor şimdi?” Bana kaşlarını çatmıştı.

Bu soru aramızda asılı kalmışken yandaki kapı aniden açıldı. Bitişikteki odada kalan Hyacinth, gözleri neredeyse hâlâ kapalı hâlde kafasını içeri soktu. “Eğer sen ve Drake birbirinizi beceriyorsanız biraz daha sessiz olabilir misiniz? Bir genç kızın güzellik uykusuna ihtiyacı var.”

Kapı kapandığında gözden kayboldu.

Gözlerimi kapattığımda içimden bir inleme koptu. Geri açar açmaz Faolan’ın bana sırtıttığını gördüm.

“Ben... aman Tanrıçam. Düşündüğün gibi bir şey değil.” Bir köşeye kıvrılıp ölmek istedim.

Belki de beni Unimak’a götürmesine izin vermeliydim çünkü beni bekleyenin bu olduğuna emindim.

Faolan kuzguni renkteki saçından elini geçirdi. “Yetim, hayal edebileceğimden daha büyük bir karmaşanın içindesin.”

Evet.

Duvara yaslandığımda o da bana eşlik etti. “Bana zaten bilmediğim bir şey anlatmıyorsun. Asıl soru şu, bana inanıyor musun yoksa beni erkenden mezara mı götüreceksin?”

“C seçeneği,” diye cevapladı Faolan, parmakları saniyeler içinde düğümü açarak bağlarımı çözdü.

Kanın akışı kulaklarımda uğulduyordu. Yine de belki

Faolan'dan kaçabilirdim. *Belki*. Fakat onda bende olmayan numaralar vardı. Ayrıca benim yeni 'evimi' bulmuş, gizlice içeri girmiş ve şimdiye kadar hiç duymadığım bir şekilde sihirle ağızımdan gerçekleri alabilmişti. "C seçeneği neymiş? Ayrıca o hatırayı benden kopartabilmek için sihrinle ne yaptın?"

Yüzüne gölge düşmüştü. "Sen ne yaptın?"

"Ben mi? Ben bir şey yapmadım. Bu bana daha önce hiç olmamıştı?" Ona kızgınlıkla baktım.

Sessizdi. "C seçeneği, Tepealtı'nın girişiyle ilgili bu durumu çözmek için benimle birlikte çalışacağın anlamına geliyor."

Benim için en iyi ihtimal buydu ama bunu onun bilmesine izin vermeyecektim. "Duruma bağlı. Benim bu işten çıkarım ne olacak?"

"Kıcını Unseelie Kraliçesi'ne sürükleyip teslim etmeyeceğim ayrıca da bana yakın olabileceksin. İstediyini bildiğim bir şey bu."

"Ah, lütfen," dedim alay edercesine. "Sen değiştin, ben de. Sekiz yıl uzun bir süre, Lan."

Kendini duvardan itip bana doğru döndü. "Kendini kandırmaya devam et, Yetim. Senin 'çıkarına' olup da benim yapmayacağım şey –neydi o– 'seni erkenden mezara götürmek' miydi? Geçmişimiz göz önüne alındığında, sana masumiyetini kanıtlaman için süre tanımaya hazırım, hatta belki yardım bile ederim ama karşılığında küçük bir şeye ihtiyacım olacak."

Kollarımı kavuşturdum. "Peki neymiş o?"

Karanlıkta dudaklarının kenarındaki seğirmeyi fark etmiştim. "Birlikte kaldığın Başiboşlar. Onlar hakkında biraz ayrıntı istiyorum. Anlaşma bu şekilde."

Rubezahl, Drake ve Hyacinth'in mutfak haremiyle ilgili mi?

Bu işleri karmaşıktırırırırırır ama insanların, feylerin yalan söyleyemedikleriyle ilgili aptalca fikir işte tam da buydu. Faolan'ı bir iki haftalığına oyalayabilirdim. Sonsuza kadar sürmezdi ama sürmesine de gerek yoktu. “Buraya yeni geldim. Onlarla ilgili hiçbir şey bilmiyorum ayrıca bana tepsiyle bilgi de sunmuyorlar, bana senin güvendiğinden daha çok da güvenmiyorlar.”

“Sen de elinden geleni yapıp bana önemsiz detaylar vererek yol göstereceksin.” Sabırsızca elini salladı.

Tamam, belki de bir iki hafta abartıydı.

Bana yaklaştı. “Ciddiyim, Yetim. İşe yarar şeyler, pazarlık ettiğim şey bu. Eğer bunu bana sağlayamazsan o zaman alternatifini biliyoruz.”

Bir tarafım beni gerçekten alıp götürür mü diye sormak istiyordu ama Unseelie Kraliçesi'ne olan yeminini bozmayacağını zaten biliyordum. Kimseden de bunu istemezdim.

Derin bir nefes aldım. “Anlaştık. Karşılığında benden çaldığın hatırayı kendine saklayacaksın.”

“Ben bir şey çalmadım, Yetim.”

Kafam karışmıştı. “Peki bu *neydi* o zaman?”

Faolan daha da yaklaştı, çenemi kavradığında bakışlarım onunkilere kaydı. Koyu gözleri yüzümde gezinip öne doğru eğildi.

Tanrıçam. Bu oluyordu.

Başımı kaldırıp gözlerimi refleksle kapattığımda küçük bir nefes kaçtı benden.

Beni öpecekti. O-

Faolan'ın dudakları sol göz kapağımla birleştiğinde eli yüzümden kaydı. Ona inanamayarak bakarken ağzım bir karışık açık kaldı, öpücüğünden kalan nemi *gözümde* sildim.

“Beni istediğini biliyordum,” dedi kendini beğenmişçe, çoktan pencereye doğru yürüyordu.

Aceleyle konuştum. “Benim gözümü öptün!”

“Bu umarım sana da musallat olur, Yetim.” Pencereden dışarı bir ayağını attığında yumruklarım iki yanımda, arkasından fırladım.

“Sen az önce olanları tamamen yanlış anlıyorsun.”

Dönüp bana baktı. “Öyleyse neden bu kadar telaşlandın? Geri geleceğim. Anlaşmamızı unutma.”

“Senden hiç hoşlanmıyorum.” Karanlık gecede gözden kaybolduğunda arkasından söylendim.

Sinir bozucu kıkırdaması havada süzüldü. Yanaklarım yanıyordu, pencereyi çarparak kapattığımda kırmızı bir ispinoz kuşunu neredeyse kaçıırıyordum.

“Burada ne arıyorsun, küçük adam?” diye cıvıladım.

Küçük kuştan, derin bir ses yankılandı. “Misafirimiz ayrıldı, Kallik. Neredeyse şafak sökecek. Eğer senin için de müsait bir zamansa ilk eğitim seansın için seninle buluşmak istiyorum.”

Rubezahl. Ayrıca Faolan’ın ziyaretinden haberi de vardı. Elbette vardı.

Başka ne biliyordu? Ruby kızdırılmaması gereken biriydi, ayrıca az önce kendimi kurtarmak için yaptığım anlaşmadan da pek memnun olmayacaktı.

“Tabii,” dedim geçici görünümüne.

Ürperip öttü, ben de tekrar çıkabilmesi için pencereyi açtım.

Faolan’ın ziyaretinden sonra uykum kaçmıştı zaten. İnce kumaşlı bir pantolon giyip onu da dar, uzun kollu, yün kazağın üstünden kemerle bağladım sonra saçımı at kuyruğu şeklinde topladım.

Rubezahl'ın sihirsel eğitimden bahsettiğini varsayıyordum. Onun yumrulu dizleriyle erken bir sabah koşusuna çıkacağımızdan şüpheliydim.

Kısa bir süre sonra, oturma odasının devasa kapısını çalıp izniyle içeri girdim.

“Günaydın,” dedi koltuğundan.

Ateşin yanmasına memnun olmuşum. Dün geceden beri hareket etmemiş miydi? Piposu görünürlerde yoktu ama şimdi de kucığında arpa duruyordu.

Banka doğru yürüdüm. “Günaydın.”

Mavi gözleri üzerimde durdu. “Lugh’nun torununun sana zarar vermediğini umuyorum?”

“Onu odamda bulduğum için korkmamdan başka bir şey yok. Buraya gelmesini ben istemedim.”

Rubezahl başını eğdi. “Onu anladım. Onun içeri girmesine izin verip Unseelie Kraliçesi’nin ne işler çevirdiğini görmenin en iyisi olduğunu düşündüm.”

İşte bu.

Sadakat sınavı. Bunu kendime saklamayı tercih ederdim ama belki bu lehime işleyebilirdi. “Ne yazık ki benimle ilgili elinde bir şey var. Sorgulamak üzere beni kraliçesine alıp götürmesini engellemek için onunla bir anlaşma yaptım. Hükmüdarlıklar hepinizi izliyor, Başiboşları yani. Tepealtı’nın yok oluşunu, Üçgen’deki feylerin üstüne atacaklar. Faolan hepinizle ilgili bilgi istiyor. Onu oyalamayı planlıyordum ama çok akıllı ve beni de çok iyi tanıyor. Ona önemli görünen ama yine de işe yaramaz bilgiler sızdırmama yardım edersen işim daha kolay olur.”

Yumuşak bir gülümseme devin dudaklarında kıvrılarak belirdiğinde sınavı geçtiğimi anlamıştım. “Mantıklı bir çözüm. Bana söylediğin için teşekkür ederim.”

Evet, şey, başımın boynumun üzerinde olmasını seviyordum. “Hükümdarlıkların ne planladıklarını duyunca şaşırmadın.”

“Sayılarımız arttıkça etrafımızda daha çok dönüp duruyorlar. Ne yazık ki, masumların, güçlülerin eylemlerini örtbas etmek için günah keçisi olarak kullanılması tarihimizde bir ilk değil.”

Buna sinirlenmiştim. “Bunu neden yapsınlar, yoksa...” Kafamın içinde parçalar yerine oturdukça ağzım kurudu. “Tepealtı’nın yok olmasında hükümdarlıkların bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun.”

Mırıldanmasıyla duvarlar titredi. Bana doğru çok hafif bir şekilde başını eğdi. “Hem evet hem hayır, ufaklık. Cevabı kendimiz keşfedebiliriz diye düşünüyorum. Öncelikle sihrinden bahsedelim. Bana bundan bahset.”

Konunun yönünün değişimi beni birdenbire durdurdu. Ona neyden bahsedecektim? Kaşlarımı çatıp tereddüt ederek konuştum. “Seelie büyüsü. Koyu indigo renginde. Ben sadece yarı feyim bu yüzden...” Bir omzumu silktim. Bunun ne anlama geldiğini biliyor olmalıydı. Sihrim daha zayıftı, bu da diğer eğitimlerim üzerinde daha fazla çalışmamın sebebiydi.

“Yani sihirle ilgili nihai anlayışın, saf kan feyden çok daha büyük olacak,” diye cevapladı Rubezahl. Ben sessiz kalınca, ekledi, “Anlamak için teşvik edecek bir şey yoksa, çoğu bunun için çabalamıyor. Doğal yetenekler, mükemmellekle kıyaslanmaz.”

Hiç bu şekilde düşünmemiştim. “Zayıf yönlerim üzerinde çalışmak için istekliyim ancak ne kadar faydalı olacağını bilmiyorum.”

Bakışları yumuşadı. “Şüpheyle dolu olsan da istekli olduğunu görebiliyorum, ufaklık. Enerjine daha yakından bakalım.”

Sihirli duyularıma ulaşarak, oyulmuş duvarlar renklerin akınıyla canlanırken uyum sağlayabilmek için gözlerimi kırp-tım. *Vay canına*. Ruby'nin evi bu şekilde daha da güzeldi. Si-hir iplikleri ve enerji, bizi bir koza gibi sardı, sihirli olmayan gözlerle görülebilen oyulmuş süslemelere eşit bir ustalıkla dokunmuştu. Faolan'ı bu kadar kolay bir şekilde saptamasına şaşmamalıydı.

Her iki avucumu da yukarı bakacak şekilde çevirerek zi-hinsel bağlantımı açtım ve indigo özümün tutamlarla elime akmasına izin verdim.

“Mor. Çok güzel bir renk,” diye guruldadı dev. “Anlat bana. Sihirini kullandığın zaman sana doğal bir şekilde gelen ne?”

Bunu düşündüm. “Hiçbir şey. Rahatlıkla söyleyebilirim ki öğrendiğim tüm sihirli görevlerde ustalaşmam bir hayli zaman aldı. Soğuk havalarda tenimi ısıtmayı öğrenmek, doğayla bağ-lantı kurmak ve yardımını istemek kadar uzun sürdü. Sınıf ar-kadaşlarımdan birkaçı başlangıçta görevleri benden daha uzun sürede kavradılar ama yıllar geçtikçe hızları arttı ama benimki artmadı.”

Birkaç kere başını salladı. “Tecrübelerime dayanarak, her zaman bilinçaltında bir sihir elementinin olduğunu söyleyebi-lirim. Örneğin, sihrine ulaşma konusunda çok hızlısın.”

Haklıydı, neredeyse düşünmeme bile gerek yoktu. Fakat enerjilerine ‘ulaşmalarına’ ihtiyaç duymayanlar vardı, insan görüleriyle sürekli örtüşüyordu. “Sanırım. Asıl onu kullan-mak, alıştırma yapmayı ve odaklanmayı gerektiriyor.”

“Ya da en azından sana öğretildiği şekilde kullanmak. İn-sanlardaki eğitim sistemi gibi saraylar yıldız şeklinde blokları üçgen boşluklardan geçirmeniz için sizi zorluyorlar.”

“Anlamadım,” dedim açıkça. “Sihrimi her zaman bir niyetle kullanırım.”

“Bir deney, belki de,” diye önerdi Rubezahl.

En azından, tam olarak ne kastettiğini görmek ilgimi çekti. “Peki?”

Dikkatle arpını devasa koltuğunun bacağına yaslayıp tuniğinin cebinden piposunu çıkardı. Uzatıp gülümsedi. “Bunun bir pipo olduğu konusunda hemfikir misin?”

İfadesini inceledim, sonra ahşap pipoya dokunmak için uzandım. “Evet. Bir pipo.” Sihrim bir zamanlar bir ağacın parçasından geriye kalan, hafif yeşil bir enerji titreşimi buldu.

Rubezahl gözlerini kapadığında, elindeki objeye bakarak derin bir nefes aldım.

“Bunun bir kadeh olduğuna hemfikir misin?” diye sordu daha sonra.

Bir saniye önce piponun olduğu yerde bir kadeh duruyordu. “Bir kadeh gibi görünüyor.”

Bir materyali diğerine dönüştürebilen birini tanımıyordum. Ahşap bir pipo ahşap bir kadehe dönüşebiliyordu. Bitki veya hayvan iplikleri kıyafet olabiliyordu. Fakat bir cismin özünü bir diğerine değiştirmek? Bu iğrençti. “Bir kadehin görünümüne sahip,” diye tekrarladım şaşkına dönerek.

“Görünümü, evet. Daha yakından bak.”

Sihrine bakmamı istediği açıktı, bu yüzden gözlerimi kısıp doğruldum. “Özü hâlâ aynı.”

Topraktaki metaller genellikle gümüşü mavi bir enerji yayardı. Bunun metal bir kadeh olması için aynı renk belirtileri göstermesi gerekiyordu. Fakat hâlâ ahşap pipoyla aynı hafif yeşil enerjiyi taşıyordu. “Bu bir *illüzyon*.”

“Öyle. Sihrin onu karşıladığı zaman ne olacağını merak ediyorum.”

Onu karşıladığında. Daha önce bu tabiri duymamıştım. “Pekâlâ.”

Metal kadehi karşılamak için belli belirsiz indigo iplikler göndermek bir şey değildi. Hiçbir şey olmasını beklemiyordum fakat kulak tırmalayıcı bir ses havayı yardı ve kadeh anında bir pipoya geri dönüştü.

İllüzyon bozuldu.

Avucundaki pipoya bakakaldım. “Neden bunu yaptı?”

Dev de pipoya düşüncelere dalmış bir şekilde bakarken cevap vermedi.

“Ruby?” diye sordum sessizce.

Gözlerini kırıp bana baktı. “Neden? Bu büyük bir soru, ufaklık, birlikte çözmemiz gereken bir soru. Ancak, sihrinin senin tarafından, doğallıkla ve bilinçli bir çaba sarf etmeden illüzyonu dağıttığını biliyoruz. Ya da başka bir ifadeyle, senin tarafından hiçbir çaba sarf edilmeden bir *yalanı* yok etti.”

Ha. “Bunu bilmiyordum.”

“Belki de bilmiyordun ta ki, ah, bir hafta öncesine kadar diyelim.”

Bir hafta önce mi? Zihnim aniden konu değişikliğine adapte olamadı, hâlâ pipoyla olan olaya takılmıştı. Adapte olduğu an donup kaldım ve bakışlarımı kaldırdım.

Bir hafta önce, Tepealtı’nı yok etmiştim.

Kan beynime sıçradı.

“Bazen güçlüler masumları günah keçisi olarak kullanmayı severler.” Daha önce yaptığı yorumunu tekrarladı.

Ayağa fırladım.

Sonuçta Tepealtı'nı ben yok etmemiştim.

"Ben onun *illüzyonunu* yok ettim," dedim yüksek sesle, gözlerim kocaman açılarak.

Rubezahl koca kafasını eğdi. "Tepealtı herhangi birimizin fark ettiğinden çok daha önce yok olmuştu. Hatta yıllar önce."

Yüzümden kan çekildi. "Kral ve kraliçe tüm bunları biliyor mu?"

"Biliyorlar, evet. Ayrıca sırrı dikkatle koruyorlar. Çok dikkatlice. Bu hileyi tamamen şans eseri fark ettim," dedi Rubezahl. "Sadece bu da değil, varsayımlarım doğruysa gerçek fey diyarına erişimi nasıl yeniden sağlayacaklarını çözmeye çalışırken, türümüzü yatıştırmak ve barışı sürdürmek için sah-te Tepealtı illüzyonunu yaratanlar onlardı. Hareketlerini takip ettim. Kral ve kraliçe halkının inanmasını istediklerinden daha sık Unimak'tan birlikte ayrılıyorlar ve yalnızca tek bir yeri ziyaret ediyorlar."

"Girişi," diye fısıldadım, midem altüst olmuştu.

Başını eğdi. "Şüphesiz illüzyonlarını sürdürmek için girişteki sihir depolarını dolduruyorlardır. Ayrıca yaptıkları işin üstünü iyice kapatmışlar ki sonrasında hiçbir iz bulamadım. Sihir üstündeki hâkimiyetleri inkâr edilemez ama bir şeyi hesaba katmamışlar, Yurtsuzlar Evi'nden Kallik."

Bir tahminde bulunabilirdim. Yarı fey bir "yetimin" yanlışlıkla yalanlarını yok edeceklerini öngörememişlerdi. Fakat şimdi yok ettiğime göre kendi halklarını ve insan hükümetini rahatlatmak için uygun bir günah keçisi vardı.

Bu çok kötü olmuştu.

Gerçekten kötü.

Artık olay adımı temize çıkarmaktan ibaret değildi. Benim

masum olduğumu biliyorlardı ve bu beni bekleyen uzun bir ömür için çok daha tehlikeliydi. “Ne yapabilirim ki?”

Dev içini çekti. “Biz ne yapabiliriz, ufaklık? Öyle ya da böyle, peşinde oldukları tek kişi sen değilsin. Her zamanki gibi benim ilgim, Üçgen’deki feyleri dıştan gelecek olan tehditlere karşı korumakta yatıyor. Delilik onları ele geçirdiğinde benim türümdeki bebeklerin başına neler geldiğini gördün.”

Kaşlarım yukarı kalktı. “Onlar bebek miydi?”

“En fazla yeni yürüme çağındaki çocuklardı.”

Bazıların sakalları bile vardı... ama neyse. “Akıllarını kaybettiler,” diye dile getirdim.

“Onları stabil hâle getirebildim ama haklısın. Bu, bildiğin gibi, uzun süre fey diyarına girmemelerinin etkisiydi ya da onların durumunda, hiçbir zaman.”

“Söylentileri duydum.”

“Tepealtı’nın onarılması gerekiyor,” dedi ciddiyetle. “Fakat iz artık soğudu, yıllar önce öldü, günler veya saatler değil, bu yüzden nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

Korudan sihrin izini sürememiş olmama şaşmamalıydım. Bu onlarca yıl önce olmuş olabilirdi. Sarayların, yalanlarının kanıtlarını silmeleri için bolca fırsatı olmuştu.

“Benim de nereden başlayacağım konusunda hiçbir fikrim yok,” dedim dürüstçe. “Belki de Hyacinth’le benim saklanmamız en iyisidir.” Kelimeler dudaklarımdan çıktığı an bunun asla olmayacağını biliyordum. Bu kadar büyük bir sorunu aşamazdım. Hem Seelie hem de Unseelie için içindeyken olmazdı. “Demek istediğim, ilk olarak bu bir kazaydı fakat ben kral tarafından sürülmedim. Bir yemin ettim ve buraya gelmek için

yeminimi bozdum. Beni yakalarlarsa, sihrimi bağlamalarını istemiyorum.”

“Sen sahte bir Tepealtı üzerine yemin ettin. O gün büyülü bir yemin etmedin, ufaklık çünkü senin sihrin onların illüzyonunu yıktı. Bir efendin yok.”

Yok muydu? Gerçekten mi? “Fakat Unimak’a döndüğümde krala tekrar yemin ettim.”

Dev dudaklarını büzdü. “Anlıyorum. Peki sana herhangi bir emir verdi mi?”

“Hayır.”

“O zaman saraya karşı hiçbir yeminini bozmadın. Tabii son duyduğumdan beri ant değişmediyse genç fey, yalnızca kralın ve kraliçenin emirlerine itaat edeceğine yemin ettiğine inanıyorum, daha fazlasına değil. İleride, direkt kralla etkileşim içinde olup, emrine karşı gelmedikçe, sihrini bağlamak için bir dayanağı yok.”

Bana çok zayıf bir detay gibi gelmişti. Babamın buna aynı pencereden bakacağını sanmıyordum. Ayrıca kaçak olmayı ben seçmiştim... “Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, Ruby.”

“Bazen, böyle zamanlarda,” diye mırıldandı, “bir çözüm aramak değil de kimin kaybedecek daha çok şeyi olduğunu değerlendirmek en iyisi.”

“Ben. Özellikle de omzumun üstündeki başımı.” Yüzümü ekşittim ve parmaklarımı boynumun yan taraflarındaki nabız noktalarına bastırdım.

Hafifçe gülümsedi. “Evet, orada kalması bizim yararımıza olur. Ben saraylardan bahsediyorum. Bizim sadece korumamız gereken hayatlarımız var ama onların devam et-

tirmeleri gereken bir imajları var. Onlara gücünü veren şey imajları, bu yüzden onun yıkılmasından daha kötü bir kader düşünemiyorlar.”

“Sence bir hamle yaparlar mı?”

“Zaten çaresiz olduklarını düşünüyorum, yakında paniğe yakın bir duyguyla hareket ederler. Panikle hareket edenlerle ilgili deneyimin sana neyi öğretti?”

Derin bir nefes verdim. “Aldıkları kararlar pek de mükemmel değil.”

“Hayır,” dedi arpını eline alırken. “Değil. Sarayların kendi boylarını aşacakları zamanın gelmesini bekliyorum. Aksi takdirde, temkinli davranıp biraz baskı uygulamamız gerekebilir.”

On Yedinci Bölüm

Oturma odasından ayrılırken Ruby'nin söyledikleri, insan kayıt cihazlarındaki vızıltı sesi gibi kafamın içinde yankılanıyordu.

Biraz baskı uygulamamız gerekebilir.

Lugh aşkına ne tür bir baskı uygulamak istiyordu? Nasıl yapacaktı?

Daha fazla bir şey sunmamıştı ben de sormamıştım, Drake'in güven kazanmakla ilgili söyledikleri, bir izlenim bırakmak konusunda yardımcı olmuştu.

Bu yüzden konuşmak yerine dinlemiştim. Ruby de bana kalın, ev yapımı kâğıt üstüne resmedilmiş bir harita sunduğunda onu almıştım. Merkezinde iri boydaki kereste kale yer alıyordu, kuzeyinde nehirlerle birbirine bağlı üç tane göl vardı. Eğitmemi istediği Başiboşlarla orada buluşmamı istiyordu, onları geçici görünümü aracılığıyla çağırıyordu.

İlk önce mutfağa gittim. Hyacinth, bir tür çok katmanlı hamur işi üzerinde çalışırken, sadece kendinin duyabildiği bir melodiyle sallanıp dans ediyordu.

“Cinth, Başboşları eğitmeye gideceğim.”

Bana unlu bir öpücük yolladı. “Onlara fazla yüklenme. Senden korkuyorlar.”

Kahkaha attım ama dalga geçiyor gibi görünmüyordu. “Ciddi misin?”

“Tepealtı’nda eğitim gördün, onlar, Ruby güveniyor olsa bile sana güvenip güvenmemek konusunda emin değiller.” Karışımın içine yumurta akı kattı, üzerine de biraz soluk pembe parıltılı bir şey serpiştirdi. “Bak, sadece onların çoğunun, uzun süredir burada olduklarını ve dışarıdan gelenlere güvenmediklerini unutma. Ayrıca bir kadınsın.”

Yüzümü buruşturdum. “Sen de bir kadınsın ve sana güveniyorlar çünkü-”

Avuçlarımla göğüslerimi avuçluyor gibi yaparken bana ters bir bakış attı. “Çünkü *yemek*, kabul etseler de etmeseler de her erkeğin kalbine giden yoldur. Bu yüzden yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver.” İşte o zaman kahkaha attı. “Baksana bana, sana erkekleri eğitmen için yardım ediyorum.”

Gözlerimi devirip boş bir un çuvalı kaptım ve içini hâlâ pişirmeye devam ettiği ilk parti tartlarla doldurdum. “Aldım ipucunu. Olay rüşvette.”

“Bunlar öğle yemeği için!”

Onu yanağından öpüp, elimdeki taze turta dolu çuvalı kapma girişiminden kaçarak mutfaktan dışarı koştum. “Teşekkürler, Cinth.”

Şimdiye kadar kimseyi eğitmemiştim. Tepealtı’nda hiçbir eğitmen beni kayırmamıştı. Yarrow ara sıra eğitimlerde yardım ediyordu, en çok o günlerden nefret ediyordum.

İrkilerek kaleden dışarı çıktım, beni ilk göle götürecektim yolu bulmak için etrafımdaki ormana bakındım.

Başlamak için birkaç fikrim vardı, bugün benim yerime başkalarının acı çekeceği düşüncesinin tadını çıkararak sırttım. Tartlarla uzlaşmak buraya kadardı.

Belki de hepsini kendime saklardım.

Yüksek, yeşil ağaçların arasından geçerken, Ruby'nin bana gösterdiği şeyi düşünüyordum. Eğer bildiğimiz Tepealtı, gerçeğinin yerini tutan bir kurguysa gerçeği neredeydi? Saklanmış mıydı? Kırılmış mıydı? Kapatılmış mıydı?

Bilmiyordum.

Ruby'nin de bildiğini sanmıyordum, bu da endişeden karnıma kramp girmesine sebep oluyordu. Ya da belki yalnızca açtım, bu da vardı...

Koyu çam ağaçlarının arasındaki dar patikada ilerlerken botlarımın altındaki karlar hışırdadı. Başka yerde ve zamanda havanın ayazıyla, bitkilerin yaydığı koku, dertlerimi yok etmek için yeterli olabilirdi. Doğa feyler için iyiydi, kararsız olduğumuz zamanlarda bize huzur verir ve teselli ederdi.

Bir bakıma, insanlara da aynı etkiyi bıraktığına inanırdım. Fakat bugün beni, üstümdeki stresten tamamen kurtaramıyordu. Karın en hafif hışırtı sesinde kulaklarım seğiriyordu.

Tart dolu un çuvalını yere attım, dönüp, iki kısa kılıcımı çekip, uçlarını tam arkamdaki adamın karnına doğru bastırdım.

Drake, yeşil gözleri kocaman açılmış, ellerini –pardon, *bir elini* ve kolunu– havaya kaldırmıştı. “Aman, Alli. Bir sonraki sefere sana seslenmem gerektiğini hatırlat bana. İyi misin sen?”

Nefesimi vererek, “Evet. Ayrıca hayır. Bir tart ister misin?” dedim. Çuvalı kaldırıp ona bir tanesini sundum. Hafif ezilmişti ama hâlâ sıcaktı.

Drake tartı kabul edip dar patikaya rağmen yanımda yürü-

meye başladı. Omzu sürekli bana çarpsın diye bunu bilerek mi yapmıştı?

“Biraz konuşmak ister misin?” diye sordu.

“Önemli bir şey değil. Sadece Başb- milleti eğitime konusunda biraz endişeliyim.” *Aferin sana, Alli, aferin. Aptal.*

“Öğrenmek istiyorlar.” Parmaklarını yaladığında kendimi, ağzını biraz fazla yakından izlerken buldum. “Onları eğitirken zorlanmazsın.”

“Tepealtı’nda ne kadar süre bizimleydin?” diye sordum. “Üç ay mı?”

“Dört. Neden?”

Ofladığımda nefesimden buhar çıktı. “Beşinci ayda bir nevi tasfiye oldu. Eğitim güçlendi ve ayak uyduramayanlar eve yollandılar. Ondan sonra acemilerin yarısı bıraktı.”

Göz ucumla somurttuğunu gördüm. “Yani?”

“Aynı test yöntemini kullanacağım. Bu bana, azimleri olup olmadığını, onları gerçekten eğitip eğitemeyeceğimi gösterir.”

Drake yavaşladı, elini koluma koyup beni durdurdu. “Neden onları en başından bu kadar zorlayasın ki? Tepealtı’ndaki eğitmenler bile başta bizi rahatlatmıştı. Öğrenmek *istiyorlar*. Onları haftalar içinde yavaşça alıştırıp, güvenlerini kazanabilirsin.”

Seelie’yle Unseelie Sarayları’nın kendi hatalarını Başboşların üstüne yıkmak istediklerini ve bir savaşın geleceğini söylemek bana düşmezdi. Ufukta kopacak fırtınaya hazırlıklı olmazsak hepimizin üstüne şimşek çakar ve yağmurda sıırılsıklam kalmış olurduk.

Bir omzumu kaldırdım. “Ben... bunu Ruby’le görüştüm bile. Bunun en iyi yol olduğu konusunda bana hak veriyor.”

“Peki, o zaman tartları niye getirdin?” Drake’in kaş çatması derinleşti.

“Onların arkadaşı olmayacağım, Drake. Onların eğitmeni olacağım. Bana saygı duymazlar, kendilerini buna tamamen vermezlerse onlarla çalışamam. Bunu kaldıramayan, Ruby’le başka bir görev bulabilir.” Kolumu elinden çektim. “Buna sen de dahilsin.”

Yanımda kaskatı kesildiğini hissettim. Evet, nereye gidersem arkadaş ediniyordum. Fakat bunun yürümesi için son noktayı koymam gerektiğine inanması gerekiyordu. Hepsi inanmalıydı.

Patikanın sonuna geldiğimizde Drake başka bir şey söylemedi.

Yol, arkasında dik bir dağ zirvesi ve donmuş göl olan hayret verici manzaraya açılıyordu. Buzun üstünde kış sonu güneşi parlayarak gözlerimi sulandırıyor. Un çuvalını karın üstüne indirdim.

Doğal görüntünün dışında eğiteceğim adamlara da bakıyordum. Otuz beş kişi mi? Kaç tane eğitimli Seelie ve Unseelie savaşçısına karşı? Tanrıçam, bu adil bir savaş olmayacaktı.

Lanet olası bir katliam olacaktı.

Kendimi toparlayarak onlara yaklaştım. “Rubezahl benden sizi eğitmemi istedi. Yakın zamanda Tepealtı’ndaki eğitimimi tamamlayıp Elit feyi olarak atandım.” Devam etmeden önce durup bunu sindirmelerini bekledim. “Başlamadan önce gerçek gücünüzü görmek istiyorum. Öncelikle, nedenini anlamanız bile size söylediğimi yapacağınızı bilmem gerekiyor. Size emir verdiğimde benimle tartışmayacağınızı. Savaşın en kızıştığı noktada emirlerime uyacağınızı.” Evet, tekrarlayıp durmuştum ama bu aynı zamanda önemliydi de. Ayrıca bu, Bres’in bizimle çalışmak için atanmadan önce bana ve diğer Yargılanmamışlaraa söylediği şeydi.

Adamlar bakışlarını bana geri çevirmeden önce birbirleriyle-

le bakiştılar. Birkaçı başlarını salladı, geri kalanları suratlarındaki okunmaz ifadelerle sessizce bekledi.

Sertçe yutkunup çenemi kaldırdım. “O buzun açılmasına ihtiyacımız var. Dokuz metreye dokuz metre, yapabildiğiniz kadar hızlı. Büyü yok.”

Kalabalık şaşkınlık içindeydi. Kıpırdamadılar. Boğazımın etrafına indigo sihrimi dolayıp kaşlarımı kaldırdım. “Şimdi!” Bir topun gücüyle bağırdım. *Tüh*, muhtemelen bunu iliklerine kadar hissetmişlerdir.

Fakat bu, harekete geçmelerini sağlamıştı.

Bazılarının silahı, bazılarının aletleri vardı ama hepsi on santim kalınlığındaki buz üstünde çalışmaya başlamışlardı, buna Drake de dahildi.

Kollarım arkamda, bacaklarım omuz açıklığı hizasında hazır olda durup onları izledim. Siyah saçlı adamın kılıç sallaması çapaçuldu, onun yanındaki adamın vücudunun sağ yarısında bir sorun vardı ve dazlak kafalı da buzu parçalamak için kullandığı çekici zar zor tutuyordu... bu düşündüğümünden de kötüydü. Fakat izlemeye devam ettim. Aralarında bazı göze çarpacak yetenektekilerin ortaya çıkmasını umuyordum.

Suratının üstünde başlık olan adamın potansiyeli vardı. Vücudunun nispeten diğerlerine göre daha iyi durumda olduğu hissini veren, yumuşak hareketlerle kazmayı savurdu. Doğru eğitimle bu bir silahı savurmaya da dönüşebilirdi.

Onun yanındaki adam sertçe pofladı, göbeği sıkı tuniğinin içinden pörtlemiş, yanakları soğuk ve efordan dolayı koyu kırmızıydı.

Onları izleyip, güçlü yanlarını ya da eksikliklerini kategorilere ayırırken soğuğu unutmuştum. Buzdan ilk oydukları bir metreye dokuz metrede, ayaklarının ıslanmadığına

da bakılırsa çıkardıkları iş fena sayılmazdı. Fakat şimdi, sonraki bir metrede... sevseler de sevmeseler de baldırlarının yarısına kadar buz gibi soğuk suyun içindeydiler.

Suyun tenimde ve kaslarımda ne kadar acımasızca hissettirdiğini hatırladım. İstiraplarını sonlandırabileceğim dikkatimden kaçmamıştı fakat öğrenebilecekleri tek yöntem buydu. Vaktimiz yoktu. Biz farkına varmadan iki saray da bize doğru yaklaşıyorlardı. Mızımızlanmak, pohpohlanmak yoktu.

Yavaşlamaya başlamışlardı.

“Kıçınız, başınız tutuşmuş gibi hareket etmenizi istiyorum! O buz kütlesinin *derhâl* açılmasına ihtiyacımız var.” Durduğum yerden kıpırdamadım. Otuz beş kişiden beşi, soğuktan ve bitkinlikten vücutları titreyerek kıyıya doğru geri dönerken çok fena tökezliyorlardı.

Otuz dakikadan az bir süredir çalışıyorlardı.

Faolan tam şu an beni izliyor muydu? Eğer gözü, Başboşların üstünde olması için gönderildiyse izliyor olmalıydı. Muhtemelen şansı konusunda oldukça iyi hissediyor olmalıydı. Lan'ın eve girdiği saniyede bunu bildiğine göre Ruby'e, onun varlığını nasıl sezeceğimi sormalıydım.

Paralarım, duvarların içine işlemiş bir sihirle korunuyordu, davetsiz biri eşiği aşarsa onu harekete geçirirdi.

Ön sıradakiler Drake'in direktifleriyle omuz omuza sırandılar ve yavaş yavaş buz kütlesini parçalamaya devam ettiler. Bir metre daha sonra bir tane daha ve bir tane daha. Sonraki bir metrede hedeflerini yarılamışlardı.

Yedi adam daha geri çekildi, o kadar kötü titriyorlardı ki dişleri kıyıdan duyulacak kadar yüksek sesle takırdıyordu. Aletleri ve silahları maviye çalan parmaklarından kayıp gittiğinde pes etmişlerdi.

Geçen her dakikada daha fazlası görevin acımasızlığı altında boyun eğdi. Zor olduğunu biliyordum ve bir nevi amaç da buydu ama, şey... sanki içlerinde yürekleri yoktu. Zayıflarla çalışabilirdim ama yüreği olmayanlarla? Cesareti olmayanlarla?

“Bir ateş yakabilir miyiz?” Çapaçul kılıç sallayışı olan adam bana yaklaştı. İlk çıkanlardan biri oydu. “Burada donuyoruz.”

Bakışlarımı ona sabitledim, yüzümü dikkatle ifadesiz tutmaya çalışıyordum. “Görev bittiğinde ateş yakabilir ve yemeklerden arta kalanları yiyebilirsiniz.”

“Sürtük,” dedi dişlerinin arasından.

İşte olmuştu. Bres kimsenin ona küstahça karşılık vermesine izin vermezdi. Bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için herkes işinin başında donup kaldı.

Kılıcını kaldırdı. “Sen güç delisi bir kaltaksın ve bunu diğerleri söylemese de ben söylerim. Bizi eğitenin Drake olması gerekiyordu, sen değil.”

Geri çekilip gidebilirdim. Ruby’e onu gammazlayıp, ele almasına izin verebilirdim. Ya da bu olağanüstü şahsa, güçlü kadınlara kaba davranmamasıyla ilgili dersini verebilirdim. Ona yavaşça kasıtlı bir şekilde gülümsedim.

“Üstüme gelindiğinde ne kadar büyük bir sürtük olabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok.” Konuşmamı bitirmeden iki kılıcım da çıkmıştı, onun kılıcının keskin kenarına doğru arka arkaya savurarak metale çarpan metalin tıngırdamasıyla ikiye böldüm.

Tökezlediğinde sol elimdeki bıçağımın kabzasıyla eline vurarak, kılıcın sapını düşürmesi için onu zorladım.

Kükreyerek yalın elle üstüme geldi, hay Baylor’un* hayaları, bütün o bitkinmiş gibi davranması numara mıydı?

* Kelt mitolojisinde İrlanda halkına tehdit olan şeytani bir ırkın reisi. –ç.n.

Bana doğru uzandığında kollarının altından kıvrıldım, ondan uzak tuttuğum kılıçlarımla sırtına, tam böbreklerinin üstüne hedef alarak yumruk attım. Dizlerinin üstüne düştüğünde kılıçlarımdan birinin ucunu boynuna diğerini de omurgasının ortasına yerleştirdim. “Pes et.”

Nefes almakta zorlanıyordu. Bense ter dökmemiştim bile.

“Bir kadına ve bir yabancıya asla.” Bir kenara tükürdü, kan karı lekelemişti.

Bir adım gerileyip bizi çevreleyen adamları inceledim, gözlerinde öfke vardı. Güvensizlik.

Ben de burada durmuş, onların bana yeni bir aile olacağını düşünüyordum. Bu şimdiye kadar Başiboşlardan gördüğüm karşılamanın ve yardımın tam zıddıydı.

Öyle olmayacağı anlaşıldığı şu ana kadar bunu ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Bir kez daha uyum sağlamamamıştım. Sürülmüşlerin arasından sürülmüş biriydim. Kalbim kırılmış, eski yaralar da içinden sızıyordu.

Çenem kasılarak iki kılıcımı da kılıflarına soktum ve başımı salladım. “Bir kadının da bir erkek kadar iyi dövüşebileceğine saygı göstermeyen kimseyi eğitmeyeceğim.” Ruby’i hayal kırıklığına uğratmamaya çalışarak duraksadım. “Şimdi gidin. Benim liderliğimi kabul etmeyenler. Gidin.”

Ayağımın dibindeki adam sendeleyek ayağa kalkarken, bana çeşitli dillerde küfretti. “Hadi millet. Ona ihtiyacımız yok. Hadi, çocuklar.”

Fakat... kimse hareket etmemişti.

Bir kişi bile.

“Hadi, Ivan,” diye seslendi başka bir adam. “Ortalığı karıştırmaktan başka bir şey yapmıyorsun.”

Yavaşça kırılan kalbim biraz iyileşiyordu. Belki de bu

güvensizlik bana karşı değildi. Belki de bu ciğeri beş para etmez içindi.

Çapaçul kılıçlı adam, namıdiğer Ivan, kızgınlıkla söylenip geriye doğru adım attı. Bir adım. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. “Bunun bedelini ödeyeceksin.”

“Bunu, otuz saniyenin altında alt ettiğim adam söylüyor,” dedim yumuşak bir şekilde. “Git. Fikrimi değiştirip işini bitirmeden önce.”

Uzaklaştığında sırtım ona dönük bir şekilde durmaya devam ettim. Dert etmeye değmezdi.

Kaşlarımı kaldırdım. “Bu buz kendiliğinden yok olmayacak.”

Birkaçıyla beraber Drake’in de ağzı açık kalmıştı ama kendimi tekrarlamak zorunda kalmamıştım.

Dahası, geride kalan adamlar –görevi çoktan terk etmiş olanlar bile– tekrar suya girdiler. Ben hararetli bir ateş yakarken son dört metreyi de bitirdiler.

Belki de içlerinde biraz cesaret *vardı*. Belki yürek ve onur sahibi olmanın ne demek olduğunu unutmamışlardı.

Adamlar bu büyük parçayı doğramayı bitirir bitirmez, buz gibi sudan sendeleyerek çıktılar ve kıyafetlerini soydular. Tamamen hipotermiye girmemek için yapılacak en doğru şey buydu fakat Drake’in çıplak, biçimli göğsünü süzmemek için kendime engel olamadım, ayrıca sağındaki başlıklı, kazmayı sağlam savuran adam, pelerinini geriye doğru çıkarırken onu dikkatle izliyordum.

Ah, siktir.

Pelerini yere düştüğünde Faolan’ın koyu renk gözlerine bakarken donup kaldım. Yavaşça gömleğini soyup başının üstünden çıkardığında, yalnızca Drake’i bir okul çocuğu gibi gösterecek çıplak gövdesini ve kaslarını değil aynı zamanda

sağ göğüs kası ve kaburgasının üzerindeki müthiş dövmesini de açığa çıkarmıştı. Keltik tasarımda, bir elinde ateşli bir mızrak ve diğerinde parlayan bir kılıç tutan adamı gösteriyordu. Figürün etrafında, örülmüş bağlar altta kesişerek vahşi kurt kafaları oluşturulmuştu.

Drake boğazını temizleyerek bakışlarımı kendine çevirdi. “Buradaki yeni adam, sana ondan bahsetmeyi unuttum. Lan olarak tanınıyor.”

Elbette öyle tanınıyordu.

Elbette lanet olası.

Piç kurusu.

Zorlukla kendimi toparladım. “Onu tanıyorum, Drake, gerçi onu burada gördüğüme şaşırdım.” Duraksayıp sonra tartları dağıttım. Soğumuşlardı ama kahretsin, Cinth’in yemekleri yine de güzeldi.

Faolan’a sertçe baktım. “Sen hâlâ Pete ve Adonis’le misin yoksa seni Unimak’tan atmalarından önce onlardan ayrıldın mı? Çünkü taşaklı olmadığını öğrendiklerinde pek mutlu olmadıklarını duydum.”

Bir dizi yalan sayarken gözlerini kıpmıştı ama gülümsemi hiç bozmadım. Al bakalım, Unseelie Muhafızı. Bu oyunu oynamak istiyorsa o zaman oynardım.

Yurtsuzlar Evi’nden Kallik’e bir puan. Lugh’nun torununa sıfır.

On Sekizinci Bölüm

Gerçek eğitim başlayacağından, ertesi gün aynı saatte toplanmaları için, çoğunlukla, savaşçı demeye bin şahit isteyen bu adamlara talimat verdikten sonra eve doğru fırladım. Arkamdan dağıldılar, sızlanmaları ve inlemeleri serin havada yankılanıyordu.

Cinth'e övgülerimle. Tartları yedikten sonra çok daha uysaldılar.

"Bu kadar çabuk nereye kaçıyorsun?" alçak bir ses kulaklarıma ulaştı.

O ahmağa, namıdiğer Lan'a, bir bakış bile atmadım. "Senin olmadığın herhangi bir yere."

"Hem de sırf sana yakın olabilmek için Başiboşların safları arasına sızdıktan sonra."

Eminim sebebi buydu, yalnızca ima ettiği şekilde değildi. "Defol git, Lan."

"Küçük anlaşmamızı unuttun mu, Yetim? Bana bilgi borçlusun."

Genzimden güldüm. “Seni son gördüğümde bu yana geçen birkaç saat içinde, sana etraflıca bir dosya topladım. İçinde, Sürülmüşlerin Tepealtı’nın yok oluşuyla ilgili ilişkilerine dair kanıtlar yer alıyor. Fotoğraflar. Saç örnekleri. Her şey. Yarın sabah saat altı gibi masanda olurlar.”

Parmakları bileğimin etrafına kapandı. Onu itmektense kendime çekip bir bacağımı hızla uzattım.

Faolan ileri doğru tökezledi.

Düşmedi, atik herif. Fakat yalanım yok, onun o kendinden emin adımlarına darbe vurmak iyi gelmişti.

Bana bakmak için dar patikada döndüğünde gözleri kısıldı. “Seni bu kadar öfkkelendiren nedir?”

Sorusu dudaklarından çıktığında kızgınlığım arttı. Bu adam belli ki kadın dilinden anlamıyordu. “Unseelie Sarayı’na bilgi toplamak için beni kullanan pislik olmak sana yetmedi, bana beklenmedik bir dalavere daha yapman gerekiyordu. Yani, en iyi ihtimalle.”

Faolan’ın ifadesi rahatladı. “Seni ihbar etmemeyi seçen pislik mi demek istiyordun?”

Onun o koyu gözlerine sert bir şekilde baktım. “Çünkü bir fırsat yakaladın, iyi kalpli olduğundan değildi. Biz arkadaş değiliz, Lan. O kadar da aptal değilim.”

Bana doğru yaklaştı, altta kalmamak için ben de aynısını yaptım. Burun buruna duruyorduk.

Çenesi kasıldı. “Ne yapmamı isterdin? Kraliçeme itaat ve hizmet etmeye yemin ettim.”

Bir gram neşe barındırmayan bir şekilde gülümsedim. “Başkalarının yaptıklarını kontrol etmeye çalışmanın anlamsız olduğunu öğrendim. Yalnızca kendi tepkilerimi kontrol edebilirim.”

Faolan kaskatı kesildi. “Bu ne anlama geliyor, Yetim?”

“Sen sınıflandırılmadan önce, senden daha çok hoşlanıyordum anlamına geliyor. Hoşça kal dedikten sonra, sen onların poster çocuğu olarak tutulmak üzere Unseelie Sarayı’na koşmadan önce.”

Bana işe yaramaz demeden önce.

Unimak’a geri dönüşümden beri ilk defa ifadesinde gerçek bir öfke gördüm.

“*Unseelie Sarayı* mı?” Kısa bir süre gülerek benden uzaklaşıp sonra geri döndü. “Hakkında hiçbir şey bilmediğin şeylerle ilgili konuşuyorsun.”

Kelimeler içime işledi. “Buna dönüşmen için bir sebep olmalı,” ona doğru bir elimi sallayarak işaret ettim çünkü tam olarak vurgulayamıyordum. Sessiz ve derin düşüncelere dalmış gibi görünen ifadesi... sert ve okunamaz hâle büründü. “*Unseelie Sarayı* değilse peki ne?”

Dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. Faolan kollarını genişçe açtı. “Ben hep buydum. Sen istediğini görmeyi seçtin. Herkes öyle. Sonunda gerçeği gördüklerinde, şey, işte *o zaman* gerçek arkadaşlarımdan kim olduklarını gördüm.”

Unseelie Sarayı’na seçilmesinden mi bahsediyordu? Ağzımı açtım.

Kollarını indirdi. “İtiraf etmem gerek, diğerlerinden farklı olduğunu düşünüyordum. Komik. Sanırım ikimiz de yanıldık.”

Faolan çekip gitti, ben de görüş açımdan çıkana kadar gitmesini izledim, bağırsaklarımda garip bir meydan okuma ve suçluluk karışımı bir his çalkalanıyordu. Ona ‘diğerlerinden’ farklı davranmamı istiyorsa, bana devam etmem için bir şeyler vermeliydi. Biraz dürüstlük mesela.

Yine de içimdeki acı, onun için de aynı türden bir ıstırap hissettirdi. İsteddiği etkiyi bırakmıştı.

“Alli?”

Ürkerek yukarı baktığımda yanımda Drake’i gördüm.
“Hey.”

“Yine mi düşüncelere daldın?” diye sordu, ben eve doğru yürümeye devam ederken.

Başımı iki yana salladım.

“Hayır, ben de öyle düşünmemiştim. Bazen ben de sebep-siz yere ormanın ortasında, oracıkta dururum,” diye cevapladı.

Ona bir bakış fırlattığımda dudakları seğirdi.

İç çektim. “Tamam, evet. Bazı şeyler hakkında düşünüyordum.”

“Yardım edebileceğim bir şey mi?”

“Hayır. Halledemeyeceğim bir şey değil.”

İkimiz de yan yana yürürken Drake bir an sessiz kaldı. “O zaman en azından dikkatini dağıtmama izin ver. Haksız olduğumu kanıtladın. Adamların bugün kışlarının tekmelenmesine ihtiyaçları vardı. İçlerindeki hastalıklı olanları ayıkladın ve bunu yaparak çoğumuza saray savaşçılarının karşısında gerekli donanımlara sahip olmadığımızı göstermiş oldun.”

Göğsümdeki sıkışma biraz rahatlamıştı. “Mesajı istenilen şekilde aldıklarına sevindim. İşin ciddiyetini kavradıkları zamanki değişimi hissettim.”

Drake başıyla onayladı. “Ben de öyle. Peki, öyleyse hükmün ne?”

Hiç şansları yoktu. Onlara karşı aleyhlerinde bu kadar kalabalık varken. “İşimiz var.”

Kahkaha atmadan bir saniye önce bakışlarının üzerimde durduğunu hissettim. “Fazla kibarca söyledin, Alli.”

Dudaklarım küçük bir sırıtmaya dönüştü. “Belki de.”

Ormanlık alan açıldığında Rubezahl’ın evi görüş açımıza girmişti.

“Kesinlikle,” dedi Drake, hâlâ gülüyordu.

Onunla birlikte kıkırdadım ama dedim ki, “İşin ciddiyetini herkesin anlaması çok önemli ama eğitim daha başlamadan yenilgiye uğramalarını da istemiyorum.”

Ciddileşti. “Anlıyorum. Merak etme. Bu sadece bizim aramızda. Sen biraz şey görünüyordun...”

“Gergin mi?” dedim duygusuzca, beni dünkü tarif edişinden alıntı yaparak.

“Stresli.”

Hatta daha fazlası.

Drake bana göz kırptı. “Ama hâlâ çok hoşsun.”

Ona kaşlarımı kaldırdım. “Yani stresli ve hoş mu görünüyorum?”

Başının arkasını ovaladı. “En iyi iltifatım değildi.”

“Ah, iltifat mıydı bu?”

“Öyle olması gerekiyordu. Beni önceki süzme bakarak körlemesine şansımı denerim diye düşünmüştüm. Eğer pantolonumu çıkarsaydım ilgini kaybedebilirdin, o su acayip soğuktu.”

Eve girerken sırtıyordum. “Görmüş olduğum en kötü manzara değildi. En azından üst yarısı. Alt yarı için konuşamayacağım.”

“Teşekkür ederim. Adil bir şekilde yargılanmalı, en azından ılık derecede bir ortamda ve belki de güzel bir kadın eşliğinde.”

Dudaklarımdan tekrar bir kahkaha kaçtı. “Şey, o zaman Cinth’i alalım. İkisini de temin edebilir.”

Drake derin bir nefes alıp, yorumumu duymazdan geldi. “Lan’a baktığını da fark ettim. Dürüst olmam gerekirse ilgini çektiğinden emin değildim.”

Ona dönüp bakmak için neredeyse boynumu incitecektim. “Hayır. Çekmiyor. Hem de hiç.”

Kahretsin. Bu, kulağa savunmacı geliyordu.

Ancak Drake başını eğip yaklaştı. “Bunu duyduğuma sevindim. Okuması zor biri.”

Odağım iki yeşil gözü arasında gidip geliyordu. *Tamam*, belki de gerçeği kendime itiraf edebilirdim. Faolan’la beraber bir geçmişimiz vardı. Aramızda üstümden atamayacağımı düşündüğüm eski bir çekim vardı. Onunla birlikteyken, her zaman dile getirilmemiş *bir şey* hissediyordum. Feylerin daha ne olduğunu bilmeden önce, onu sınırın köşesinde ilk gördüğümünden beri, onda tam olarak çözemediğim bir şey vardı.

Mesele de tam olarak buydu.

On dakikada Faolan beni alev püskürtecek kadar kızdırmıştı. Sonrasındaki on dakikada Drake haftalardır gülmediğim kadar güldürmüştü. Kaygılarımı azaltmıştı.

Olmayı arzuladığım şey oydu.

Özgür ve mutlu.

Drake beni bir ödül olarak görebilirdi ama onun dürüst kişiliğinin ve bariz olan fiziksel avantajlarının bana ne kadar cazip geldiğini bilme ihtimali yoktu.

Kirpiklerimi indirdim, bütün o avantajları değerlendirmek için anı yakaladım. Isı kaburgalarımın altında kaynıyordu.

Kesin avantajlar.

Ona yaklaştıkça, başımı yukarı kaldırdım.

Bir nefes aldı ve sırtarak yarı kurumuş tuniğinin önünden tuttum.

“Bu, benim şanslı günüm olmak üzere mi?” diye fısıldadı.

Mırıldandım. “Olabilir.”

Parmak uçlarımda yükselerek başını kendiminkine doğru çektim, yavaşça ağzımı onunkine sürttüm.

Ağzımın içine doğru inlediğinde öpücüğümü derinleştirdim.

Drake'in güzel, pürüzsüz, sıcak dudakları vardı. Hareketlerimin ritmini çabucak yakaladı, bir elini belime dolayarak bedenlerimizi karşı karşıya getirdi, diğer kolunu da sırtımın üstüne doğru bastırdı.

Kollarımı boynuna dolayarak öpücüğe teslim oldum, karnımın uzun zamandır izin vermediğim şekilde ısınmasına izin verdim, asla böyle olmamıştı.

Bu karşılıksız bir aşk değildi.

Yarrow'la yaptığım gibi utanılacak bir hata değildi.

Bu, uygun bir zamanda, geçici bir şeyden zevk alan iki yetişkindi.

Harika hissettirdi, belki öpücüğün kendisinden bile daha çok.

Ondan ayrıldım, Drake'in soluklanmasını izlerken yakınında duruyordum. Yeşil gözleri kısılmış, göz bebekleri genişlemişti ve kalçalarımaya dayanmış sert ereksiyonunun ana hatları olmasa bile ruh halinin büyük ölçüde tahrik olmuş olduğunu tahmin ederdim.

"Bu..." Ağzı kulaklarına varıyordu.

Göğsüne hafifçe vurup koridordan aşağıya doğru yürüdüm.

Arkamdan seslendi. "Nereye gidiyorsun?"

Sorusunu duymazdan gelerek, onun yerine başka bir cevap verdim, "Testi geçtin. Ortam senin için yeterince ılıktı, değil mi?"

O seksi karşılaşmayı, küstah ayrılık yorumunu falan kıvırdığım için bir nevi sevinçli bir şekilde mutfağın kapısını itip açtım.

"Bugün nasıl gitti?" diye mırıldandı Cinth, üç katlı bir pastanın kenarlarından aşağı mor krema döküyordu.

Karnım guruldayınca, tezgâhın üstünden hâlâ sıcak olan

peynirli burgu çubuklardan aldım. “Biraz işimiz olacak. Adamlardan biri sinir krizi geçirdi, ben de onu toparlanması için gönderdim.”

“Onu oklavamla öldüresiye dövmem gerekiyor mu?” Gözleri işinin üstünden bir an ayrılmadı.

Gerçi yapsa şaşırmazdım. “Sorun olacağını sanmıyorum. Tartların çok beğenildi.”

“Doğal olarak.”

Kendiyle böbürlenmiyordu bile. Kadın sadece kendi değerini biliyordu. Hâlâ büyüdüğümde onun gibi olmak isteyen kız çocuğuydum. “Hey, Lan’ın ortalıkta dolandığı konusunda hızlıca seni uyarmak istedim.”

“Senin ıvır zıvırın için mi? Yoksa genel olarak mı?”

Gözlerimi devirip sesimi kısıtım. “Genel olarak. Tepealtı’na yaptığım şeyi anladı ve beni kraliçeye sürüklemesini engellemek için ona Başiboşlar hakkında bilgi vermeyi kabul ettim.”

Cinth durup sonunda bana baktı. “Bu akıllıca mı?”

“Hayır. Bu yüzden Ruby’e söyledim. Her şeye burnunu sokan arkadaşımıza ne aktaracağımızı bana söyleyecek.”

Kaşları rahatladı. “İşte benim kızım!”

“Lan aynı zamanda eğitime de sızdı.”

Cinth’in kafa karışıklığı benimkine eşdeğerdi. “Neden?”

“Bana göz kulak olmak için olduğunu söyledi. Sanırım anlaşmamızı yerine getirdiğimden emin olmak için.” Belki de ona iyi bilgi aktarmak konusunda bana güvenmediğindendi.

Cinth mırıldandı. “Bence sınırlarını aştığını söyleyebilirim.”

Ben de öyle düşünmüştüm. “Farklı bir bakış açısı var.”

“Buna inanmayacağını biliyorum ama acaba sebep *sen* olabilir misin?” Gözleri bir an bana kaydı sonra geri süslemesine döndü. Bir parça kremadan aşardım ve şekerli macunu

ağzıma soktum. Sorusunu düşünürken bal ve biberiyenin tadı damağımdaydı.

Olabilir miydi? Hiçbir fikrim yoktu. Bu olasılığı *göz ardı* etmemeliydim ama... “O... Ondan bu hissi almıyorum. Şu an tek dert ettiğim şey, Rubezahl’ı onun tarafında olduğumuza ikna etmek. Faolan’ın eğitime nasıl girdiğinden emin değilim ama bunu bilmeli.”

Pastanın üstünde bir sürü gül yaprağını birleştirirken elleri süratle hareket ediyordu. “İyi plan. Koca devi sinirlendirmeyelim. Bu mutfaktaki tek kişi olarak ne kadar fazla iş bitirdiğim konusunda bir fikrin yok. Burayı seviyorum.”

Görebiliyordum. “Onu bulmaya gidiyorum.”

“O zaman yanında peynirli burgu çubuklardan da al. Ona biraz yalakalık yap.”

İki tane alıp birinden bir parça ısırırken mutfağın diğer tarafından çıktım. Drake ortalarda görünmüyordu ve ne yapıyor olabileceğini düşününce sııttım. Onu bıraktığım hâline bakılırsa biraz tek başına kalması iyi olurdu.

Son lokmamı çiğnerken evin Ruby’e ait olan tarafının kapısını çaldım.

“Girin,” diye gürüldedi.

Bu sefer sağ tarafın çoğunluğunu işgal eden rustik tarzdaki ahşap kitaplığın önünde duruyordu.

Bana baktı. “Kallik. Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Cinth bunu senin için yaptı.” Küçük hamur işi parçasını ona uzattım. Belki de adama birkaç tane daha getirmeliydim.

Rubezahl dikkatle peynirli burgu çubuğu alıp bir lokmada silip süpürdü. “Teşekkürlerimi iletirsin. Hyacinth evimize unutulmuş bir sıcaklık getirdi.”

Evet. Bu başka kimsenin kopyalayamayacağı bir büyüydü. “Bugün eğitimde bir şey oldu,” dedim.

Rubezahl, koltuğuna giderken yarı boyumda olması muhtemel bir kitap taşıyarak oturdu. “Unseelie arkadaşımızın varlığını mı ima ediyorsun?”

Gözlerim pörtledi. “Ah, evet. Zaten biliyor muydun?”

“Healy’de göstermelik bir hikâye anlatarak tanıdığım bir gulyabaniye yaklaştım. Ne yapabileceğini görmek için hikâyesine eşlik etmenin akıllıca olacağını düşündüm.”

Bir gulyabani. “Şu tehlikeli, kendinden geçiren ev yapımı birası olan gulyabani mi?”

“Ta kendisi.” Devin mavi gözleri ışıldıyordu.

Karşısındaki banka oturdum. “Faolan’ın açık vereceğini mi umuyorsun? Onu belli bir mesafede tutmak daha mantıklı olmaz mıydı?”

“Onun varlığı hakkında seni endişelendiren ne?”

Onun varlığı hakkında beni *endişelendirmeyen* neydi ki? “O çok akıllı, Rubezahl. Sadakati ve dövüş yetenekleri onu tehlikeli yapıyor. Burada ne öğrenirse, geri Unseelie Kraliçesi’ne götürür. Sırtımı dönmek isteyeceğim biri değil, öyle söyleyeyim. Ayrıca buralarda dolanırsa, ona inandırıcı olacak sahte bilgileri vermek benim için daha zor olmaz mı?”

Rubezahl sözümü kesmeden beni dinledi. “Olağanüstü içgüdülerin var, Kallik. Faolan hakkındaki endişenin esas sebebi bu gibi görünüyor fakat saflarımız arasına sızmasına izin verme nedenim buydu. İçgüdülerin ona uyuyor. Bu bir risk, bunun gayet farkındayım ancak önümüzdeki aylarda hayatta kalabilmemiz açısından bazı riskleri almamız gerekiyor. Onun temsilciliği aracılığıyla gözümü Unseelie Kraliçesi’nin üstünde tutmayı tercih ederim. Bunun alternatifi, gelebilecek herhangi bir şeye karşı kör olmaktır.”

Bunu değerlendirdim. “Tamam. Bunu anlayabiliyorum. Peki, ya bir sorun hâline gelirse?”

“O zaman, kesinlikle duruşumuzu tekrar değerlendiririz.” Tereddüt etti. “Başka bir eylem planı düşünüyordum. Senin için kabul edilir olan bir tane. Üçgen’deki feylerin toplanmasının akıllıca olduğuna inanıyorum. Kendimizi etrafa yaymayı tercih etsek de bir saldırı olduğunda birlikte olursak daha güçlü oluruz.”

Bu konuda haksız değildi.

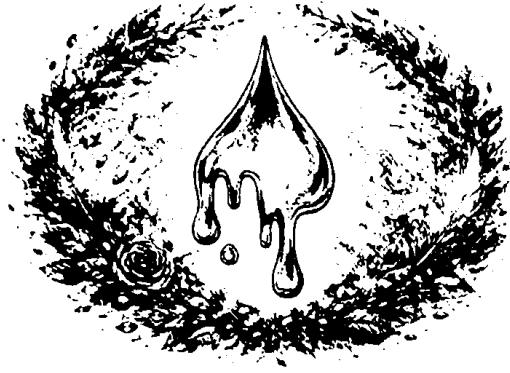
“Diğer bir yararı da şu ki Unseelie misafirimizin halkına rapor vermesi zorlaşır. Grubumuzun atanmış liderlerinin şimdiden akıllarında zaten bir yer var ve Üçgen’in çeşitli bölgelerinden kendi topluluklarını getirecekler. Oraya varmak biraz zaman alacaktır ama bunun, gücünü yolda eğitmek için mükemmel bir fırsat olup olmadığını merak ediyorum. Seyahat ederken düzeni sağlamam gerekecek ancak mümkün oldukça sihir derslerimize devam etmek için uğrarım.”

Bu bölgeden gitmek Hyacinth’le beni güvende tutmaya yardımcı olacaktı ayrıca çok sayıdaki Başiboşlar da korunmamız için iyiye işaretti.

Faolan’ı Unseelie arkadaşlarından ayıştırmak da işin cabasıydı.

Benim için olan yararları bir yana, eğitim ekibim de yoldaşlarının zayıflıklarını öğrenmeleri için fırsat yakalamış olurlardı, bu da herhangi bir sağlam savaş gücünün önemli parçasıydı.

“Hoşuma gitti.” Gülümsedim. “Gerçekten hoşuma gitti. Ne zaman gidiyoruz?”

On Dokuzuncu Bölüm

“Fiilen ayrılmadan önce başka bir şey daha var,” dedi Ruby usulca, gözlerinin etrafındaki deri endişeyle kırışmıştı.

Bir bombanın patlamak üzere olduğunu hissedebiliyordum. “Neymiş o?”

“Bahar ekinoksu yaklaşıyor.” Bana baktı, piposundaki duman şimdi ince bir iz hâlindeydi, odadaki kokusu bile uçuyordu.

Kaşlarımı çattım. “Tamam, biliyorum. Her zamanki gibi martın sonu.” Ekinoks iki hafta sonraydı.

Ruby başını eğdi. “Seelie Kralı bir bildiri gönderdi, eğer Tepealtı bahar ekinoksuna kadar eski hâline dönmezse ordusunu gönderip Üçgen’de yaşayanları ortadan kaldıracakmış.”

Kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. “O zaman herkesi sadece toplamıyoruz, aynı zamanda kaçıyor muyuz?”

“Unseelie Kraliçesi de benzer bir bildiri gönderdi. İki saray halkı da tehditleri yürütmeye devam ettirmek için güç birliği yapacaklar.” Bakışlarını kaldırdı. “Bu yüzden evet, kaçıyoruz. Her

iki sarayın da bildiğini düşünmediğim bir yere. Onlardan gizli tutulması gereken bir yere. Drake'den diğerlerine haber vermesini istedim, biz burada konuşurken onlar toparlanıyorlar.”

Somurtma sırası bendeydi. “Faolan yanımızda olduğuna göre bu nasıl olabiliyor?”

“Geri dönüşü olmayan bir noktaya geleceğiz, birçok farklı yolu olan bir kavşağa. İşte orada Faolan saflarımızda hoş karşılanmayacaktır.” Kemikleri takır tukur ederek tüm vücudunu esnetti. Altın arpının ışıltısı gözümü aldı, sırtına bağlıydı ama paltosunun altından görünüyordu.

“Ne-”

“O kavşağa ulaşmadan önce, onunla en iyi nasıl başa çıkacağına karar vermek için birkaç günün olacak.” Yanımdan geçip gitti. “Fakat şimdilik, toparlan da şuradan çekip gidelim.”

Biraz fazla şaşırmış hâlde benim için ayrılan odaya doğru yol aldım.

Çantam bir hafta önceki kadar küçüktü. Odadaki birkaç eşyayı içine atarak çantamı sırtıma alıp yan odaya Cinth'e yardım etmeye gittim.

“Yüce Tanrıça aşkına, tüm eşyalarımı nasıl bir çantaya sığdırabilirim ki?” Bavulunu denemek için bir tekme attı, yumuşak ayak parmaklarındaki acıya söverek etrafında zıpladı. Hâlâ ellerinde pasta süslemesinden kalan kremadan vardı.

İç çektim. “Sanki araçlarla gitmeyecekmişiz gibi davranıyorsun.”

Bana keskin bir bakış attı. “Duymadın mı? Tüm yolu yürüyerek gidecekmişiz. *Mart* ayında, beni öldürün lanet olası memelerim dondu *Alaska'sında*.” Sanki havadaki soğuğun ısırdığını hissediyormuş gibi titredi.

Kapının çalmasıyla ikimiz de döndüğümüzde Drake kafasını

kapı aralığından içeri sokmuştu. “Vagonumuz var, iki bavulunu da getirebilirsin Hyacinth.” Sırıttı. “Güven bana, hiçbirimiz senin üzülmene istemeyiz.”

“Şükürler olsun!” Ellerini havaya atıp bavullarından birini bana vererek diğerini dolana kadar tıkmaya devam etti. Ağırılığı yüzünden numaradan tökezlemiş gibi yaptım. “Ne var bunun içinde, tuğla mı?”

İğneleyici karşılığım Drake’i güldürmüştü, odadan dışarı onu takip ederek merdivenlerden indi. Arkalarından takip ederken düşüncelere daldım.

Her iki saray da bahar ekinoksu sırasında Başboşların peşine düşecekti ve Faolan’ın grubu terk etmesini sağlamak için bir yol bulmam gerekiyordu, hem de birkaç gün içinde.

Ha siktir, bu kadar stres altında çökebilirdim.

Buz gibi soğuk gece havasına çıktığımızda bir bağırış koptu. Bu sabahki eğitimdeki adamlardan ikisi, birbirlerinin üzerine binmiş yumruk yumruğa karda yuvarlanıyorlardı.

Üstteki olan, ne kadar şaşırtıcıdır ki Ivan’dı. Gereksiz derecede küçük gömlekli, baş belası.

Bir bıçağın parıltısı hızla hareket etmeme sebep oldu, bıçağı bir tekmeyle Göbekli Gömlek’in, namıdiğer Ivan’ın, elinden düşürdüm. Bana döndüğünde, yüzü o kadar sıcak bir öfkeyle kıvrıldı ki teni kıpkırmızı bir renk aldı.

Üstüme doğru atladı ama vuruş mesafesi dışında kalarak darbelerini kolayca savdım. Benden çok daha çabuk yorulurdu... yoksa yorulmaz mıydı? Deliliğin işin içinde olabileceği aklıma geldi. Fey adam anlamsızca öfkeli görünüyordu.

“Drake,” diye bağırdım yarım yamalak bir yumruğu engellerken, “Rubezahl’ı getir, bunu sakinleştirmesine ihtiyacım var.”

Göbekli Gömlek'in gırtlğından bir kükreme patlayıp dizlerinin üstüne çöktü, kelimeler ağzından dökülürken elleriyle kafasını kavramıştı. Tlingit dilinde kelimelerdi.

"Ruhlar... dolunay gecesinde senin için gelecekler. Hazırlıklı ol."

Ağzı sımsıkı kapandığında yan tarafına düştü, kasılmalarla tüm vücudu sarsılıyordu. Yanma çöküp, dilini ısırmasın diye onu tuttum.

İri bir el omzumun üstünden uzanıp Ivan'ın vücudunun üstüne yaslandı. "Sakin ol, dostum, sakın ol."

Arptan birkaç tane nota yankılandı ve anında boşluğa sakın bir hava yayıldı. Ruby'nin gözleri üstümüzde gezindi. "Delilik saflarımıza sızmaya devam ediyor. Tetikte olmalıyız."

Yalnız şimdi, bu adamı tek başına fey deliliğinin ele geçirmiş olduğundan emin değildim. Tlingit dilinde konuşmuştu. Aynı radyoda duyduğum sözler gibi.

Ruhlardan da bahsetmişti.

Drake ve birkaçı, baygın feyi kaldırıp iki vagondan birine koydular. Gözlerimi kırıp, bahsi geçen vagonlara bağlanmış devasa hayvanları inceledim. Normal yük beygirlerinin iki katı büyüklüğündeydiler, sırtlarında üç çift kanat ve düz, kuvvetli, uçları dikenli kuyrukları vardı, tüyleri benekli soluk mavi-beyaz renkteydi, sanki soğuktan donmuşlardı. Yelelerine buz saçakları yapışmıştı, başlarının her hareketiyle ziller gibi tıngırdıyorlardı.

Benim bakış açımdan, sadece büyük ağızlarından fırlayan uzun dişlerini görebiliyordum.

"Kara kelpileri" mi?" dedim derin bir nefes alarak.

"Saldırgan oldukları için saraylarından atılmışlar. Fakat o

* Kelpi, Kelt mitolojisinde şekil değiştiren su ruhlarıdır. -ç.n.

kadar da kötü değiller.” Ruby bir tanesinin poposuna hafifçe vurduğunda kelpi homurdanıp arka bacağını bariz bir uyarı niteliğinde kaldırdı ki Ruby bundan bihaber görünüyordu.

Ekipmanların ve çantaların çoğu bir vagona yerleştirilmiş, herkes diğerine tırmanmaya başlamıştı.

“Bekle.” Bir elimi kaldırdım. “Benimle eğitim görenler yerde olacaklar.”

Yalnızca birkaç saat önce buz kırdırdığım adamlar bana kuşkulu bakışlarla bakıyorlardı.

Birkaçı homurdandı.

Lan’ın onlarla olmadığını fark ettim. Şimdiden ayrılmaya mı karar vermişti? Yoksa Unseelie arkadaşlarına yaptıklarımızı anlatmak için geri mi koşuyordu?

Başımı sallayarak düşünceyi kafamdan attım ve bir kaşımı kaldırdım. “Olay şu. İlk durağımızdan önce beni yakalarsanız yolun kalanında vagona gidebilirsiniz.”

Cinth göz kırptı. “Benim bahsim ona, beyler. Onu yakalarsanız size fazladan kıpır vereceğim.” Tatlıdan bahsettiğinden emin değildim.

Çantamı arkadaşşıma fırlattım, aniden ellerinde kontrol edemediği bir titreme fark ettim. Lanet olsun. Ivan’ı o hâlde görmek onu korkutmuş olmalıydı. “Sorun yok. İyisin sen.”

Eğilerek yaklaştı, yutkunurken diğerlerine bir göz attı. “Ruby deliliğin saflarımıza sızdığını söyledi, Alli.”

Söylemişti. Kahretsın. “Sen de onun Ivan’ı kolaylıkla nasıl sakinleştirdiğini gördün, değil mi?”

Kaşları gevşediğinde bana hızla gülümsedi.

Ruby bize yaklaştı. “Küçükayı takımyıldızını seçebiliyor musun, Kallik?”

Eee...

“Ursa Minor,” diye ekledi.

Ah. Gökyüzünü taradım, ona yoğunlaştığımda başımı salladım. “Buldum.”

“Onu takip et, ilk kamp alanımıza rastlarsın, gözden kaçıramayacağın kadar geniş bir açıklık.”

“Anladım. Teşekkürler.” Başka bir kelime daha etmeden koşmaya başladım.

Sertleşmiş kardan yolu takip etmek kolaydı. Zeminde çıplak toprağa kadar temizlenmiş dağınık bölgeler vardı ve bu kötüydü, zeminin yumuşak ve dengesiz olmasına neden oluyordu.

Diğer feylerden daha iyi yapabildiğim çok fazla şey yoktu ama lanet derece günlerce sürecektir bir dayanıklılığım vardı. Uzun mesafe koşabilmek –bazen nefret etsem de– benim olayımdı.

Önümde ilk gerçek imtihanım vardı, bir kilometre kadar yukarı giden karla kaplı bir dağ. *Muhteşem*.

Arkamda, karın üstünde çatırdayan ayak sesleri duydum. Drake’in grubun önünde olacağından hiç şüphem yoktu, tabii eğer yolda bize katıldıysa büyük ihtimalle Faolan’ın da. Fakat arkama hızla bakınca sadece Drake’in beni yakalamak için tüm gücüyle koştuğunu gördüm.

Ayağım kara batıp çıkarken, dağa doğru son hızla koştum, ayaklarımı her itişimde sıçıyordum. Etrafımdaki toprak ve kar tenimin altından damarlarıma oradan da kemiklerime sızıyordu. Kar veya buzdan dolayı kaygan olmayan yerdeki sert kaya parçaları, diğerlerinden daha canlı bir maviyle parlıyordu, ben de doğanın sunduğu yardımı kabul ettim. Sihre yardımını için teşekkür ederek eğittiğim adamların önünden fırladım.

* Küçükayı takımyıldızı. –ç.n.

O bir kilometre, düz yüzeyde koştuğumdan bile daha hızlı bir şekilde geçti, en tepede dönüp aşağı baktım. Drake daha yolu yarılamamıştı bile, diğerleri ondan çok gerideydi. Devam etmeden önce dağın dörtte üçünü işaret eden yere kadar ulaşmasını bekledim.

Kamp alanına ilk giden olmanın ne demek olacağını çok düşünmemiştim, bu yüzden ter tenimde donarken hızla nefes alarak açıklığa birden girince karargâhın çoktan kurulduğunu görüp biraz şaşırdım. Ortalıkta adamlar dolanıyor, birkaç kamp ateşinin kokusu havayı dolduruyordu.

Bir elimi kaldırdım. “Rubezahl için önde gelen koşucu.”

Beni inceleyen feylerin hepsi erkekti ve bariz bir şekilde Ruby’nin grubundan daha sertlerdi. Pislikten yapış yapış görünen saçlarıyla sakalları birbirine dolanmıştı. Her taraflarından yaprak ile çalı parçaları sarkıyordu. Kaba kesimli kıyafetleri kemik parçaları ve derilerle elde dikilmişti. Açıklıktan geçtim. Onları alt edebileceğimden oldukça emindim, en azından çoğunu, fakat ben yürüdükçe yenileri geliyordu. Onlar yirmi iki kişiyken ben tektim. Kahretsin. Bunlar şey olmalıydı... vahşi. Vahşi feyler.

Pek efsanevi diyeceğim türden değillerdi, daha çok isimleri kötüye çıkmıştı. Feyler her zaman sihirlerinin kontrol altına alınması için yeminlerle bağlanan katı toplumlarda daha iyi davranırlardı. Fakat bir kere o yeminler bozuldu mu –ya da hiç edilmedi mi– sihir kendi kendine harekete geçirdi. Elbette bahsedilen delilik gibi insanları hizada tutmak için birçok vahşi fey hikâyesinin oluşturulduğunu varsaymışım. Fakat önümde, bir lideri takip etmeye yönlendirilmezsek sihrimizin neye sebep olabileceği gerçeği vardı.

Ateş yakmaya koyulduğumda bir kişi bile benimle konuşmadı.

Çakmak taşım ya da kibritlerim yoktu ama yerin derinliklerinde çok zayıf bir kırmızı enerji filizi buldum ve yüzeye çıkıp bana yardım etmesi için onu teşvik ettim. En sonunda büyü çıkıp, dal ve tahta parçalarını çatırdatarak yaktığında ter içinde kalmıştım.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım toprağa, etrafımdaki çimler ikiye katlandığında gülümsedim.

Alevleri biraz daha körükleyip ısıyı içime çekebilmek için bacaklarımı uzatabileceğim bir kütüğe yerleştim. Gecenin bir vakti koşmak eğlenceli değildi fakat yapabildiğim her yerde eğitime devam etmem gerekiyordu. Az sayıda olduğumuz ve sarayların daha kalabalık olduğu göz önüne alındığında koşmak Başboşların kesinlikle ustalaşması gereken bir beceriydi.

Otuz dakikadan sonra Drake kampa koşarak geldi, gözleri beni bulana kadar alanı taradı.

“Kahretsin, bunu nasıl yaptın?” dedi sabit bir ses tonuyla.

“Koşmak mı? Çokça pratik,” dedim. “Sekiz yıldır eğitim-deydim, hatırladın mı?”

“Hayır, o tepeden yukarı... sanki ayakların yere basmıyor gibiydi.” Kütüğün üstüne, yanıma oturup kollarını hemen arkama doğru koydu. Bu, istersem ona yaslanabileyim diye miydi?

Ona cevap veremedenden önce, iki kara kelpisi büyük vagonları alana sürükleyip getirdi. Direkt tepeyi tırmanıp geleceklere, tabanından dolanmış gibi görünüyorlardı. Bu yaratıkların hızlı olduklarını duymuştum, kesinlikle dedikleri kadar varlardı.

Ruby, bacakları karda sallanarak vagonlardan birinin arkasında oturuyordu. Cinth yanında konuşup duruyordu, şundan bundan bahsederken elleri kuşlar gibi çırpınıyordu.

Bir saat içinde daha fazla koşucu ulaştı, ben de temel kam-

pın kurulmasına yardım ederken zindeliklerini zihinsel olarak kategorilere ayırdım. Uzun süre kalmayı planlamıyorduk.

“Sekiz saat sonra gidiyoruz. Sırasıyla yemek yemenizi ve uykunuzu almanızı öneririm, arkadaşlarım.” Ruby’nin sesi geniş açıklıkta yayıldı. “Her durakta ailemizden daha fazla üye alacağız.”

Sözlerine karşılık mırıldanmalar yoktu. Herkes sessizlik içinde yemeklerini yiyordu.

Hiçbir çadır kurulmamıştı. Hepimiz açıkta uyuyorduk ve yolculuğun öngörülebilir kısmında da öyle olacaktı.

Cinth haklıydı. Sığınağa ulaşana kadar önümüzdeki on gün soğuk geçecekti.

Hyacinth’le benim sarılmış portatif yataklarımızı vagon-dan sürükleyerek indirdim. “İşte, altına gir.”

“Eziliriz,” diye ciyaktı.

Onu nazikçe itekledim. “Gir.”

Üstümüzde bir çatı olacak kadar yüksek vagonun altına girdi, ben de onu takip edip yatakları açtım. “En azından kar yağmaya başlarsa bir barınağımız olur.”

Soğuğa rağmen kampın üzerine sessizlik çöktü. Erkeklerin büyük çoğunluğu koşudan bitap düşmüştü, ben de daha iyi durumda sayılmazdım. Herkes birbirine yakın uyuyordu, izlenmemize karşın kimse sihir kullanarak ısınmak istemiyordu. Buna pek ihtimal vermesem de tartışmadım.

Uyumaya ihtiyacım vardı, uyumak *istiyordum*. Onun yerine, neredeyse geçen her dakikayı sayarak vagonun koyu ahşap alt kısmına bakıp durdum.

Tam olarak parmağımı koyamadığım bir his beni dürttü ve içgüdülerimi yok sayarak geçen tam yirmi dakikanın sonunda onları dinledim.

Uyumaktan vazgeçerek yatağımdan çıkıp Cinth’in üzerini

örttüğümde iyice sarılarak uykusunda yumuşak mırıldanma sesleri çıkardı. Muhtemelen kapkeklerine falan cıvıldıyordu.

Yapay barınağın altından emekleyerek çıkıp, çömelerek kampa doğru baktım.

Bir hareket yoktu-

Koyu bir figürün kampın uzak tarafındaki ağaçların arasından geçtiğini gördüğümde donup kaldım. Vücut transparandı ama tam görünmez de değildi. Fey sadece sihirle gizleniyordu.

O zaman bir Seelie'ydi.

Fikrimi değiştirmeden önce, hareket etmeye başladım, karanlığı yarıp casusun peşine düştüm.

Ağaçların yoğunluğu, gizlenmiş figürün peşinden koşarken fark edilmeden hareket etmeme yardımcı oluyordu. Bir kere duraksadığında büyük bir köknar ağacının arkasına saklandım, gizlice bakmadan önce on beş saniye nefesimi tutarak bekledim.

Figür harekete geçmişti bile, sanki peşine birinin takıldığının farkında gibi şimdi daha da hızlanmıştı. Kendini gizleyen fey ağaçların arasından daha küçük bir alana çıkmadan önce tahminime göre bir kilometre kadar gitmiştik.

“Ne buldun?” Üzerimde binlerce böcek sürünmüş gibi bir ses çıktı.

Yarrow. Lanet olası Yarrow burada mıydı?

“Uyuyorlar.” Daha yumuşak bir ses cevap verdi.

Bu sesi tanıdığımda kalbim sıkıştı. Bracken. Artık onunla mı çalışıyordu? Kahretsin, başından beri onunla mı çalışıyordu? Bundan şüpheliydim ama yine de ihanetin acısı beni parçaladı. Bracken'in arkadaşım olduğunu sanıyordum. Anlık bir pişmanlık geçti içimden, ona o ikinci sikkeyi vermemeliydim.

Şu ana kadar Seelie Sarayı tarafından fark edilmediğimi düşünmüştüm. Ya da belki de Başiboşlarla birlikte olduğumun daha farkında değillerdi. Belki sadece Rubezahl ve diğerlerini takip ediyorlardı.

Her iki şekilde de bu kötüydü.

“O zaman şu Ivan doğruları söylemiş demek,” diye alay etti Yarrow.

“Yalan söylemesini mi umuyordun?” diye cevap verdi.

“Söz konusu bu zayıf sürülmüş pislikler olunca, kim bilir. Fakat hayır, kendi türüne ihanet edecek kadar sinirli görünüyordu. Burası gideceklerini söylediği yol.”

Bracken duraksayıp sonra sordu, “Şimdi ne olacak?”

“Şimdi onları tutuklayacağız,” diye duyurdu Yarrow.

Siktir.

Ellerim kılıçlarıma gitti ama yakınlarda kaç tane Seelie muhafızı olduğunu bilmiyordum. Tek başıma savaşamayacağım kadar çok muydu?

Her ne kadar, tam o anda Yarrow’la ilgilenmek konusunda fena hâlde aklım çelinse de arkamı dönüp geri kampa doğru koştum, o kadar hızlı hareket ediyordum ki tepeyi tırmanışım çamurda çırpınıyormuşum gibi görünmüştü.

Geniş açıklığa çıktığımda yakındaki çalılardan enerji çekecek, indigo sihrimi depolayıp, sesimin gücünü arttırarak kelimelerimi uyuyan Başiboşlara doğru yönlendirdim.

“Gitme zamanı, bizi uykumuzda öldürmeye gelen Seelieler var,” diye emrettim.

Herkesi uyandırmak için ölüm tehdidinden daha iyisi yoktu.

Yirminci Bölüm

Kamp alanında sessiz bir telaş patladı.

Onların arasından geçip, diğerlerini uyandırırken sessizce emirler verdim. “Silahlanın. Bir Seelie tedbir kuvveti saldırıma hazır. Herkese duyurun, alanı boşaltın. Bir de sessiz olun!”

Acaba kaç kişiydiler?

Onların her bir savaşçısı benim rezil eğitim ekibimden beş kişiye bedeldi, belki daha fazlasına. İçten içe vahşi feylerin olağanüstü gizli yetenekleri olmasını umuyordum.

Özellikle birini arayarak eğitim ekibimden iki mahmur gözlü adamın arasından geçtim.

“Alli!”

“Drake.” Kolunu tuttum. Soğuğa karşı hepimiz tamamen giyinik uyuyorduk ama o tetikte ve tepeden tırnağa silahlanmıştı bile, elinde sıkıca tuttuğu silahı da dahildi. Güzel. “Cinth ve savaşamayacak kadar güçsüz olanları ortaya getir.

Adamlarımızın etraflarını çevrelemesini istiyorum. Sen sol kanata komuta edeceksin ben de sağ kanata. Emir, onları silahlılandırıp etkisiz hâle getirmek veya öldürmek. Seelielerden hiçbirinin kaçma şansı yok. Anlaşıldı mı?”

Kısaca başıyla onayladı. “Anlaşıldı.”

Onu bırakıp yeri sarsmamak için kıpırdamadan durmayı akıl eden Rubezahl’a yaklaştım. Çılgınca mırıltılarımız muhtemelen ormanın içinden Seelielere ulaşıyordu ama onları en azından dengesiz ve kendilerinden emin olmadan bırakabilirdik.

“Neye ihtiyacın var?” diye sordum ona.

Dudaklarını büktü, genelde sıcak olan mavi gözleri bir buzulun kalbindeki buzlar gibi görünüyordu. Tamamen salt gücünden dolayı onda her zaman bir tehlike belirtisi sezerdim. Çevresindeki hiç kimse, Rabuzahl’ın sırf kendi *tercih ettiği* için arkadaşça ve kibar olduğunu gözden kaçıramazdı.

Bu akşam, farklı bir seçim yaptığı çok açıktı.

“Sadece hareket etmek için alan,” diye cevapladı.

Mükemmel.

Sihirli görüşümü açmak için bir dakikamı ayırdım, etrafımdaki renk iplikleri canlanırken gözlerimi kırptım. Maviler, yeşiller, indigolar, turuncular, kırmızılar, sarılar ve aralarındaki tüm tonlar.

Özellikle bir tanesiyle ilgileniyordum...

Ormana bakarak, Bracken’dan Yarrow’a doğru takip ettiğim yönde, sık ağaçların arasından bize doğru yaklaşan şekilleri saydım. Yirmi bir. Solda on bir, sağda on kişiydiler.

Lanet olsun.

Onları izlerken sihirli izlerden beşi, sanki ait oldukları feyler silinmiş gibi gözden kayboldular. Saniyeler içinde bir yedi tanesi daha gözden kayboldu.

Bunun tam olarak ne demek olduğunu biliyordum.

“Ruby, Drake’in yaptığı şu gizlenme şeyini biliyor musun? Onun içini görebiliyor musun?”

“Görebiliyorum.”

“Ağaçların arasından yaklaşan figürleri sayar mısın, lütfen?”

Koca başını döndürerek ormanlık alanı taradı. “Yirmi dokuz.” İki katı lanet olsun.

Ona teşekkür ederek, Drake sayesinde bir düzen içinde olan gruba geri döndüm. “Eğer sihirle gizleyebiliyorsan, şimdi yap,” diye fısıldadım.

Kendi birliklerinin önünde duran, vahşi feylere yaklaşırken haber yayıldı. Hepsi sihirle gizlenmişlerdi.

Her birinin tuttuğu yayları inceledim. “Bunun senin gücün olduğunu tahmin ediyorum?” Dağınık kızıl saçlı adama sordum.

Başını eğdi.

Hızlı düşünerek emrettim, “Beşinizin ortadaki en zayıf üyelerimizi çevrelemenizi istiyorum. Geri kalanların ağaçlara tırmanması gerekiyor.”

Erkek feylerin gözleri, Rubezahl’ın nihayet ayağa kalktığı yere doğru baktı. Sanki dikkatleri sezmiş gibi dev, bizim yönümüze doğru bakıp başını bir kez salladı. “Onun emirlerine uyun.”

Vahşi fey daha fazla cesaretlendirilmeye ihtiyaç duymadan, isteğim üzerine dağılan ekibiyle hızla konuştu.

Şimdiye kadar kabilemizin yarından azı sihirle gizlenmişti bile. Hiç yoktan iyiydi.

Sağ taraftaki yarıya yaklaşıp savaşçılarımlı inceledim. Tanrıçam, berbat hâldeydiler. Telaşlarını görmezden gelerek, açıklığın etrafını çevreleyip oluşturduğumuz halkayı tekrar düzenledim.

“Siz bir çiftsiniz,” dedim sondaki iki adama. Her birini eşleştirmeye devam edip geri çekildim. “Artık hepinizin bir eşi var. Bundan sonra birbirinizin sırtını kollayın. Birbirinizi koruyun. Gelecek olan savaşçılar hızlı ve iyi eğitilmiş. Bir saniyeliğine bile durmayın. Eğer durursanız ölürsünüz.”

Önlerinde dururken, kılıçlarımı çekip bileklerimi birkaç kez daire şeklinde çevirdim. Adrenalin, uykuyu ve sersemliği savmıştı, kalbim de bir kavganın vaadiyle şarkı söylüyordu. Bu Tepealtı eğitiminde başka bir gün gibiydi, şey... Sahte Tepealtı eğitiminde. Günlerimi bir şeylerin olmasını bekleyerek geçirdikten sonra düşüncelerimi bırakma zamanının *tadını çıkardım*.

“Patron?” sarışın bir adam tısladı.

Benimle mi konuşuyordu?

“Patron Kallik,” dedi adam daha yüksek bir sesle.

Anlaşılan öyleydi. “Ne var, asker?”

“Birkaçımızın işe yarayabilecek bazı sihir numaraları var.”

İlgimi çekmişti. “Grubumuza zarar verecek bir şey olmadığı sürece kafanıza göre takılın.”

Adam başını sallayıp sırtıttı. Bir anlığına ağaç sırasına odaklandı –hâlâ benim sihriime uyumluydu– onun kırmızı sihrinin dışa doğru yayılırken, arkasında bir sıra ölü çim ve kır çiçekleri bırakışını izledim. O zaman Unseelie’ydi, en azından orijinalinde öyleydi.

Çağrısına karşılık olarak, topraktan budaklı kökler fırladı, etrafımızdaki ormandan kamp alanımıza girecek herhangi bir aptalın ayak bileklerini kıracak bir labirente dönüşüyordu.

Bu işe *yarardı*. “Aferin.”

Sık ağaçların arasından bize doğru bir feryat koptu. “Sürülmüş feyler. Kral Aleksandr adına Seelie S’arayına teslim olun!”

Yarrow tepemin tasını attırmakta asla başarısız olmazdı, ona cevabı yapıştırmak için ağzımı açtığımda Rubezahl benden önce davrandı.

“Seelie Sarayı’nın Üçgen’deki, bizim gibi barışçıl feylerle ne gibi bir alıp veremediği var?”

“Tepealtı’na karşı suçlardan aranan, sabıkalı bir feyi barındırıyorsunuz.”

Tahminimce yahniye biraz fazla tuz attığı için Hyacinth’in peşinde değillerdi. Ormandaki nöbetlerine dönmeden önce bakışlar benim üzerimde gezindi.

Rubezahl tekrar konuştu. “Aramızda Tepealtı’na karşı suç işleyen kimse yok.”

“Melezi sizinle birlikte gördük,” diye kükredi Yarrow.

Öfke, öfke.

“Yurtsuzlar Evi’nden Kallik’ten mi bahsediyorsunuz? Benim bilgim dahilinde olan hiçbir suç işlemedi. Onun, bu işe dahil olduğuna dair inkâr edilemez kanıtlarınız olduğunu varsayıyorum.”

Yarrow’un cevabı bu sefer daha yakından gelmişti. “Elliden fazla şahit. Al sana, seni iri, pis Başiboş.”

Dudaklarımdan bir homurtu kaçtı ve tek de değildim.

Ruby’e hakaret etmek yapılmaması gereken bir şeydi. Bahse girerim buradaki her kişiye bir noktada yardım etmişti.

Üstümüzde gök gürledi. Aynı anda yer yüzünden bir sis yükselip ağaçtaki okçularımızdan saldıranlara doğru süzüldü. Ruby’e baktım. Artık buz gibi olan tek şey bakışları değildi. Suratı taştan oyulmuş olabilirdi. Büyük ölçüde intikam peşindeydi.

“Rubezahl’ı asla kızdırmayın,” dedi biri huşu içinde.

Bu yorum dikkatimi çekmişti. “Neden?”

Cevap veren yine konuşkan sarışın adamdı. “Hikâyeleri duymadın mı? Görebileceğin en büyük hayırsever ama kendini tehlikeye atmak istiyorsan ona hakaret et. Kibar olduğu kadar intikamcı da olabiliyor.”

Dün bununla hemfikir olmayabilirdim ama onu şu an böyle görünce...

Hay Lugh’nun sol taşığı, Yarrow aranmıştı.

“Bu, teslim olman için son şans,” diye bağırdı Yarrow. “Elli kişilik birliğimiz etrafınızı sardı.”

Elli, ha? Yalancı yalancı sana kimse inanmaz.

“Bu emir Kral Aleksandr’dan mı geliyor?” Rubezahl’ın sesi suratında donup kalan buz gibi ifadesine rağmen uysaldı. “Buradaki feyler ve benimle güçlü bağlar kurmaya değer verdiğini bildirmişti. Aceleyle hareket etmediğinden emin misin, Altın Evi’nden Yarrow? Bitiremeyeceğin bir şeye başlayabilecek olman mümkün ve bu, birçok şeyi harekete geçirir. Sürülmüşlerin saraylarla hiçbir alıp veremediği yok.”

Kulaklarım, ağaçların arasındaki gölgelerden alçak ve terdirgin mırıltılar algıladı.

“Melezler ve güçsüzler, Seelie Sarayı’nın arkadaşı falan değiller. Uzun zamandır bu diyarda ve ötesinde fazlasıyla rahat yaşadınız,” diye bağırdı Yarrow.

Bundan başka bir konuşma olmadı, iki Seelie birliği ilerlemeden önce yalnızca öfkeli bir kükreme duyuldu.

“Silahlarını alın, etkisiz hâle getirin veya öldürün,” diye bağırdım açıklığın karşısına doğru.

Yere vuran ayak sesleri dikkatimi çekerek beni, Yarrow ve bölüğünün sisin içinden koştukları konusunda uyardı. Bir parçam, ilk Seelie köklerden oluşan labirente ulaştığında ürktü. Kemikler dal parçaları gibi kırıldı ve hızla havayı çığlıklarla

doldurdu. Arkadan gelenler, yoldaşlarına yardım etmek için durmadan örgülerin üzerinden atlayarak açıklığa girdiler. Yarısının geçmesini bekledim.

“Ateş edin,” diye bağırdım ağaçlardaki vahşi feylere.

Dinlediklerinin tek delili, yay kirişlerinin tıngırtısıydı. Bir Seelie bana yaklaştığında kılıcımı yukarı doğru kaldırıp ölümcül olabilecek bir darbeyi savuşturdum. Onu karnından tekmeleyip, tekrar saldırıya geçmeden önce dönüp arkasındaki kadını baldırlarının üstünden bıçakladım.

Rubezahl’ın sözleri beni şaşırtmıştı: *Bizim saraylarla hiçbir alıp veremediğimiz yok.* Garip bir şekilde bu duygu içimde yankılandı.

Tek yaptığı aptal bir amirin emrine uymak olan bu adamı tanıımıyordum, eğer kaçınabilirsem ölümü hak etmiyordu. Kılıcımın kabzasını kafatasına indirerek, onu bağlayıp sevdiğim dansa devam ettim.

Ölümcül ve tehlikeli. Keskin kenarlar ve korkunç sonuçlarla dolu.

Etrafımdaki ağaçlardan, şimdiye kadar yapmadılarsa bile birazdan diğer feylerin de yapacağı gibi, enerji çektim. Onları çekerken, filizlerin kaslarıma enerji vermesi ve vuruşlarımın gücünü körüklemesi için fısıldadım. Küçük açıklığın içinde çiçekler canlanıyordu.

Adamlardan birinin çapraz kılıçlarına karşı acımasızca darbeler yağdırdım, kılıçların ikisini de düşürdüğünde bana baktı. Adamın sırtında bir ok belirdiğinde adamlarıma edebildiğim kadar yardım edip ilerlerken elimden geldiğince Seelieleri dağıtmaya çalıştım.

Kazanıyorduk.

“Kallik,” Arkamdan yumuşak bir kadın sesi geldi.

Anında Bracken'le arama mesafe koydum. Hâlâ yarı saydam formdaydı, zar zor görölüyordu ve darbelerden kolaylıkla kaçınıyordu.

“Yarrow’la bir aradasın demek? Bugünü göreceğimi sanmazdım.” Çevremdeki olaylardan dikkatimi koparmamaya çalışarak onunla tükürürcesine konuştum.

Bir okun yolundan çekildiğinde formu titreşti. “O yoldan çıktı. Bu saldırıyı emretmeden önce krala danışmadı.”

Bunu tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu. Yarrow’un krala ettiği yemini ve yeminini bozmanın sonuçlarını düşününce bu delice bir riskti. “Ne olmuş yani?”

Daha zayıf savaşçılarımdan birine saldıran kadın, bir Seelie’nin baldırlarını kesmek için atağa geçerken beni takip ediyordu.

“Bunun, hızla konumunu yükseltmek için bir fırsat olduğuna inanıyor,” dedi. “Akli bu fikirle çelinmiş durumda. Bu savaştan canlı çıkmasına izin veremezsin.”

Seelie’nin kesinlikle bir Elit feyi olmadığını açıkça ortaya koyan vahşi bir savurmadan kaçınarak alay edercesine güldüm. Onu kolaylıkla silahsızlandırıp, diğer savaşçılara doğru tekmeledim. “Peki sana neden güvenmeliyim?”

“Çünkü Yarrow’la kalmam kötü şansım yüzündendi. Onunla savaşıp kazanacak kadar güçlü değilim. Unimak’tan biriyle bağlantıya geçmek için radyosunu çalmaya çalıştım ama onu çok yakından koruyor. Kral Aleksandr’ın emirlerini yerine getirmek için elimden geleni yapacağıma yeminle bağlıyım, Yarrow’u durduracak yeteneği olan, aklıma gelen tek kişi sensin.”

Ona cevap vermek için döndüğümde Bracken ağaçlara doğru giderken yarı saydamlığının hafif bir ışıltısını yakaladım.

Savaşın şiddeti azalmıştı ama sol taraftan öfkeli bağırtılar yükseliyordu. “Ölen var mı kontrol edin. Bayılmış olanları bağlayın,” diye emrettim, şiddetli bir çarpışmanın seslerine doğru koşmadan.

Yanından geçerken Rubezahl’ın ayağının dibinde on tane feyin yattığını gördüm, vücutlarının doğal olmayan garip açılarda durduğunu görünce yutkundum, her birinin öldüğüne emindim ama benim odağım, kılıçların vahşice dans ettiği, Yarrow ve Drake’in arasındaki çarpışmaya çekilmişti.

Onları izleyenlere bağırarak emirler verdiğimde, hepsi gözleri hâlâ kavganın üzerinde, itaat emek için dağıldılar. Yan tarafta, gerektiği takdirde araya girmeye hazır, topuklarımın üzerinde bekliyordum.

Bu pislikle halledilecek bir davam vardı tabii ama öncelik Drake’indi.

“Elini mi özledin?” diye alayla gülümsedi.

Öfke damarlarımda uğulduyordu.

Drake cevap vermedi, tamamen, onun her şeyine mal olan adamı öldürme görevine odaklanmıştı. Bu da oldukça akıllıca bir hareketti. İkisi arasındaki daha iyi olan dövüşçü o değildi. Yarrow’un sekiz yıllık eğitiminin aksine onunki dört ay sürmüştü ve bu belli olmaya başlıyordu.

Yarrow, Drake’i bir köşeye sıkıştırarak avantaj elde etti. “Ne oldu, Drake oğlum? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.”

“Sen hain bir piç kurususun,” dedi dişlerini sıkarak.

Yemi yutmamasını dileyerek daha da yaklaştım. Yarrow kafasının içine girip bir hata yapmasına sebep olmaya çalışıyordu.

“Önemli biri olmanın avantajları,” diye cevap verdi Yarrow. “Sen de bir ara denemelisin. Kızların arasına girmeni sağlar.” Bana bir öpücük attı, seni şerefsiz.

Drake kükreyerek şimdiye kadar sürdürdüğü kontrollü ayak hareketlerini bıraktı.

O an kavganın bittiğini anlamıştım, aynı şekilde Yarrow da.

Yarrow, Drake'in yanından yan adımlarla ilerleyerek bıçağını alçaktan savurdu, sonra yörüngesini değiştirerek bıçağı aşağı alıp direkt Drake'in iyi kolunun üzerinden geçirdi.

"Hayır!" diye bağırarak, Drake'in ikinci elini de ondan koparacak hareketi savuşturmak için ileri atıldım. Hareketin gayretiyle homurdandım, kol kaslarım onları zorladığım garip açığa karşı protesto ediyorlardı. Kılıcım aralarından geçerek, Yarrow'un kılıcını benim yönüme itti.

Dönüp elinin tersiyle Drake'in çenesine sert bir darbe indirdi. Drake'in yeşil gözleri geriye doğru yuvarlanıp yere çakıldı.

Yarrow etrafına baktığında sayıca azınlıkta olduğunun ilk kez farkına varmış gibiydi. Birliğinden bir kişi bile ayakta kalmamıştı, gerçi büyümlü döküntülerden dolayı görmek zordu. Savaşta Unseelie'den daha fazla Seelie olmalıydı çünkü açıklık artık çiçekler ve çalılarla doluydu, ayrıca ağaçlar da yirmi dakika öncesine göre çok daha uzundu.

Vahşi feyler büyümüş ağaçlardan aşağı indiler, Yarrow'un bakışları önce onların üzerinde, sonra arkamdaki feylerde dolaşarak Rubezahl'da dururken soldu.

"Her şeyi batırdın, Yarrow," dedim yumuşak bir şekilde. "Hem de nasıl. Kral Aleksandr bu saldırıyı kesinlikle emretmedi. Bu büyüklükteki bir hata yüzünden infaz edileceksin." Bundan pek emin değildim ama öyle düşünmesini istedim.

Beni doğrulama girişiminde bulunmaya zahmet etmedi.

Bracken'ın dedikleri kulaklarımda cınladı. *Bu savaştan canlı çıkmasına izin veremezsin.* Muhtemelen haklıydı, çok da

önemli olduğundan değildi gerçi. Savaşın tam ortasında onu öldürebilirdim fakat savaş bitmişti. Yarrow, akıllı, adi şerefsiz, dövüşmüyordu.

Aynı insanlarla sekiz yıl beraber yaşamak, onlar hakkında size çok şey öğretiyordu. Bu bana Yarrow'un en kötü türdeki pislik olduğunu öğretmişti çünkü hem akıllı hem de korkaktı. Bu zaman zarfı şüphesiz ona da geçmeyeceğim sınırlar, savaşın ortasında bile tutunduğum ahlaki bir dürüstlüğümlüğü olduğunu öğretmişti.

“Üçgen’de kaç tane Seelie var?” diye sordum.

Gözlerini kıstı. “Üç yüz.”

Neredeyse burnumdan gülecektim. Ne kadar aptal olduğumu düşünüyordu? Az önce ortaya attığı devasa sayı, *gerçek* sayının sıfıra çok daha yakın bir yerlerde olup olmadığını merak etmeme sebep olmuştu.

Fakat kral, olayları Yarrow'un açısından dinleyince daha fazlasını gönderirdi. Muhtemelen de sıfırdan çok daha büyük bir sayı olurdu.

Kahretsın.

Başının üzerinden, öne doğru çıkan Rubezahl’a baktım.

“Bu kadar hırslı biri için hayal edilebilecek en kötü ceza başarısızlığı kabul etmektir,” dedi dev.

Yarrow, solundaki ormana bakarak geriye doğru sıçradı. “Benden uzak dur, tiksiniç şey.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Buradaki tek tiksiniç şey sensin, Yarrow.”

“Sekiz yıl önce öyle düşünmemiştin.”

Kılıcımın ışığı yakalamasını sağlayarak gülümsedim. “İşleri kılıçlarla çözmek ister misin?”

Bu sorunumu çözerdi fakat Yarrow her zamanki gibi ne

zaman kavga etmesi ne zaman da karaktersiz davranması gerektiğini biliyordu.

“Üçgen’den git,” diye patladı Rubezahl. “Kralına geri dön ve bugün burada verdiğin kararı ona açıkla. Eğer akıllıysan o zaman bir şey öğrenirsin.”

“Pek akıllı değil,” dedim devin olduğu yöne doğru. Daha fazla bir şey söylemeli miydim? Bracken, önemli olmadıkça pek konuşan tipte biri değildi... Fakat bu sefer onun buradaki varlığını ve kaçmasına izin verdiğimi açıklamak zorunda kalırdım.

Söyleyeceklerimi yuttum.

Bana eğlenen bir bakış attı. “Hayır ama herkes ikinci bir şansı hak eder, değil mi? Unimak’a geri dön, Altın Evi’nden Yarrow. Bunu da bil. Bundan yedi gün sonra krala, bugün burada olanlarla ilgili detaylı bir bildiri göndereceğim, şayet... gerçekleri itiraf etmek için ekstra bir teşvike ihtiyacın olursa diye.”

Yarrow tebeşir beyazına dönmüştü. “Sana inanmaz.”

Dev başını eğdi, gözleri hiç bu kadar acımasız olmamıştı. “Sen daha doğmadan çok önce kralına önemli konularda tavsiyelerde bulunurdum.” Gözleri parladı. “Şimdi, defol git. Yoksa gazabımla yüzleş.”

Yarrow’un kuyruğunu kısıtırıp, ağaçlara doğru koşmasını diğer Başiboşlarla birlikte izledim.

Yirmi Birinci Bölüm

Seyahatimizin sonraki üç günü, sıfırın altındaki hava sıcaklığıyla uzun kamp gezilerinde meydana gelen olağan şeyler dışında kutsanmış bir şekilde olaysızdı. Birkaç tane donma, bir miktar kamp ateşinden dolayı yanma, ara sıra işeme yarışıyla sonlanan tartışmalar. Cidden, bir insan bu adamların karda bir şeyler çizerek aletleriyle ne kadar oynadıklarına bakarsa ayakta işeyebileceklerini yeni öğrendiklerini düşünürdü.

Bu erkeklere özgü bir şey olmalıydı. Belki benim uzuvlarım da bu şekilde aşağıda sallansa ben de aynısını yapardım.

Kamp yaptığımız her gün, yaklaşık yüz kat daha güçlü olana kadar, Başiboş 'ailemizden' giderek daha fazlası aramıza katıldı. Bu kadar kişi... ve hepsi *erkekti*. Elbette fey kadınlar daha ender sürülürdü, doğan fey çocuk sayısı, liderlerimizin bunun olmasına izin vermeleri için çok düşüktü. Fakat Unimak'ta iki cinsiyetten de bolca vardı bu yüzden bu kadar erkek görmek mantıklı olsa da grubun içindeki iki kadından biri olmak biraz rahatsız ediciydi.

Cinth'le ben dikkat çekiyorduk ama kıvrımları ve şen şakarak kişiliğiyle benden çok o çekiyordu. Her gece, seçilmiş avcılardan birinin yakaladığı avlardan bir çeşit güveç pişirir, *ateşte* pişirdiği ekmekle birlikte, başladığı andan itibaren bir saatten az bir sürede hazır ederdi.

“Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum,” diye geveledim, ağzımda demin bu akşam için pişirdiği, yoğun, geyik etli, genzimin arkasında tatlı bir yanma hissi bırakan ve içimi ısıtan baharatlarla dolu güvece bandırdığım bir ağız dolusu ekmekle.

Hyacinth omzunu silkerek iltifatı geçiştirdi. “Bu o kadar da güzel olmadı, sınırlı sayıda sebze, meyve, sınırlı baharat çeşitleri. Keşke daha iyisini yapabilseydim!”

Özellikle vahşi feylerden koro hâlinde itirazlar yükseldi. Yemekler sayesinde onlarla ilerleme kaydediyorduk, geri kalanımızla daha çok etkileşime giriyorlardı. Lanet olsun, birkaçı saç ve sakallarını bile kesmiş, onların çok daha fazla şey... zaman ve sihir içinde kaybolmuş feyler gibi değil de normal görünmelerini sağlamıştı.

Eğitimler devam ediyordu, grubumuza yapılan saldırıdan sonra adamlar kendilerini daha çok adanmışlardı. Her gün benim altımda eğitim görenlerin ilerisinde koşup, onları isteseler de istemeseler de yeni bir zindelik seviyesi bulmaya zorluyordum. Birkaç yeni gelenin, otuz üç kişilik orijinal gruba dahil olması acemi sayımızı ellinin üzerine çıkarmıştı. Günün sonunda, bitkin düştüklerinde temel kılıç kullanma alıştırmaları yaptık. *Savuşturun, hücum, engelle, kes.* Tekrar ve tekrar, ta ki Cinth bizi bir sonraki günün eğitimi için yakıt olarak ateşin üstünde fokurdayan kocaman bakır bir çanağın başına çağırana kadar.

Elimde çok sıcak bir kâse güveçle Rubezahl'ın yanına oturmaya gittim.

Piposunu tüttürürken aşağı bakıyordu. “Ufaklık, benimle konuşmak istediğini görebiliyorum. Lütfen, rahat ol.” Elini salladığında yaban ortamı kaybolup yerine ofisinin içi belirdiğinde ağzım açık bakakaldım.

“Bir illüzyon mu?” Karşısındaki banka oturdum. Bana oldukça gerçek gibi geliyordu kaldı ki sekiz yıl boyunca Tepealtı da öyle gelmişti.

“Evet ve hayır.” Gülümsedi. “Fakat bu bize biraz mahremiyet sunar. Kimse konuştuğumuzu duymaz.”

Bu iyiydi çünkü haklıydı, ona söylemem gereken şeyler vardı. Sormam gereken şeyler.

Duraksayıp elini döndürerek avucunda oturan küçük bir çay bardağı yarattı. “Al, güvecinin soğumasını beklerken biraz çay iç. Bana fikrini söyle. Yeni bir karışım demledim.”

Bardağı kabul edip bir yudum aldım. “Sanırım yabanmersini var. İçinde topraksı bir şey de var sanki trüf veya mantar gibi?” Sırıttığında ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. Onunla çaydan bahsetmek küçük bir şeydi ama hoşuma gidiyordu.

Bir yudum daha aldım. “Lan, benden başka bilgi edinmek için gelmedi ve... hâlâ buralarda takıldığından bile emin değilim. Bu beni endişelendiriyor.” Savaşta yaralandıysa ve kimse fark etmediyse? Her gün onu kampta dikkatle arıyordum ve bir kere bile görmemiştim. Bir kere bile.

“O burada,” dedi Ruby, anında başımı kaldırdığımda kırdamıştı. “Asla senden o kadar da uzaklaşmıyor, her zaman seni izliyor. Emin misin, Kallik...” Duraksadı. “...dediği sebepten dolayı burada olduğuna? Belki de şimdi daha... hassas bir sebepten dolayı burada kalıyordur?”

Bu soru bana ilk defa sorulmuyordu. Benimle bu yolculuğa çıkan güveç dolu kâseme baktım.

Cinth de aynısını söylemişti ama o şey değildi... Sadece hayır. Onun beni sinir ettiği kadar ben de onu sinir ediyordum. Geri dönüşümün ilk zamanlarında, farklı insanlar olsaydık aramızda bir şeyler olabilecek birkaç an olmuştu. Fakat hayır, kimi kandırıyordum ki? O bir Unseelie'ydi. Bundan gerçek anlamda hiçbir şey çıkmazdı.

İkimiz de bunu biliyorduk.

Konuyu değiştirdim. “Yarrow başka bir şey deneyecektir. Onu tanıyorum. Sekiz yıl onunla eğitim gördüm ve... öyle sessizce gecenin içine çekilmeyecektir. Onun... eğitimden de tanıdığım askerlerinden biri beni uyardı. Ona inanıyorum.” Bracken’ı kurtların içine atacak değildim. Onun dürüst olduğundan tam olarak emin olamasam bile eğitim sırasında benim için arkadaşına en yakın şeydi.

Ruby piposundan yavaş bir nefes çekip tuttu ve sabit bir duman üfledi. “Ne öneriyorsun?”

İşin zorlaştığı yer burasıydı. “Onunla nasıl başa çıkacağımız konusunu düşünüp duruyordum. Yarrow beni tanıyor. Onun peşinden bizzat gideceğimi biliyor.” Duraksayıp kendimden emin bir şekilde devam ettim. “Eğer benimle birlikte adamlardan bir ekip yanıma alırsam onu gafil avlarız. Nöbetçiler gece yaptıkları taramalarda bir hareketlilik saptadıklarını söylediler. Bunun, benim onu kovalamamı bekleyen Yarrow olduğunu varsayıyorum.” Ruby hiçbir yorumda bulunmadığında devam ettim. “Eğer Lan hâlâ buradaysa onu on gün sonra varacağımız noktadan çok öncesinde beraberimde götürürüm, böylece onu bu gruptan ve varacağımız noktadan ayırmış oluruz.”

Yarrow'u temizleyecektim ama sonra... ne yapacaktım? Faolan'ı mı öldürecektim?

Bu düşünceyle kalbimin oralarda bir yer sıkıştı. Eğer başkasından bahsediyor olsaydık, hepimizi güvende tutmak için kendimi bunu yapmaya zorlayabilirdim, özellikle o kişi Yarrow'un Unseelie'deki karşılığı *olsaydı*. Fakat... lanet olsun, Faolan'ı öldürebileceğimi sanmıyordum.

Bu karanlık düşünceler kafamın içinde dolanırken, çay ağzımın içinde ekşi bir tat bırakıyordu.

“Bazen ağır bedellerin ödenmesi gerekir,” dedi Ruby yumuşak bir şekilde. “Nereye gideceğimizin sırrı saklanmalı. Ondan bile.” Sözleri içimde yankılanıyordu ve haklı olduğunu biliyordum.

Ciğerlerim boşaldı. Birçoğuna karşılık bir hayat.

Lanet olsun Faolan. Bu kadar inatçı ve hırslı olmasaydı o zaman onu tehdit ederdim. Ayrıca eğer bu kadar zeki olmasaydı, sadece izlerimi yok ederdim ama beni hiçliğin ortasında bile bulabileceğini kanıtlamıştı.

Sanki içinde cevapları bulabilirmişim gibi güvecimi karıştırdım. Bir noktada ne yapmam gerektiğini biliyordum ama bu gerçekten yapabileceğim anlamına gelmiyordu. Tüm bu zaman zarfında Cinth'e, Faolan'la benim ne kadar değiştiğimizle ilgili püskürüp duruyordum fakat aniden sanki hiçbir şey değişmemiş gibi geliyordu.

Oysa o, yetimhane üstüme geldiğinde ve yalnız hissettiğimde, zor zamanlarımda elimden tutan yakışıklı, metanetli çocuk *olmuştu*. Ben on yaşındayken bana hoşça kal deme şekline rağmen ondan önce beni ziyaret ettiği beş sene vardı. Bana kitap okuduğu zamanlar. Onun arkadaşım olarak daha yumuşak tarafını gördüğüm zamanlar.

“Ne zaman gidersin?” diye sordu Ruby.

“Yarın sabah, herkes gittiğinde,” diye cevapladım. “Cinth’e söylemem. Benimle birlikte gelmek için tartışır, bu onun ligindeki bir aşçı için bile uygun bir yolculuk değil.”

Kahkaha attıktan sonra benzi attı. “Sana çok kızacak. Belki bana da. Sen sağ salım dönene kadar bana yiyecek bir şeyler hazırlayacağından bile şüpheliyim.”

Tabii ki bu onun en büyük endişesi olurdu.

Boğazımı temizledim. “Peki, ya Tepealtı? Buraya esas geliş nedenim, onun başına neler geldiğini çözüp geri almaktı ama sanki tüm dünya ve içindeki herkes beni cevabı aramaktan olabildiğince uzağa itiyormuş gibi geliyor.” Vay canına. Kelimeler ağzımdan çıkmadan önce böyle hissettiğimin farkında bile değildim.

Rubezahl’ın kaşları kalktı. “Tepealtı’nı aramaktan alıkonulduğunu mu düşünüyorsun?”

Kısaca başımı salladım. “Evet, sanırım öyle.”

Piposunun sapını dişlerinin arasına sıkıştırdı. “Bazen dünya bizi yanlış olduğunu düşündüğümüz bir yöne iter çünkü bu bizim seçtiğimiz şey değildir. Bu bizi yanlış hedefe götürüyor demek de değildir, sadece öngöremediğimiz bir yol olduğu anlamına gelir.” Mavi gözlerinde kibarlık ışıltılarıyla bana doğru baktı. “Cesur ol, Yurtsuzlar Evi’nden Kallık, sana ve mor sihrine inancım var. Tepealtı bu kadar zaman bekledi, hepimiz güvende olana kadar bir iki gün daha geçse dünyanın sonu gelmez.”

Suratımı buruşturdum. “Dilini ısır.”

Parmaklarını şıklattığında illüzyon, pipodan çıkan duman gibi dağıldı. Hiç kimse bizim olduğumuz tarafa doğru bakmıyordu ama yine de gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Arkamı döndüğümde uzakta, kampı kurduğumuz nehrin yakınında başlıklı bir figür gördüm. Akıllı yaşlı Ruby. Kısa süreli kayboluşumuz Faolan ortaya çıkarmıştı.

Bugünün işini yarına bırakma.

Faolan'la aramızdaki alanı aşip yanından geçerek beni takip etmesini işaret ettim.

Nehrin kenarına doğru giderken yanımda yürüyerek bana ayak uydurdu. Gürüldeyen suyun sesi sözlerimi bastırırdı.

“Bilgi mi istiyorsun?” Hâlâ güveç dolu kâsemi tutuyordum ve konuşmasını beklerken dolu bir kaşık aldım. Kahretsin, şimdi de ılımtı.

“Kampın içindeyim. Artık senin ‘bilgilerine’ ihtiyacım yok.” Ses tonu keskin ve sertti, içinde hafif bir öfkeden daha fazlası vardı.

Omzumu silktim. “Tamam.” Nehrin kıyısındaki iri bir kayanın üzerine oturup karanlığa doğru baktım. Ondan ya da benden bir kelime bile çıkmadan dakikalar geçmişti.

Sonunda, oturduğum yere doğru yaklaştı. “Anlat.”

Oltaya geldi. Aynı annemle buzda balık tutmaya benziyordu.

“Beni gün doğumunda Yarrow’u avlamak için gönderiyor.” Ağız dolusu bir lokma daha alıp çiğnerken konuştum. “Oradan da doğrudan iki saray halkının da bilmediği Sürülmüşlerin gizlenmiş sığınağına gideceğiz.”

Faolan bir parça bile ürpermemişti ama sihri parladı, koyu filizler suyun içine dalarak ondan enerji çekiyordu. Çocukluğu boyunca sihrinin rengi, büyülu spektrumun en açık ucundaki en koyu mavi tonuyla karıştırılmıştı. Kimse onun Lugh’nun torunu olduğu için Unseelie Sarayı’na seçilebileceğine inanmıyordu. Bana göre sihrinin karanlığının bir rengi varmış gibi görünmüyordu ya da daha fazlası vardı ve sürekli değişiyordu. Aynı gözleri gibi.

Sihrine karşılık nehir saniyeler içinde buza döndüğünde azgın suyun üzerinde bir yol yarattı. “Bana güveniyor musun?”

Evet. Fakat suya güvenmiyordum. “Hayır.”

Bana elini uzattığında kabul etmedim. *Edemedim.* Başımın üzerinde akan başka bir nehrin, beni sürükleyen akıntının ve kürkümün dibe çekmesinin hatırası, beni tüketiyordu. Dört. Dört yaşındaydım ve hatırası beni şimdi bile terletiyordu, onunla akıntının üzerinden geçmeyi düşünmiyordum.

“Ne yapmamı istiyorsun?” dedim dikkatini dağıtmak için. “Seninle kaçayım mı?”

“Bu çok tehlikeli,” dedi, söylediklerimin anlamını görmezden gelerek. “Burada daha fazla kalamazsın. Unseelie Kraliçesi, sanırım... Yetim, seni saklaması için onu ikna edebilirim.”

Kelimeleri beni biraz sarsmıştı çünkü kulağa benim için endişeleniyormuş gibi geliyordu. İnsanların dediği gibi, bana yardım eli uzatmaya* istekli gibiydi. Uçan kemirgenlerin yardım gösterisiyle ne alakası olduğunu hiç anlamamıştım. “Yapmam gereken bir iş var, Lan. Yarrow sadece buradakilerin hayatı için değil, özellikle şahsen benim için bir tehlike. Damarına basan herkes için.”

Kısık sesle küfretti. “O zaman seninle birlikte onun hakkından geliriz. Yalnız. Burada onu alt edebilecek kimse yok. Drake’i gördün ki ekibinin en iyisi oydu. Bir eli, dört aylık eğitimi olan bir adam olarak... en iyi ihtimalle Yarrow’la kavga etmeye başlaması üzerinden iki dakika geçmeden diğerini de kaybedecek kadar iyi bir adam.”

Bunu görmüştü, öyle mi?

İç çekip kâsemın üstüne doğru eğildim. “Biliyorum.”

* ‘Go to bat for someone’ yardım eli uzatma anlamında kullanılır. Yazar bir sonraki cümlede ‘bat’ yani yarasa kelimesine atıfta bulunarak kelime oyunu yapmaktadır. –ç.n.

Lan başını çevirdiğinde dondu... kahretsin. Hâlâ otururken omzumun üstünden bakmak için geriye doğru döndüm.

Drake arkamızda duruyordu, yeşil gözleri duygusuz ve dudakları sıkıca kapalı ince bir çizgi hâlindeydi. “Rubezahl herkesi çağırıyor.”

“Drake-” diye arkasından seslendim ama gecenin karanlığında kaybolmuştu bile. Siktir.

“Seni  onemsiyor,” dedi Faolan, sesini dikkatli bir şekilde normal tutmuştu.

“Onu Yarrow’dan kurtardım. şimdi benimle ne yapması gerektiğini bilmiyor.” Savaştan sonra çoğunlukla beni görmezden gelmişti ama yaralanmış gururun neye benzediğini biliyordum bu yüzden üstüne gitmemiştim. Yine de duygular ve eski yaralar iltihaplanabilirdi, Drake’in konuşmak için beni bir kenara çekmek yerine, elimizdekiler yüzünden sırtını dönmeye kolayca karar verebileceği düşüncesiyle moralim bozulmuştu.

Birden çok r  yama musallat olan Unseelie, bıyık altından güldü. “Seni  open ve sonrasında savaştan kurtaran bir kadın ender bir şeydir. Seni itmek yerine, minnettar olup yakınında tutmalıydı.”

Ağzımı sıkıca kapattım.   p  c  ğ   de biliyordu.

Tanrıçam, Faolan gerçekten beni *izliyordu*. Neden?

Pelerini ellerime sürterek yanımdan geçtiğinde, içimden bariz bir titreme geçti. Düşüncelerimi toparlayarak onu takip ettim.

Kampa döndüğümüzde, Ruby arpını  alarak feyleri sakinleştirip onları uyutuyordu. Seelie saldırısından beri her gece bunu yapıyordu. Gece nöbetini devralan nöbetçiler haricinde hepimiz deliksiz altı saat boyunca uyuyorduk. Ayrıca bu beni

ilk gece endişelendirmiş olsa da ertesi sabah tamamen inanılmaz hissederek uyandığımda endişeleri uzaklaştırdım.

Cinth beni görüp, bir yığın kürk ve battaniyenin içine yığıldığında elinin arkasıyla esnemesini gizleyerek el salladı. Bunlar ona uzaktan hayran olan adamlardan gelen hediyelerdi. Gerçi... kimsenin hayranlığına karşılık vermemiştii. Jackson bahsettiği tek erkekti, o zaman bile ona iltifat ettiği kadar şikâyet etmesi muhtemeldi. İlk defa, arkadaşımın bastırılmış bağlanma sorunu olup olmadığını merak ettim. Biz yetimlerin çoğunda vardı. Genç yaşta aileniz elinizden alındığında olmaması zordu.

“Rahat görünüyorsun,” diye söylendim.

Ben hâlâ portatif yataktaydım.

Başını salladı, uykuya dalmak üzereydi.

Kürklerinden birini ödünç almayı düşünürken arpın yumuşak notaları havada süzüldü. Etrafa bakarak, Rubezahl’ın önce bana sonra da Lan’a doğru başını eğişini yakaladım. Sesi, kampın uyuyan sakinlerini aşarak geldi. “Vakit geldi, Kallik. Son raporlara göre Yarrow bizim batımızda. Onu, bu yöndeki küçük bir kasabada bulacağına inanıyorum. Dikkatli ol, ufaklık, ayrıca yapman gereken *her şeyi* unutma.”

Faolan’ı öldürmek gibi mi?

Çantamı almadım, üzerime giydiklerimden ve silahlarımdan başka bir şey almayacaktım. Duraksayarak, Ruby’le kısa bakışmamız sırasında mışıl mışıl uyuyan Hyacinth’in üzerine eğilip onu yanağından öptüm. “Özür dilerim dostum ama bu sefer olmaz.”

Gruptan uzaklaşıp batıya doğru koşmaya başladığımda Faolan yanımdaydı, ormanın içinden geçerken rahat bir ritim yakalamıştık.

“Ne kadar uzun süre dayanabilirsin?” diye sordum.

Homurdandı. “Çoğundan daha uzun.”

Evet, beynim direkt bel altına gitmişti ve ben daha duramadan iki küçük kelime ağzımdan kaçtı. “Koşmaktan bahsetmiştim.”

Kahkaha atmasıyla ikimiz de gafil avlanmıştık. “O zaman en az senin kadar.”

Yine de bunun iki tarafa çekilemeyeceğinden emin değildim. Fakat eğer bana yetişebiliyorsa o zaman ikimizi de zorlayacaktım.

Yarrow benim kadar hızlı değildi hem de açık ara, ayrıca dayanıklı da değildi. Etrafımdaki ağaçlara uzandım ve onlardan yeşil enerji çektim, Faolan’ın da yanımda aynısını yaptığını, aynı ağaçların ölümle çöktüğünü hissettim.

O gece, Rubezahl’ın evinde olduğu gibi sihirlerimiz birbirine dolandı. Koyu filizler içimden akıp geçti, indigo iplerim de ışığa çekilen bitkiler gibi onu aradı. Sihrimizin dönen birleşimi etrafımızdaki bitkiler ve hayvanların arasından fışkırdı.

Sihrinin beni şaşırtan gizli bir sıcaklığı vardı. O da beklenmedik bir şey hissetmiş gibi sızlandı. “Seelie ve Unseelie sihri birbirine dokunduğunda böyle mi oluyor?” Bir kütüğün üstünden atladığımda nefes verdim.

Balın tadı dilimi kapladığında, ağaçlar Faolan’ın Unseelie sihri tarafından yenilirken ortaya çıkan kül parçaları etrafımıza gri kar taneleri gibi süzülerek dökülüyordu, sonra da benim Seelie sihrim sayesinde hayat buluyordu.

Denge.

İki sarayın da birbirine bağlı olmalarının sebebi.

Saatlerce, günlerce hatta gerekirse bir hafta boyunca koşabilirmişim gibi hissediyordum. Aramızdaki birleşik enerji

uğuldayıp dans ederek büyümeğe devam ediyordu, aniden merak ettim... sihrimiz çıplak tenlerimiz üzerinde gezinip aramızda fısıldar, sataşarak biz...

Faolan sihrini o kadar sert ve hızlı bir şekilde çekti ki tökezledim, nefesim koşmakla ilgisi olmayan bir nedenden dolayı hızlanmıştı. “Bunu neden yaptın?”

“Yeter. Bunun yasak olmasının bir sebebi var,” diye homurdandı.

Öyleydi. Her genç feye, Unseelie ve Seelie birlikteliğinin imkânsız olduğu öğretilmişti çünkü karşıt sihirlerimiz, feylerden biri tükenip ölene kadar hakimiyet için savaşırdı. Lugh’ya şükür, Faolan da bu hislere kapılmamıştı.

Yarrow’u tanımlayacak herhangi bir renk görmeye çalışarak ileriye baktım. Biz koşarken ışık da değişmişti. Zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti ve bu beni endişelendirmişti. Ne kadar zamandır dikkatim dağınıktı?

Esintide süzülen altın bir filiz –aha– mükemmel bir işaret.

Fazla mükemmel. “Peşinde olduğumuzu biliyor.”

“Şüphesiz,” diye cevap verdi Lan. “Fakat birliğini yok ettik ayrıca hâlâ sihrini gizlemiyor, öyleyse kiminle birlikte?”

Lan yanılmamıştı. Yarrow, hayatı gibi kaybedecek bir şeyi olması şöyle dursun, en iyi gününde bile korkaktı. Kazanacağını düşünmediği sürece kendini bir hedef hâline getirmezdi.

Bu da yardım aldığını varsayabileceğimiz anlamına geliyordu.

Ormanın sonunda, toprağı ölü çalılar ve kar öbekleri kaplamıştı, Yarrow’u takip ederken ikimiz de çömeldik. Ağaçların gövdeleri incelmışti, hareket eden suyun sesi kulaklarıma geliyordu. Bir sürü iskelenin sıralandığı, geniş bir nehre geldik. Pek hareketli denemezdi ama Fairbanks’e geldiğimden beri bulunduğum herhangi bir yere göre en işlek yeri.

Önümüzdeki ağaçların arasından suyun üstünde parlayan beyaz şeyi seçebiliyordum. Kocaman. O şey *devasaydı* ve dikkatimi çekmişti, ancak bunun için kelimeleri bulmam birkaç dakika sürmüştü.

Bu, o insan yolcu gemilerinden biriydi.

“Yarrow’un orada olduğuna bahse girmek ister misin?” Lan büyük gemiyi işaret ettiğinde hafif altın bir iz ona doğru gidiyordu.

Bu kısmen şüpheliydi.

Bir düzine figür sessiz rıhtım boyunca, gölgelerde saklı kalmak için aralardan tüyüp hızla fırlayarak hareket ediyordu. Yayıkları sihir hem Seelie hem de Unseelie’ydi.

Sanki işler daha kötü gidemezmiş gibi. İki saray da güç birliği yapmıştı.

Fakat burada dönen başka bir şeyler vardı.

Yarrow’un sihri direkt *insan* yolcu gemisinin içine doğru gidiyordu. O gemi feyler tarafından kuşatılmıştı.

Bu açıkça bir tuzaktı. Ayrıca, Yarrow konumundan başka bir şeye değer vermediğine göre, Rubezahl’ın kendisine dayattığı ultimatoma bir çözüm bulduğunu tahmin edebiliyordum.

Kahretsin, güne bu şekilde başlamak istemiyordum.

Yirmi İkinci Bölüm

“Bu oyunu oynamayı reddedebiliriz.” Yolcu gemisinin parlak yüzeyinden bir fey tırmanırken kelimeler dudaklarımda öldü. Fey, pelerinininden bir teneke kutu çıkararak spreylilik boyayla büyük, kırmızı kelimeler karaladı.

*Bu Topraklar BAŞIBOŞLARA Ait .
Hemen Gidin!*

Faolan beni dürttü. “Oraya bak.”

Bakışlarını takip ederek, gövdenin ön kısmındaki feylerin birinci güvertedeki diğer feylere küçük variller fırlattıklarını gördüm. Bir tanesi korkuluklara çarparak çatladı ve içinden mor bir şey aktı. Bir an soluğum kesildi. “Bu Işıltı.”

Adını, Tepealtı’nda herhangi bir şeyle temas ettiğinde patlayan ölümcül bir bitkiden almıştı. Bazı cesur ruhlu feyler bu maddeyi toz hâlinde stabilize etmeyi öğrenmişlerdi. Ateşle temas etmediği sürece patlamazdı. Fakat...

“Yarrow yolcu gemisini patlatıp bunu Başiboşların üzerine atacak.” Konuşurken yüzüm uyuşmuştu.

Faolan bana baktı. “Şaşırmış görünüyorsun. Bu adamla yıllarca eğitim görmemiş miydin?”

Görmüştüm. *Hâlâ* bu kadar ileri gidebileceğini düşünmüyordum. Hatta... “Bu kadar Seelie ve Unseelie’yi beraberinde hareket etmeye nasıl ikna etti?”

“O Altın Evi’nden. Nasıl olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu Lan.

Altın Evi demek, onun kraliyet dışında herkesin çok üzerinde bir düzeyde olması demekti, piç statüsüne rağmen *hâlâ* saf kan feydi. Sadece bu da değil, Altın Evi diğer feyleri cezbetme yeteneğiyle bilinirdi. Kimse hayır demeye cüret edemezdi. Aynı Bracken gibi.

Bu olamazdı. Başiboşların bu saçmalıklarla bir işi yoktu. Yarrow *tekrar* cinayetle paçayı kurtardığında seyirci kalmayı reddediyordum. “Onun gitmesine izin vermemeliydim.”

“Hayır, vermemeliydin,” dedi Faolan, sesi kısık, kelimeleri de sertti.

Verdiği karşılık beni incitmişti ama yalnızca haklı olduğu içindi. “İnsanları gemiden indirip Işıltı’yı emniyete almamız gerekiyor. Sonra Yarrow’la başa çıkarız.”

Sadece ikimiz için bu muazzam bir görev olacaktı çünkü yalnızca *ikimizdik*. İnsan polisler iki saatlik bir sürüş ve iki yönlü bir telsiz çağrısı mesafedeydiler. Zaten böyle bir durumda yardımcı olacaklarından da değildi. Ateş hattına daha çok insan girmiş olurdu.

“Önce Unseelielerle konuşmama izin ver,” dedi Lan.

Bunu düşündüm. “Sence dinlerler mi?”

“Benim ekibimdeki feyler o kadar da kötü değiller. Bunu

yapmaya onları iten bir delilik veya yalan olsa da... Belki onları ikna edebilirim. Daha fazla güce ihtiyacımız var. Burada bekle,” diye emretti. Gökyüzü şimşeklerle aydınlanırken eğimden aşağı kayıp iskelelere doğru indi.

Burada bekle, ha?

Kibrin dezavantajları vardı. Belki bir gün Lan bunu öğrenirdi. Gerçekten, sözünü dinlemeyerek daha iyi biri olması için ona yardım ediyordum. Evet, bu teoriye uyuyordum.

Arkasından gitmeden önce, yolcu gemisinin devasa gölgesinde kaybolmasını bekledim. Kuş otunun arasından kayarak yamacın dibine çöküp gelen birileri olup olmadığına baktım.

Feyler karışmıştı bu yüzden indigo sihrimin işaretinin uçmasına izin verdim, görünmek daha büyük bir riskti.

Kapüşonumu indirerek gölgelerin arasına girip tırmanmaya başladım.

Birinci güvertedeki sesleri duyunca duraksadım, korkulukların üstünden bakmadan önce seslerin uzaklaşmasını bekledim. Görebilen gözlere asayiş berkemaldi.

Kendimi gemiye çektikten sonra gövdeye doğru koşarken ileriden seslerin geldiğini duyduğumda yavaşlayıp süründüm.

“Tepealtı’nın başına gelenlerin arkasında Başiboşlar vardı,” dedi bir kadın. “İki saray halkının da bilmesi gerekiyor. Özellikle de senin yoldan çıktığını düşünürsek.”

Sese odaklandım, Faolan’la konuştuğuna şaşırمامıştım.

Başlığı inik duruyordu ve güneş ışığının ilk parıltıları yanaklarının ve çenesinin keskin hatlarını ortaya çıkarmıştı.

“Asker, sağlıklı düşünemiyorsun.”

“Beş gün önce kayboldun. Nerelerdeydin? Bizi terk edip Seelie Sarayı seni geri alsın diye yalvarmaya mı gittin diye merak ettik.”

Faolan irkildiğinde sessiz cevabı yüzünden ağzım kurudu.

Seelieler ona, Lugh'nun torunu olduğu için bir sürülmüş gibi davranıyorlardı ve herkes onun bizim sarayımıza ait olduğunu düşünüyordu. Fakat Unseelielerin de ona bir yabancı gibi davrandığını fark etmemiştim.

Kadın ona daha da yaklaştı. “Yarrow bize senin Başiboşlara katıldığını söyledi.” Etrafa bakıp kaskatı kesildiğinde gözleri vahşi bir ışıltıyla parladı. “Burada başkaları da var, değil mi?” Ağzını açtı...

Faolan'ın yumruğu uzanıp çenesiyle buluştu.

Kadının ayağının dibine yığıldığında çıkardığı sesi neredeyse ettiği küfrü maskeleymişti. Onu bileklerinden tutup, gözden uzağa sürükledi.

Durumu değerlendirdim.

Burada bir yığın Işıltı vardı ama gördüğümden daha fazla varil fırlatmışlardı. Herkesin orada olduğunu, daha fazla patlayıcı taşıdıklarını varsayıyordum. Onu korumak için bir tane Unseelie kadını bırakmışlardı.

İleri atılarak, varillerden birini kaldırıp nehir tarafındaki korkuluklara doğru taşıdım. Onu korkulukların üstünden atıp akıntıyla aşağı yüzmeden önce suya batıp çıkışını izledim.

Tekrar gidip gelerek güverteyi on beşten fazla Işıltı varilinden arındırdım. Tanrıçam, patlamanın arkasında bu kadar güç olursa gemiden geriye hiçbir şey kalmazdı. Kaldı ki muhtemelen mesele de buydu.

Geminin etrafında koşmaya başladım ve bir tane cankurta-
ran salının arkasına saklandım.

Geri kalanını da bulmuştum.

Yarrow kalan fiçilerin da pruvaya yığılmasını izliyordu.

“Hepsi bu kadar.” Bracken, poflayarak yüzü ter içinde görüş alanıma girdi.

“İnsanlar aşağıda uyuyorlar mı?”

Suratı soldu ve belirgin bir şekilde yutkundu. “Evet. Gemi personeli bağlandı. Onların Üçgen’deki Başboşları temsil ettiğimizi anladıklarından emin olduk. Haberin insan hükûmetine gitmesi için buradan ayrılırken arkamızdan birkaçını serbest bırakacağız. İstedğin gibi.”

Çenem kasıldı. *Bracken, bu çok yanlış ve sen de biliyorsun.*

Yarrow onunla alay edercesine güldü, sonra başını kaldırdı. “Herkes insin. Hadi yakalım. İş işten geçtikten sonra olay yerinde ilk biz olacağız. Kral ve kraliçe bunu bizden duyacak ve sonunda Başboşlarla ilgilenmek için bize kaynaklar verilecek.”

İşin tuhaf yanı, doğru şeyi yaptığına *inanmasıydı*, bunu sesinde duyabiliyordum.

Feyler dağıldığında hiç vakit kaybetmeden ileri atılıp gemideki varillere yaptıklarımı tekrarladım.

“Kallik?”

Döndüğümde Bracken’ı yarı saydam bir şekilde bana bakarken yakaladım. “Bracken.”

Omzunun üzerinden baktı.

“Nasıl bunun bir parçası olabiliyorsun?”

Sihirli gizlenmesini indirdi. “Çünkü bazen yenildiğin hâlde pes etmemek en iyisidir.”

Onu görmezden gelip bir varil daha kucakladım. Siktir. Bu tarafta onlardan daha çok vardı.

Bracken kararsız bir şekilde gezindi, sonra da bana yardım etmeye başladı. Bir varil daha aşağı uçtu, sonra bir tane daha.

Biri bağırdığında, tamamen görevime odaklanmış bir şekilde yaptığım şeye devam ediyordum. Bunun olmasına izin veremezdim.

Bracken bana baktı. “Kallik, işaret bu. Yakacaklar!”

Tek bir kelime bile söylemeden, varilleri olabildiğince hızlı bir şekilde kaldırıp atmaya devam ettim.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı.

Giderken çıkardığı sesleri dinlerken, bir el kolumu demir gibi sıkana kadar görevimden kopmamıştım.

Kavisli kılıcım anında kınından çıkmıştı. Faolan onu boğazına dayamama izin verdi.

“Hâlâ gemide ne halt ediyorsun?” diye söylendi suratıma doğru.

“Ne yapıyorum gibi görünüyor?” diye patladım ona, kılıcı kınına sokup bir varil daha kaptım.

Faolan beni korkuluğa doğru takip etti. Üstünden varili attıktan sonra ayaklarım yerden kesilip varilin arkasından hızla suya düşmeye başladım.

İçimi bir panik kaplarken korku dolu bir nefes aldım.

Piç kurusu.

Nehrin yüzeyini bölmeden önce bacaklarımı altına almaya zar zor zamanım olmuştu. Buz gibi su başımın üstünü kaplarken, ciğerlerimde kalan az miktardaki havayı da alarak tüm düşüncelerimi sildi. Körlemesine çırpınarak bir şekilde yüze çıktım, hava almaya çalışken boğulacaktım.

Soğuk su bir insanı hızla öldürmeye yeterdi ama beni değil. Sihrim beni ısıtıyordu.

Faolan korkuluğu tutup aşağı bana baktı.

Bakışlarım geminin tabanına doğru kayd, orada gölgelerin arasında yanan bir meşale vardı.

Yaşadığım paniğe rağmen, yanan meşale yukarı doğru fırlayıp, Faolan’ın durduğu yere yakın, ilk güverteye çıktığında, dilim damağıma yapışmıştı.

“Atla!” diye bağırdım ona.

Dünyanın dokusunu ikiye bölmüş gibi feci bir *patlama* olunca arkasına baktı. Gemi, mide bulandırıcı bir inlemeyle birlikte içine çekilmeden önce titreşip dışa doğru genişledikten sonra mor ateş göz açıp kapayıncaya kadar gökyüzüne doğru patladı.

Patlamanın gücü beni tekrar suyun en derinliklerine, dibe doğru iterken çılgılık attım.

Kulaklarım çınılıyordu ama taşları tekmeleyip tekrar yukarı doğru kendimi ittiğimde sadece yıkık gemiden dışarı fırlayan bir dalga tarafından tekrar yutuldum. Çaresizce çırpınarak nehrin tutuşuna karşı savaşıp sonunda kendimi kayalık kıyıya doğru çektim.

Nefes nefese boğularak, liken ve nehir kenarındaki bitkilerden alabildiğim kadar güç çektim. Bu bana sudan sürünerek çıkacak ve ciğerlerimdeki sudan kalanları öksürerek çıkartacak kadar güç vermişti.

Ayağa kalkıp nehrin kıyısına kadar sendeledim, parmaklarımı toprağa sokup sertçe enerji çektim. Isı, el ve ayak parmaklarımı karıncalandırıyordu. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım etrafımdaki bitkilere.

Kulaklarım çınlamayı kesti.

Nefesim sakinleşip düzeldi.

Faolan.

Ayağa fırlayarak, sırlıslam pelerinimi silkip attım ve bacaklarımı tekrar nehirden yukarı koşturmadım.

Ölmüş olamazdı.

Fakat nasıl hayatta kalmış olabilirdi ki?

Panikle bacaklarımı daha önce koşmadığım kadar hızlı hareket ettirdim. Ayağımın altında taşlar buz mavisi renkte nabız gibi atarak yol boyu bana yardım ediyorlardı, panik bir şekilde ağaçlardan enerjiyi çekip terk ederek tekrar iskelelere yaklaştım.

Kalbim sıkıştı. İskelelerden *arda kalanlar*.

Bir tek uzak uçtakiler sağlam kalmışlardı, o parçalardan da duman çıkıyordu, mor alevler yüzünden yanma tehlikesiyle karşı karşıyaydılar.

Yolcu gemisi yok olmuştu. Parçalar hâlindeydi. Daha küçük tekneler de arkalarında iz bırakmadan tamamen silinmiş gibi görünüyordular.

Kan beynime sıçradı, hırıltılı bir şekilde soluyordum. O... o güvertenin nehre bakan tarafındaydı. Bir şey olmuş olsa suya girerdi.

Sertçe yutkunup nehrin üstüne hızla göz gezdirdim. Suyun kayalık sınırında enkaz birikmişti. Pijamalı insan vücudu parçaları. Hâlâ bir elin tuttuğu bir çocuk oyuncağı.

Safrı boğazımdan yukarı çıkıyordu, korku ve keder beni dizlerimin üzerine düşürmek için tehdit ediyordu. Hayatta kalmış olamazdı, kalbimin derinliklerinde bunu biliyordum ama yine de aramaya devam ettim.

Gözlerimi kırparak sihirli görüşümle onun benzersiz koyu filizlerini bulmak için etrafı taradım.

Gözlerimi kapadım.

Hiçbir şey yoktu. Acı göğsüme saplandı. Onu öldürmek için gelmişim. Bu işi başkasının yaptığına sevinmeliydim.

Rahatlamış olmalıydım. Patlamadan dolayı parçalara ayrılmış yüzlerce insanın ölmüş olduğunu bildiğim katliam dışında. Bunun dehşeti, Lan'ın vücudunun aldığı hasardan dolayı tanınmaz hâlde olanlardan başka biri olması dışında da başlı başına idrak edebilmek için fazlaydı. Bir saniyede yok oldu.

Parçalara ayrıldı.

Düzensiz bir şekilde nefes verdiğimde bir tane daha alabileceğimden emin değildim.

Rahatlama, hissedeceğim son şeydi.

Havada alaycı bir ses yükseldikten hemen sonra Yarrow ve ekibi nehrin yukarısında belirdiler.

Her bir parçamı soğuk bir öfke kapladı. İçime öyle bir *kan dökme isteği* dolmuştu ki ellerim titriyordu. İçgüdülerimle bir ağacın arkasına saklandım, onlar kutlama yaparken çömelerek gizlice yanlarına yaklaştım.

“Oldu bitti,” dedi Yarrow, rahatsız edici bir şekilde sırtıırken. Gözlerim Bracken’in gözyaşı dökmüş yüzünde ve diğer toplanmış feylerin üzerinde geziniyordu. Belli ki bazıları az önce yaptıkları şey hakkında o kadar da iyi hissetmiyorlardı.

Yine de bunda rol oynamışlardı. Onlara bir zerre kadar sempati beslemiyordum, Bracken’a bile.

“Hemen Kral Aleksandr’la bağlantıya geçeceğim,” dedi Yarrow. “Görünüşe bakılırsa, olay yerine yeni varmış bulunuyoruz. Bulabildiğiniz yaşayan her insana yardım edin. Bölgeyi kordon altına alın. Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz. Bizim Başiboşlarla olmadığımızı anlamalarını sağlayın.”

Eğitimimizin bir kısmı, insanlarla olan bir durumu nasıl yatıştıracağımıza ayrılmıştı. Onu bu şekilde kullanması mide mi bulandırdı.

Yarrow diğerlerinden uzaklaşırken cebinden bir şey çıkardı. Bir radyoya benziyordu. Çalılıkların arasından peşinden gittim.

Bu sefer tereddüt etmeyecektim.

Ormanın derinliklerinde ilerlerken onu durdurmam. Etrafta başka insan olma ihtimali ne kadar az olursa benim için o kadar iyi olurdu.

Yarrow’un ölmesi gerekiyordu.

Benim de hayatta kalmam. Rubezahl’ın dünyayı Başı-

boşlara karşı çevirmek istedikleri bu girişimden haberi olması gerekiyordu.

Yarrow küçük bir açıklıkta durdu ama taşıdığı cihazı kullanarak babamı arayacağına, onu cebine sokup tınlayan bir yan-kıyla kılıcını çekti.

“Melez.” Suratında bir sırıtmayla döndü. “Bana eşlik etmen ne büyük incelik. Beni bir kez daha umutsuzca... seni arzular hâlde bırakacağını düşünmeye başlamıştım.”

Kalın köknar ağacının korumasından çıktım, tamamen paniğe kapılıp onları suya atmadığıma sevinerek iki kısa kavisli kılıcımı da çıkardım. “Yarrow. Seni katil domuz.”

Acımasız bakışlarının altında sırıtışı genişledi. “Adalet. Nedeni bu.”

“Aradığın kelime terörizm,” diye hırladım, sesim öfke ve zar zor tuttuğum gözyaşlarımdan dolayı kalınlaşmıştı.

Yüzü sertleşti. “Kral bizi seni avlamak için gönderdi. Fey diyarının yok oluşuyla ilgili sorgulamak üzere seni geri götürmek için. Aynı zamanda bizden bölgedeki Başiboşları araştırmamızı da emretti ve hem onların hem de senin hükümdarlıklara karşı komplo kurduğunuz belli oldu. Fakat bununla ilgili henüz sağlam bir kanıt bulamadık. Bu yüzden evet, durumu biraz dürttüm. Ancak Başiboşların zamanla yapmayacakları bir şey için onlara iftira atmadım. Korkak yaratıklar. Bütün bunların arkasında onlar var, halkımızın da bunu bilmeye hakkı var. Adaletin tecellisi için birkaç insanın ölmesi gerekiyorsa, öyle olsun. Sadece çoğunun iyiliği uğruna ölen birkaç kişi.”

Dürtmek mi? Yüzlerce insanın, Lan’ın, ölümünü lanet olası bir ‘dürtmeye’ mi indirgiyordu?

Gerçekler dilimin ucundaydı ama onları geri yuttum. Fey diyarına neler olduğundan ona bahsetmemden iyi bir şey

çıkmaıdı. Kral ve kraliçe Başıboşların bununla hiçbir ilgisi olmadığıının farkındaydılar. Diyarın nasıl geri getirileceğini çözene kadar Tepealtı'nın yok oluşunu üstüne atacakları bir günah keçisine ihtiyaçları vardı. Tüm bunlar göz önünde bulundurulduğunda aslında Yarrow'un son eylemleri kınanmak yerine onlar tarafından memnuniyetle karşılanabilirdi. Yani Başıboşlara karşı halkın öfkesini arttırmak, sarayların eksikliklerinin ve başarısızlıklarını herkesin öğrenmesini önleyecekti.

Bileklerimi çevirip Yarrow'un etrafında dönüp durdum. Ormandan enerji çekmek beni yeniden canlandırmıştı. Damarlarımda uğuldayan öfkeyle birleşince, savaşmak için hiç bu kadar istekli olmamıştım. Gerçek adaleti sağlamak için.

Faolan ölmüştü. Yarrow ölmüş olmalıydı, o değil.

“Bu, burada sonlanıyor,” dedim.

“Söylesene, melez.” Yarrow, ona yaklaşma çabama karşılık vererek benimle dönüyordu. “Bu gece seninle gelen oldu mu?”

Cevap vermedim.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Gergin kaltakların fazla arkadaşısı yoktur.”

Yarrow sayesinde bir tanesi eksilmişti. Fakat kafamın içine girmesine izin vermeyecektim. Benim *onunkinin* içine girmem gerekiyordu. “Peki, ya piçler?”

Kendini beğenmiş alaycı gülüşü, bir devin dışkısından daha çabuk düşmüştü.

“Sonuçta *biz* buyuz,” diye devam ettim. “*Piçler.*”

Yarrow'un gözleri öfkeyle parlıyordu ama ne yazık ki kontrolünü kaybetmedi. “Yalnız geldiğin için sana teşekkür etmeliyim. Sanırım bu seni tek şahit yapıyor. Kral seni sor-

gulamak istiyordu ama sen zeki bir melezsın, eminim bunun neden olamayacağını anlayabilmişsindir.”

Sağ tarafımdan koyu mavi ipler patlayıp, sol tarafımdan solgun yeşil bir püskürmeyle birleşti. İki Seelie feyi açıklığa girip etrafımda bir halka formu oluşturmak için Yarrow’la birleştiler.

“Bunun kişisel bir şey olmadığını söylemek isterim,” dedi Yarrow yakınlaşarak. “Fakat işin gerçeği uzun zamandır boğazını kesmeyi bekliyordum. Hoşça kal, Yurtsuzlar Evi’nden melez.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

Açıklıkta bize katılan iki Seelie'yi incelerken duruşumu değiştirdim. İkisi de erkek, ikisi de koca adamlardı. Koyu mavi sihri yönlendirenin göğsü daha genişti ve yanağında derin, kırmızı bir yara izi vardı. İkisinden küçük olanı elinden kayıp gitmesinden korkuyormuş gibi soluk yeşil sihrine sıkıca tutunuyordu. Beyazımsı sarı saçları omuzlarına dökülüyordu ve sürekli gergin bir şekilde kulağının arkasına sıkıştırıp duruyordu.

İkisi arasında Koyu Mavi olan kesinlikle daha tehlikeliydi.

Bunların hepsini tek bir nefes süresinde algılamıştım. Beni öldürmek isteyenler olduğunda oyalanacak vaktim yoktu.

Bir ayağımla toprağı test ettim, botumun parmak ucunu çoğunlukla donmuş çamurun üzerinden kaydırdım. Bu, daha ağır rakiplerime karşı lehime çalışabilirdi.

“Henüz veda edemezsin, Yarrow,” diye cilveleşerek konuştum. “Daha son dansımızı etmedik.”

Sihirli görüşümle etrafımdaki tüm iplikleri takip ederek dönüp ona doğru koştum. Bunu yaparken ağaçların arasında parıldayan koyu gri bir sihir ışıltısı yakaladım.

Öldürmek üzere olduğum pisliğe odaklanarak onu görmezden geldim. Yarrow kahkaha atıp kılıcı tam boğazıma doğru savurdu.

Bıçağı engellemeyi denemedim bile.

Yarrow'la göz göze gelerek dizlerimin üzerine çöktüm, genişçe açılmış bacaklarına doğru kaymak için momentumumu ve buzı kullandım. Boyu onun dezavantajıydı, uzun bacakları bana kolay hedef sağlamıştı. Bacak arasından geçip geriye yaslanarak kılıçlarımı yukarı doğru çektim, aynı anda her iki uyluğunu da içten, kasları, tendonları ve atar damarlarıyla birlikte kestim.

Yıllarca onunla nasıl dövüşebileceğimi düşünüp dururdum ve bu hamle... bu hamle lanet olası listenin en başındaydı.

Kan, kirli kar ve çam iğnelerinin üzerine fışkırırken çığlık atıp yana doğru sendeledi.

Dizlerimin üzerinde dönerek bir saniye geçmeden tekrar ayaklarımın üzerine kalkıp sırtına bakar vaziyete geçmiştim. Tam o an onu deşebilirdim ama ben sırtından bıçaklayan türde bir kız değildim. Yüzünden bıçaklamayı tercih ederdim.

Soluk yeşil sihirli Seelie beni şaşırtarak, hızla üzerime geldi. Yarrow için işler tersine dönünce kaçmasını bekliyordum, ileri atılmasını değil.

Yarrow'u, yaklaşan feyin üzerine doğru sırtından tekmeleyerek, adamın liderini yakalamasına zorladım. İkisinin de üzerine öldürücü bir darbe savurdum asker onu savuşturmak için Yarrow'u düşürdüğünde bağırdı.

Bu durumda yavaş hareket edemezdim, bire karşı iki ya da

üç olma ihtimalinde olmazdı. Yarrow yan tarafına yuvarlanmış yaralı bir yaratık gibi bağıırıyordu, çenesini kapatmasını için ya da en azından çok fena acıtmasını umarak, fazladan kaburgalarına bir tekme attım.

“Sen her zaman karaktersizdin,” diye hırladığımda Seelie savaşçısı savunmamın altından kayıp kemiklerimi uyuşturan bir aparkatla çeneme yumruk indirdi. Yana doğru sendeleyerek yıldızları gördüm ama kılıcının amansız hareketi içgüdüsel olarak hızla sağ elimdeki kılıcımı savurmama sebep oldu.

Kılıcının benimki üzerindeki etkisiyle silahının ucu kıyafetlerimi kesip kaburgalarımın üzerindeki deriyi yüzdüğünde dengemi bozdu ama en azından garip biçimdeki savuşturmam, onun karnıma direkt saplanmasını engellemişti. Adrenalin yüklü vücuduma saplanan acıya karşı tek yapabildiğim homurdanmaktı.

Sihir sol tarafıma çarptığında gözlerim kapalıyken bile içindeki gölgeleri hissedebiliyordum. Seelie sihri ama daha karanlık, derin ve soğuk hâlinde... sanki tekrar nehrin suyu üstünden akıyordu. Evet, korkak adam kesinlikle ikisi arasında daha tehlikeli olanıydı.

Kollarım ve bacaklarım Unseelie sihriyle bağlanmış şekilde dizlerimin üstüne düştüğümde gözlerimi kırparak açtım, iki savaşçı da başımda dikilirken tamamen çaresizdim. Fakat ağaçların arasında parıldayan gri sihrin kaynağı, bizi gözetleyerek gittikçe yaklaşıyordu. Hayaletimsi hareketleri bir şekilde doğal değildi, dikkatimi önümdeki adamların üstünde tuttum. Genelde bahar ekinoksunda garip fey yaratıkları etrafta belirirdi ama içimden bir his özellikle bu yaratığın var olmasının çoğumuzdan daha karanlık bir sebebi olduğunu söylüyordu. Bu, insanların düzenli olarak aramaktan hoşlandıkları ve eğer bulurlarsa derinden sarsıldıkları fey yaratıklarındandı.

“  kisini de öldürebilir, hayatta kalanlara yardım edip Başboşları ala  a  ı ederek kendimize pay çıkarabiliriz.” Sihrine uyumlu koyu mavi gözlü olanın soğukkanlı bir g  l     vardı. “Bu iyi bir plana benziyor, değil mi?”

Yarrow inliyordu. “Lanet olsun size. Kalkmama yardım edin!”

  ki fey de ona doğru ilerlerken yapabildiğim tek hareket başımı çevirmektir, y  r  y     şekillerinden tam olarak ne yapmak istedikleri belli oluyordu.   kisi de kılıçlarını gev  sek bir şekilde yanlarında tutup, duruşlarını ayarlıyorlardı.

Yarrow   l   bir adamdı.

Yardım etmeleri için elini uzatmış hırlarken olacaklardan habersiz görünüyordu. “Kan kaybından ölmeden önce bacaklarıma müdahale edilmesi gerekiyor, sizi aptallar. Sihrimle kanı yava  latamam.”

Koyu Mavi, Yarrow’un elini tutarak yarı dik bir pozisyona kaldırdı. Bunu yaparken, Soluk Yeşil kılıcını Yarrow’un boynuna doğru savurdu.

Yarrow hareketi tam vaktinde gördü ve Koyu Mavi’yi ileri doğru itti, bu sayede darbeyi onun yerine Unseelie aldı.

Koyu Mavi darbeyi aldığı an beni tutan sihir göz açıp kapayınca kadar kayboldu. Ayağa kalkarak kavga eden adamlara doğru koştum.

Bir   ans daha elde edemeyecektim. Seelie ve Unseelie’nin sırtları bana dönüktü ama onları arkadan öldürmekle ilgili tereddüdüm yüzünden kıvranmı  tım, bu yüzden yapabildiğim tek şeyi yaptım.

“Hey, adi   refsizler!”

Her ikisi de döndüğünde, aynı anda iki kılıcımı da kaldırarak uçlarını kaburgalarının altından kalplerine doğru ittim.

İkisinin de benzer şaşkın bakışları yoğun ve neredeyse eş zamanlıydı, kılıçlarımdan kayıp Yarrow'un üstüne çökerek onu yere sabitlediklerinde yüzleri gevşedi. Daha önce başka bir feyi öldürmemiştim. Belki daha sonra üzülürdüm ama şimdi?

Hayatta kalma modundaydım.

Yarrow çığlık attı, "Kallik, yapma bunu. Beni öldürme. Seni zengin yapabilirim, ailemin parası var. İstiyorsan seninle evlenirim. Sen-"

Vay canına.

Birden adımını hatırlamıştı, öyle mi?

"Tek başına gebereceksin, Yarrow," dedim hafifçe, Faolan'ın bu adamın açgözlülüğü ve güce olan açlığı yüzünden öldürüldüğünü düşündükçe içim mücadele arzusuyla dolup taşıyordu. Onun için kaç insan ölmüştü? Yüzlerce. Çocuklar ölmüştü. Ebeveynler. Kardeşler. Bunun dehşeti boğazımın sıkışmasına sebep oluyor, nefes almakta zorlanıyordum. Şu an ona bahşedilen ölümden çok daha kötüsünü hak ediyordu.

"Önce onlar sana sırtını dönmeseydi bile eninde sonunda onlara sırtını döneceğin adamlarının cesetleri altında gömülmüş bir şekilde gebereceksin. Ölürken, seni bugün buraya getiren tüm hatalarını düşünebilirsin. Tüm o öldürdüğün masumları düşün."

Yüzünde şaşkınlık ifadesiyle bana bakarken gözlerini kırptı. "Beni öldürmeyecek misin?"

Yüzündeki solgunluğu fark ederek ona baktım. Biraz daha kan kaybederse bilincini sonsuza kadar kaybederdi. Işıldayan gri sihir yaklaşıp bizden altı metre uzaklığa geldiğinde sorusu cevapsız kalmıştı.

Neydi ki?

Elimi baş parmağım ve ilk iki parmağım birbirine değerek,

yüzük parmağımla küçük parmağım iyice açılmış avuç içlerim karşımdakine doğru bakıyor şekilde barış işareti yaparak kaldırdım. Bu, yıllar önce Bres'in bize düşünmeden bahsettiği eski bir işaretti.

En yaşlı feyler bilir ve sizin zarar verme düşüncesiyle gelmediğinizi anlarlar.

Ağaçların arasından ağır ayak sesleri duyuluyordu ve uzun süredir ölü olan bir şeyin kokusu bize doğru geliyordu. Işıltılı gri sihrin bir kısmı ağaçların arasından ayrıldığında uzun, siyah saç parçalarıyla kaplı, üç buçuk metre boyunda bir yaratık ortaya çıktı. Gizlice ilerlerken kolları dizlerine kadar sarkıyordu.

Bu, insanların koca ayak olarak adlandırdıkları şeydi ve tüm kavgayı izlemişti.

Bir ziyafet umuyordu.

Geriye bir adım atıp eğildim. "Nasıl arzu edersen, dostum."

Yarrow, kimle konuştuğumu görmek için başını eğdi. "Hayır. Hayır, Kallik, yapma! Beni bırakma!"

"Dünyanın dengeye ihtiyacı var, Yarrow. En azından senin ölümün bir başkasının yaşamını devam ettirecek." Ona sırtımı dönüp sesler vahşi bir hırıltı ve etin, kemiğin çıtırtısıyla kesilene kadar çığlıklarını dinledim.

Dürüst olayım mı? Bir yanımda daha uzun süre acı çekmesini umuyordu. Bir yanımda da onu öldüren kişi olmak istiyordu. Ama...

Derin bir nefes vererek silahlarımı kınlarına sokup geri, patlama alanına doğru koştum. Faolan'dan geriye kalanlar oradaydı ve onu bulmak zorundaydım.

Nehrin aşağısında yüzen parçalarını bulmayı hayal edince kalbim sıkışarak tekledi. Etrafımdaki araziden yoğun bir şekilde enerji çekerek hızlandım, sadece küçük bir parçam

süzülerek omzumu kaplayan külü ve dilimdeki bal tadını fark etmişti.

Önümde nehrin kıyısında sıırıslıklam bir figür oturuyordu.

Bir hayalet. Bir hayalet olmalıydı.

Başını çevirip beni gördüğünde ayağa kalktı. Sonra birbirimize doğru koşmaya başladık, ikimiz de hayatımız pahasına yarışıyor gibiydik.

İlk başta sihrimiz birbirine dokundu. Kollarıyla beni yakalamadan, temasın patlaması nefesimi kesti. Yüzümü kavrayıp bakışları çıldırmış gibi benimkileri ararken diyecek hiçbir kelime yoktu. Siyah göz bebeklerinin içinde, sanki yontulmuş ve onları aramak için çaba harcayanlar tarafından bulunacak şekilde orada bırakılmış değerli taş parçaları gibi renkli benekler yüzüyordu.

Kollarımı boynuna dolayıp nefes nefese hıçkırarak sıkıca sarıldım. “Öldüğünü sandım.”

Kollarını belime dolayıp yüzünü boynuma gömdü.

“Seni sonrasında bulamadım. Düşündüm ki... çok yavaş hareket etmişim,” diye gevelemeye devam ettim.

Gitmesine izin veremezdim, sihrim de bana katılıyor gibiydi. Etrafımızda küller o kadar yoğun dökülüyordu ki kar yağıyor gibiydi ve o bal tadı hâlâ yoğun bir şekilde ağzımdaydı. Onu gerçekten gördüğümden emin olacak kadar geri çekildim. Parmaklarım yanağına doğru yolunu buldu, uçlarını yüzü boyunca gezdirip saçlarına kaydırdım.

O anda, iyi bir nedenden dolayı yasak olup olmadığını umursamadım. Gözlerindeki bakıştan –ki aynı şeyleri hissettiğini söylüyordu– başka hiçbir şey umurumda değildi.

Alnını benimkine bastırduğında bizi birbirimize bağlayan bağlarla savaştığını hissedebiliyordum. Birleşen sihirlerimiz

yoldan çıkmıştı ve en azından benim için bu doğru hissettiriyordu. *İyiydi.*

“Yapamam,” diye fısıldadı. “Yetim... Kallik. Yapamam.”

“Ben yapabilirim,” diye geri fısıldadım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım, alt dudağını ağzıma çekerek hafifçe ısırdım. İnlediğinde birbirine dolanmış sihrimiz etrafımızda canlandı. Ona doyamıyordum. Çılgınca ağzını benimkinin üzerine eğip, beni bir ağaca doğru itince, onun da aynı şeyleri hissettiğini anladım.

Onun için sahip olduğum her fantezi aklımın ön tarafına geçmişti. Ellerimi yüzünde, göğsünde ve belinde gezdirip, her bir kasını, kötü bir şekilde iyileşmiş yaralarını takip ederek onları nasıl elde ettiğini merak ettim.

Faolan, belimin kıvrımı boyunca beni beklentiyle titreten o hassas noktayı bulup her iki taraftan da baş parmaklarıyla ovarak karşılık verdi. Birleşmiş sihirlerimiz kanımızda sıcak bir şarkı söylüyordu. Baş döndürücüydü. Yoğunluğu karşı konulmazdı. Kafa karıştırıcıydı.

Hepten tüketiciydi.

Diğerlerinin geldiğini duymadığım ya da görmediğim için tek bahanem buydu.

Eller birdenbire kollarıma dolanıp beni Faolan’dan kopardı, etrafımızı saran Unseelieleri gördüğümde şaşkınlıkla gözlerimi kırptım.

Bizi ayırıyorlardı.

Birbirine karışan sihrimiz kutsal olmayan bir feryat kopardı, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir öfke içimde fırtına gibi patlamıştı.

Güç beni tüketiyordu. Öyle hızlı ve güçlüydü ki ona itaat etmek zorunda olduğumdan başka bir şey anlamamıştım.

Dönüp, beni tutan Unseelie'ye saplamak için kısa bıçağımı botumdan çektim. Karnını tutarak geri çekildi.

Lan.

Diğerlerinden oluşan bir sıranın arkasındaydı. Önemli olmayan diğerleri.

Ölmesi gereken diğerleri.

Dönerek bıçağı yaralı Unseelie'den kapıp, beni Faolan'dan uzak tutanların üzerine doğru fırladım. Pişmanlık duymadan ya da düşünmeden silahımın sapını birinin kafasının üzerine indirdim. Bir erkek feyin çenesine vahşi bir şekilde yumruk attım. Bir tane daha.

Bıçağımın metali aramızda aptalca duran son kadının metaliyle çarpıştı ama o beni dolduran ve yönlendiren saf güçle kıyaslandığında hiçbir şey değildi. Bıçağı ezici bir güçle indirirken silahını tekmeleyerek attığımda bağırıp dizlerinin üstüne çöktü.

Öldür.

Ona geri dön.

Öldürücü hamleyi yapmak için bıçağı yukarı kaldırdım.

“Kallık!”

O ses. Onun sesi. Ses tonunda duyabildiğim dehşetle tökezleyerek kaşlarımı çattım.

Lan, dehşete kapılmış, mutlak merhametime diz çökmüş kadının etrafından dolaştı ve bir anda vücudumdaki yabancı baskı uçup giderek beni ele geçiren anlaşılmaz güçten bomboş bıraktı. Bu beni... aniden durdurmuştu, sertçe soluyup gözlerimi kırparak uyuşukluğu üstümden atmaya çalıştım. Dehşet iliklerime kadar işledi.

Unseelielerin inlemeleri etrafı sardı. Bazıları bilinçsiz hâle getirdiklerime bakıyordu. Gözlerim bıçakladığım adamı

buldu, endişeli nefesleri korkunç bir şekilde ağırlaşmış durduğunda gözlerim genişledi.

Ağaçları sessizlik kaplamıştı.

Tanrıçam. Az önce ne yaptım? Nasıl?

Geri adım atıp, yumruklayarak bayılttığım bir feyin gevşek duran koluna takılarak sendeledim. Bakışlarımı kaldırarak Faolan'ı bıraktığım yerde buldum, gözleri benimkilerin hissettirdiği kadar genişti.

“Ne oldu?” Dişlerim takırdadı. Demek istediğim, teorik olarak ne olduğunu biliyordum ama... nasıl?

Bir şey beni *ele geçirmişti*.

Diz çökmüş kadın zorla ayağa kalkıp benden Faolan'a doğru baktı. “Patron, onu öldürmek zorundayız. Kendini bir kere deliliğe kaptırdı, bu yine olur. Bunu biliyorsun.”

Hayır. Beni ele geçiren sadece delilik değildi.

Yoksa... *öyle* miydi? Titreyen ellerimle ağzımı kapattım.

Kontrol kaybı geldiği kadar çabuk yok olmuştu. Hayır, o his bir şeydi ama delilik olduğuna inanamıyordum.

Faolan kılıcını kınından çekerken başını salladı. “Ben yaparım. Kalanlarınız diğerlerini toparlayın. Seelielere gidip bizimle iskelelerde buluşmalarını söyleyin. Yapmamız gereken bir hasar kontrolü var.”

Paniklemiş bakışlarım bıçakladığım ve şimdi hareketsiz duran feye indi. Ölmüştü. Başka bir feyi nefsi müdafaa olarak öldürmek bir şeydi. Yarrow'un ölmesine izin vermek bu kategoriye girerdi. Fakat bu fey, kaderini hak etmemişti. Diğer Unseelieler, benimle Lan'ı yalnız bırakıp, yaralılara destek vererek gittiler.

Sessizlik, ormanın üzerine bir örtü gibi çöktüğünde dizlerimin üstüne düştüm.

Bir masumu öldürmüştüm. Delilik veya değil, bunun cezasını tüm feyler bilirdi.

Keder içimde öyle dalgalandı ki nefes alamıyordum. Güçlkle yavaşça konuştum.

“Cinth’e üzgün olduğumu söyle,” diye fısıldadım. “Ben... ben bunu yapmak istememiştim.” Ona bakamıyordum bile. Üstümdeki utançla gözlerimi kaldıramıyordum.

Başım öne eğik, temiz bir hamle olması için uzanıp ensem-den saçlarımı ayırdım. “Lütfen ona söyle, Lan.”

“Gecenin yarısı, rüzgârda adının fısıldandığını duyduğum-da kendime ne söylememi isterdin?” Sesi tıkandığında bakış-larımı yüzüne bakmak için kaldırdım.

Gözlerindeki karanlık yine değerli taşların rengiyle dol-muştu. Kaotik ve tedirgin bir şekilde dışa doğru dönerken on-ları her zamankinden daha net görebiliyordum.

“Kendine üzgün olduğumu hatırlatabilirsin. Yapamadığım şey için üzgünüm...” diye fısıldadım, sesim karışık duyguları-mı yansıtıyordu.

Başımı salladım, şimdi bile söyleyemiyordum.

Çocukluğumdan beri onu sevdiğimi söylemediğim için üzgündüm. Yanıldığını kanıtlamayı istediğimden eğitimi atlat-mamı sağlayan tek kişi o olduğu için. Benim, tanıştığı diğer kadın ya da yetimlerden daha fazlasına sahip olduğumu kanıt-lamak için. Belki bir ev, özgürlük ve kendi paramı istiyordum ama bunlara bir Orta Sınıf feyi olarak da sahip olabilirdim. Elit statüsüne ulaştım çünkü ona yeterince iyi olduğumu gös-termek istedim. Eğer beni isteseydi onun yanında başım dik durabilirdim.

O, annem için ağladığımda elimi tutup bana her şeyin daha iyi olacağını söyleyen sert, sessiz çocuktü.

Kılıcını aramızda toprağa batırıp dizlerinin üstüne çöktü. “Bunu yapamam.” Bana uzanıp, parmaklarını yanaklarımdan çeneme doğru kaydırıp, sonra bir şey onu yakmış gibi kendini geri çekti. “Kaçmak zorundasın, Kallik. Her neredeyse, sığınağa kaç. Seni güvende tutacak kadar iyi korunuyor olması için dua et. Rubezahl... eğer ihtiyacın olursa seni sakinleştirir.”

“Arkadaşlarımı tehlikeye atmam. Tepealtı’nın girişini bulmam lazım. Mecburum. Eğer gerçekten gitmeme izin veriyorsan, bu benim tek umudum. Buraya yapmaya geldiğim şeyi bitirmem gerekiyor.”

Topuklarına doğru yaslanarak inleyip gözlerini kapattı. “Nasıl biliyordu?”

İkimizin de sihri tekrar birbirine dolanmaya çalışırken kalbim çarparak kaşlarımı çattım.

Ben de kafamı boşaltmak için geriye doğru yaslandım. “Ne?”

“Unseelie Kraliçesi, yolculuğum bitmeden önce Tepealtı’nı anlamam gerekeceğini söyledi. Tepealtı yaşıyor ve duyarlı, Kallik. Girişi istediği her yerde olabilir. Örtüde, geçmemizi sağlayan zayıf noktalar *oluşturuyor*. Sadece girişi açmaya layık olmalısın.”

Bana sertçe bakıyordu.

Bakışlarımı onunkilere sabitledim. “Bu ne demek oluyor? Sana başka ne söyledi? Eğer neler döndüğünü biliyorsan bana söylemen gerekiyor, Lan.”

Faolan elini uzattı ve iki kere düşünmeden kabul ettim.

Avucumu kaldırıp bileğimde tam nabzımın attığı yere bir öpücük kondurdu. “Bunların hiçbirinin neden olduğunu bilmiyorum. Bana devam edebilmem için sadece tek bir şey verdi. Tepealtı’nın kalbini takip et, o seni kapıya yönlendirir.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

“Tepealtı’nın kalbi,” diye tekrarlayıp derin bir nefes verdim. “Bunun şifreli veya onun gibi bir şey olmadığına sevindim çünkü öyle olsaydı işimi zorlaştırırdı.”

Faolan gülümsemedi.

Gözlerimi sıkıca kapattım. “Üzgünüm, biz... sadece şu cesetlerden uzaklaşabilir miyiz? Ben-”

Beni çekerek ayağa kaldırdı. “Hadi gidelim.”

Şokumun bir kısmı dinmeden ağaçların arasından geçtik. “Faolan, bekle. Nereye gidiyoruz?”

“Halletmem gereken birkaç şey var, sonra seninle geleceğim.”

Beni çarpan ilk duygu korkuydu. Olduğum yerde durdum. “Hayır.”

İfadesiz bir şekilde geriye baktı. “Bunu birlikte çözmemiz gerekiyor.” Bana doğru ilerlerken yüzüme uzandı.

Gözlerim kocaman açılmış bir şekilde geri çekildim. Kalbim çarpıyordu.

Eli havada donmuş halde kaldı. “Sorun ne?”

“Ne olduğunu biliyorsun. Orada, biz   p  şt  kten sonra bir Şey oldu.”

Faolan benimle gelemezdi        idrak edebildiğimin ötesinde bir Şey beni ona doğru itip duruyordu ve sihrimizin yarattığı bağlantının ardından delilik geliyordu.

“O zaman   p  Őmeyiz,” diye homurdandı.

Başımı iki yana salladım. “Benimle gelmeni istiyorum, Lan. İstiyorum.”

“Yine de başına ne gelecek olursa olsun yalnız gideceksin.”

Bir fey benim yüzümden ölmüştü ve yine de Lan’ın sonsuza dek gittiğine inandığım o anlarda hissettiğim yürek burkan kedere kıyasla suçluluk ve dehŐetim solmuştu. “Evet. Bu ‘kalbi’ aradıktan sonra burada olanlar hakkında Rubezahl’ı uyarmak için Başıboş sığınağına gideceğim. Zaten sen oraya gidemezsin.”

“Hangi cehenneme gitmek istersem oraya giderim.” Belki ilk defa sesi öfkeyle yükselmişti.

Her ne kadar istesem de ona tekrar dokunmaya cesaret edemedim gülümsedim. “İyi olacağım, Lan. Gerçekten.”

Gözündeki değerli taşlar gibi olan derinlik soldu ve orada bir kez daha karanlık hüküm sürdü. “EĞer sen   yle istiyorsan, Yetim.”

G  l  msemem soldu. “İstediğim bu.”

Hafıf   eğildi. “Seelie Kralı ve Unseelie Kraliçesi burada olanların farkında olacak. Yarrow gitmiş olsa da onun Başıboşlara karşı olan hareketini avantajlarına kullanacaklardır. Kallik, akabinde savaş çıkması çok olası.”

Karnıma ağrı saplandı. “Biliyorum ama Tepealtı’nı bulabilirsem bunu durdurabilirim.”

Faolan’ın ağzı tekrar açıldı ama bir anlık duraksamadan sonra kapatıp onun yerine ellerini yumruk hâline getirdi. “Şimdi git. Gerekiyorsa kalbi ara ama yakında sığınağa varman şart, Kallik.”

Kaşlarımı çatınca arasında kırıışıklık oluştu. “Neden?”

“Kraliçe çoğunlukla bilgiyi ifşa etmez ya da doğal sürecine müdahale etmez. Eğer bunu yaparsa genelde tehlikede olan çok şey var demektir. Sadece, oraya gitmeyi fazla geciktirmeyeceğine söz ver.”

Bakışlarını kaçıırken ihtiyatlılık göğsümde kabarıyordu. Açıkladığından daha fazlasını mı biliyordu? Belki de bağlı olduğu yemini bozmadan söyleyemeyeceği bir şey vardı? “Elimden geleni yapacağım.” Yerinde olduklarından emin olmak için silahlarımın her birine dokunduğumda ona başımı salladım ve bulunduğum yeri çıkartmak için yukarı güneşe doğru baktım.

Tek bir sorun vardı. Tepealtı’nın “kalbinin” ne anlama geldiğini anlayamıyordum. Dediğine göre, diyar duyarlıydı ve değerli birine görünebilirdi ama beni layık görüp görmediğini anlamak için oturup bekleyemezdim. Onu aramaya gitmem gerekiyordu.

Üçgen her zaman Tepealtı’na ev shipliği yapmıştı. Bu yüzden Faolan’ın talimatlarını tam anlamıyla alıp Üçgen’in kalbine, en derin ve en misafirperver olmayan alana gidecektim. Sürülmüşlerin toplanma alanı da o yöndeydi bu yüzden grubumuzun son birkaç gündür izlediği yoldan uzaklaşmama gerek kalmayacaktı.

“Kallik?” dedi sessizce Faolan.

Geriye bakıp bir kaşımı kaldırdım.

Bir nefes alıp yavaşça konuştu. “Bahar ekinoksun kutlu olsun.”

O *bugün* müydü? Son zamanlarda olanlardan haberim yoktu. Zorla gülümseyemiyordum bile. “Bahar ekinoksun kutlu olsun, Lan.”

Bir kelime daha söylemeden yola koyuldum, son iki gündür süratle yaptığım koşudan daha hafif bir tempoyla koşuyordum. Yorgunluk üstüme çökmüştü ama hareketin ıssısı kafamı toplamamı sağlamıştı, en azından şimdilik.

Eninde sonunda bu sabahın dehşeti aklımı başımdan alacak, peşimi bırakmayacaktı. Bu olduğunda iskelelerde kalan Seelie ve Unseelielerden olabildiğince uzakta olmak istiyordum.

İnişli yokuşlu arazide inip çıkar, zaman zaman ufalanan kayalıklarda tırmanırken akarsular ve nehirler bulanıklaşıyordu.

Unseelie Kraliçesi’ne göre Tepealtı’nın yapısında bir *maksat* vardı. Garip bir şekilde bu bana mantıklı gelmişti. Eğitim gördüğüm sahte Tepealtı’nda bile diyarın başka bir katmanı olduğunu, arkasında bir bilinç veya varlık sezmiştim.

Belki de yanlış yerden bakıyordum.

Eğer Tepealtı duyarlıysa belki de geri çekilme seçimini yapmıştı. Belki de yok oluşuyla hiçbir ilgimiz yoktu.

Adımlarım bocaladığında yavaşlayıp yürüyerek akarsuya yaklaştım.

Suyun hareketsiz bir yerinde çömelerek kana kana içerken yansıma baktım. Suyun dibini görebiliyordum ki tercih ettiğim derinlik bu kadardı.

Yüce Tanrıçam, daha iyi günlerim olmuştu. Saçımın üzeri kanla kaplıydı. Yumuşak leylak rengi gözlerimin arkasında bir

gölge gizlenmişti. Hissetmediğim veya fark etmediğim morluklar, çizikler ve kesikler tenimi mahvetmişti.

Güneş şimdi gökyüzünde yükselmişti, içimi çekerek tüneli yırttım. Yünlü, fey yapımı giysinin üstünden çıkarabildiğim kadarını yıkayarak onu, kuruması için bir kayalığın üzerine serdim, suyun kenarında biraz yosun bularak üzerimdeki kiri ve kanı ovmak için kullandım. Ardından yan tarafımdaki kesikle ilgilendim.

Çok da kötü değildi.

Ellerimi deri pantolonuma silerek, gözlerimi kapatıp nehir kenarı boyunca uzandım. Yola devam etmeden önce birazcık dinlenecektim. Unimak'da olsaydım, şafağı geçene kadar süren bahar ekinoksu kutlamalarına hazırlık olarak tüm gün uyurdum. Ekinoks günlerinde kimse çalışmak zorunda değildi. Eğitimde bile o gün izinli olurduk ve normalde yediğimizden daha iyi bir yemekle kutlardık.

Fakat bu akşam iple çekeceğim kirazlı, pancarlı kıpırlar ya da Fey Balı yoktu. Yalnızdım, yarı çıplaktım ve yorgunluktan ölüyordum. Uyumaya ihtiyacım vardı ama aklımda düşünceler dönüp duruyordu. Bunların hepsi bir şekilde bağlantılı olmalıydı.

Ben ve Faolan.

Tepealtı.

Seelie, Unseelie ve Başboşlar, belki insanlar bile. Ama nasıl? Bu hâlâ net cevabı olmayan bir soruydu.

Tepealtı'nın kalbinde bir sorun mu vardı? Birisi... onu yaralamış mıydı? Homurdandım ve sonunda kafamı boşaltarak sabahki olaylardan sonra uykuya en yakın uyuşukluk hâline geldiğimi hissettim.

Sesler bana fısıldadı.

“Giriş, layık olanlara açılır.”

“Ruhlar öfkeli ama sana yol gösterecek.”

Parmaklarım vaşağı tuzaktan kurtarmak için hevesle çalışıyordu. Bir vaşağı zapt edecek kadar şanslı olduğumuzda karşılaştığımız postların çoğu kahverengiydi ama bu post bembeyazdı, yaratığın sırtındaki belirgin siyah noktalar keskin, güzel bir kontrast yaratmıştı. Daha iyi bir bakış elde etmek için sabırsızlanıyordum.

“Kallik, canım.”

Annemin bronzlaşmış gülen yüzü görüşüme girip bakışlarımı vaşaktan aldı.

“Tlâa?” diye cevap verdim.

Yanımda diz çöktü. “Doğanın armağanlarını aldığımızda, ne yapmalıyız?”

Yanaklarım kızardı. “Onlara teşekkür etmeliyiz.”

“Evet. Bu hayvan biz yaşamaya devam edelim diye öldü. Postu bizi sıcak tutacak. Yemeği güç verecek. Ruhlara, armağanlarını israf etmeyeceğimizi bildirmeliyiz. Sadece bir kısmını değil. Bunu bilirlerse, bize bunun gibi şeyler vermeye devam etmeyi seçebilirler.”

Özrümü mırıldanıp güzel, ölü vaşağa baktım.

“Ne yapacağını biliyorsun, canım.” Annem Tlingit dilinde yumuşak, akıcı bir şekilde konuştu.

Nefes nefese dikleşirken taşlar dağıldığında etrafımdakileri hemen tanıyamadım.

Sağ tarafımda akarsu süzülürken elimi yüzümde gezdirdim, neredeyse dinlendiğim için daha da sersemlemiştim.

Yukarı baktım, güneşin uzaktaki sıradağların arkasında kaybolduğunu görüp hava tekrar serinlediğinde inledim.

Siktir. Niyetlendiğimden daha uzun süre uyumuştum.

Sızlayan vücudumu ayağa kalkmaya zorladım. Yalpalayarak kayaya gidip tekrar tuniğimi giydim. Muhtemelen gece kaçmak daha iyiydi. Pelerinimi iskelelerde bırakmıştım, koşmak beni sıcak tutardı.

Birkaç kez esneyip inledim, su içmek için akarsu akıntısının hızlandığı yerde çömeldim.

Üzerime bir ışık düştüğünde bir ağız dolusu buz gibi suyu tükürüp bıçağımı çektim. Neye tepki verdiğimi gördüğümde neredeyse kahkaha atacaktım: Dolunay ağaçların arasındaki boşlukta parlıyordu.

Neredeyse.

Ayağa kalktığımda ağızım kurumuştı, parmaklarımın arasındaki su, unutulmuş bir şekilde damlıyordu. Ay, batıya doğru giden bir patikayı aydınlatıyordu. Hafif gri renkte bir parlaklığı vardı. Başkası bunu çok güzel bulabilirdi ancak bana Yarrow'u yiyen canavarımsı yarattığı hatırlatmıştı.

Etrafımı davetsiz misafirler için taradım, bunu yaparken de sersemlemiş aklımda bir anı yüzeye çıkmıştı.

Radyodaki ses *ruhlar* demişti. *Dolunayın olduğu gece senin için gelecekler.*

Yarı kurumuş tuniğimle hiçbir alakası olmayan şiddetli bir ürperti beni sarstı. Bu gece dolunay vardı ve bahar ekinoksuydu. Sihir havaya yayılmıştı ve annemle ilgili rüya görmemin tesadüf olmadığını biliyordum.

Sihri yönlendiren gizemli güçler bana bir şey söylemeye çalışıyorlardı, mesajlarını görmezden gelmem aptallık olurdu.

Sertçe yutkunarak akarsuyun karşısına geçtim, parıldayan gri yola ayak basmadan sadece kısa bir süre tereddüt etmiştim. Bir şey olmadığında omuzlarım gevşedi. Onun yerine, içimde annemin uyarısı çınlıyordu.

“Bu armağan için teşekkür ederim,” dedim Ay’a, sessizce.

Sonrasında yolda koşmaya başladım.

Yirmi Beşinci Bölüm

İşıltılı yol ayaklarım altında mırıldanıyordu, her adımda karlar eriyerek yolumu daha da belirgin hâle getirmişti.

Bıçağın kaburgalarımı kestiği taraf, uzun süren uykudan sonra ağrıyordu ama gecenin berrak havasında yoluma devam ederken yarayı görmezden geldim. Gözlerimle, etraftaki tehlikeleri tanıyordum.

Uyuyarak geçirdiğim zaman bana pahalıya patlamıştı.

Faolan, arkamdan bir avcı grubunun gönderileceğini söylemişti ki bu, Tepealtı'nın kalbine onlardan önce varmaktan başka seçeneğim olmadığı anlamına geliyordu, eğer bu yol oraya varıyorduyorsa tabii.

Hedefime ulaşamazsam ne olacağını düşünmemek için elimden geleni yaparak, bir ayağımı diğerinin önüne koymaya devam ettim.

Arkamda bir arbaletin okunu attığını duyduğumda bile.

Eğilip yuvarlandım ama yeterince hızlı değildim. Ok sağ

omzuma saplanıp beni hızla yere fırlattı. Ağzıma gelen küfürü yutarak, acıyla gözlerimi kırıştıtırıp ayağa kalktım ve hızla koşmaya başladım. Arkamdan bir dizi uluma havada süzülürdüğünde kalbim korkuyla tekledi.

Fey tazıları bizim kurt adam versiyonumuzdu. Canavarımsı yaratıklara dönüşen feylerdi, suçluları yakalamakla görevlilerdi.

Seslerden anladığım kadarıyla arkamda en azından dört tane vardı, eğer şanslıysam.

Lugh'ya ve fey Tanrıçası'na fısıldayarak dua edebilirdim ama etmedim. Gerçekten kızgın olsam da gün dönümü bu yıl ya ekstra acayıptı ya da tamamen başka bir şeyler oluyordu, şu an kimin yanımda olmasını istediğimi biliyordum.

“Ruhlar, bana yol gösterin,” diye fısıldadım Tlingit dilinde ve yol aniden sola dönerken ayın ışığı yoğun ormanlık alanı aydınlattı.

İstikametteki değişimi sorgulamadım.

Sorgulayacak *vakit* yoktu.

Başka bir arbalet okunun kafamın yanındaki ağacın gövdesine saplanmasıyla sağa doğru dalıp ağaçları bir tutamak ve kalkan gibi kullanarak koşmaya devam ettim. Beni öldürmeye niyetlinlilerdi.

Çam ağaçlarının kokusu, ıslak köpek ve idrarıyla baskılanmıştı, bir ağacın arkasına dolanıp sol elimle kılıcımı aldım.

Köpekten daha çok bir kurt olan fey tazısının gözleri benimkilere kitlenmişti. Yanında da önceden olduğu feyin titrek şekilde parlayan bir görüntüsü vardı. Çift görüyormuş gibi, köpek ve adam bir olarak saldırıyorlardı, çeneleri çoktan uyuşmuş olan sağ koluma kenetlenmişti.

Tazının dişleri etimi yırtıp kemiğime kadar saplanırken

çığlık attım. Bir ışık parladığında ısırdıktan kaynaklanan elektrik hissi yakarak vücudumdan geçti, sırtımın kavis yapmasına ve dişlerimi sıkımda sebep olan bir yıldırım çarpması gibiydi, nefes almakta zorlanıyordum.

Işık soluklaşmaya başlayıp, güç parıltısı bir ısıyla buharlaştığında gözlerim geriye kaydı. Yere düştüğümde nefes almaya çalıştım, içten dışa yanmış hissediyordum.

Fey tazısı yanımda, dili ağzından sarkmış, gözleri cansız, vücudu şimdiden sertleşmiş bir vaziyette yatıyordu. Ne olduğunu anlamamıştım ve çözmek için zaman da yoktu.

Acele et, acele etmelisin.

Şimdi yolumun üstünde durmuş fısıldayan ruha gözlerimi kırparak baktım, beni çağıran eli dışında şekli belirsizdi. Figür şeklini, titreşen dalgalar hâlinde yayılan bir sisle gizlemişti.

Ayağa kalktım, ruhu takip ederken ileri tökezlediğimde tüm eklemlerim ağrıyordu.

“Ne oldu?” diye mırıldandım. Kan tadı aldığımında, dilimi ısırığımı fark ettim, o sancılı güçlü... büyülü yıldırım mıydı? Elektrik miydi? Tek bildiğim o gücün benden *ya da* tazıdan gelmediği idi.

Ruhun sözleri havada net bir şekilde süzülüyordu. *Tepealtı başarılı olmanı diliyor. Onun gücü efsanevidir.*

Tepealtı’nın kendini kadın olarak tanımladığını düşündüm, kararsız sürtük. Ruhun dediği doğruysa, bir saniye önce Tepealtı’nın beni ve tazıyı bir şekilde yıldırımla vurduğundan oldukça emindim. Eğer o varlığın bunu yapacak kadar gücü varsa, biraz daha iyi hedefleyip *sadece* tazıyı patlatabilirdi.

Her şey bir yana bu, Tepealtı’nın kalbine yaklaştığım anlamına mı geliyordu? Etrafındaki dünyaya ulaşip, etkileyebileceği kadar yakın mıydı? Ayrıca bana yol gösteren bu ruhani kişilik de kimdi?

Sözüm ona koşuyordum ama hızla tökezleyerek ilerlemekten başka bir şey yapmıyordum. Doğayla olan bağlantımla güç çekmeye çalıştım ve her ne kadar sihir beni desteklese de vücudumun aldığı ağır hasarı iyileştiremiyordu. *O kadar* da güçlü değildim, yalnız zaman bazı şeyleri iyileştirirdi.

İlk defa içimde bir şüphe belirdi. Genç ve vahşiydim ama gerçekten Tepealtı'nı bir kez daha açacak kişi ben miydim? Kralın piç çocuğu. Kralın *tek* çocuğu ki hâlâ varisi olarak tanımıyordu.

Yetim.

Kaçak.

Buraya beceriksizce gelmişim ve bana bakın. Yarı ölüydüm ve bir sürü kanayan yaram vardı. Gözyaşları yüzümden aşağı aktı ve aklımın derinliklerinde biliyordum ki bu endişe yaralarımın veya beni takip eden av grubundan dolayı değildi, o feyleri öldürmenin şokundan ve geceyi atlatamayacağımı bildiğimden dolayıydı.

Bu düşünce üzerime çöktüğünde daha dik durdum.

Bres... beni bu an için eğitmişti. Her savaşı son savaşımış gibi vermem için eğitmişti. Arbalet okları ve fey tazıları beni avlarken kesinlikle bu son savaşımış gibi görünüyordu.

Benim için gelenlerin, bunun için uğraşmasını sağlayacaktım.

Gözlerimi yarı kapayarak büyümlü görüşümü çekip ayaklarımın altındaki parıltılı yolu kaplamasına izin verdim.

Dünya aydınlanmıştı. Renklerle değil. Ruhlarla. Etrafımda ruhlar nöbet tutuyorlardı, onların ötesindeki fey figürlerinin olduğum yeri geçip, neredeyse sanki...

Ağzım açık kaldı. Beni göremiyorlardı.

Acele et.

Harekete geçip elimden geldiğince yoluma devam ettim.

Uzuvlarım, yaralarım için bile doğal olmayan bir hızla güçsüzleşiyordu. Bunu yapan yine Tepealtı mıydı?

Hayır, Tepealtı onu bulmamı istiyordu. Beni bilerek yavaşlatmazdı.

Bakışlarım, elinde arbalet olan feye indiğinde omzumdaki oku hatırlayarak kaşlarımı çattım.

Hiçbir şekilde hissedemediğim bir yara. Omzum uyuşmuştu. Kahretsin. Okun dibine uzandığımda parmaklarım kandan yapış yapıştı ama hiçbir şey hissetmiyordum.

“Siktir, bu bir yatıştırıcı,” diye mırıldandım.

Sessizlik, etrafımdaki ruhlar bana tısladı.

Sesimi gizlemiyorlar mıydı? Ah, lanet olsun.

Ruhlar kaçınca fey grubu üstüme doğru fırladı. İyi omzuma bir şey çarparak beni kolay bir şekilde yere indirdi, elin ve ağırlığın altında gevşedim.

Kafam oldukça uygun bir parça yosununun üstüne inmişti. En azından bu iyi olmuştu.

“Yıldırıma dikkat et,” diye geveledim, yatıştırıcının beni etkisi altına alışı hissederek. “Seni yakalar.”

Başımı yana çevirdiğimde ay ışığının aydınlattığı yolun hâlâ orada, çok yakınımda olduğunu gördüm. Daha önceki ruh bir elini uzatıp beni çağırdı ama bu konuda hiçbir şey yapamıyordum. “Yapamam, dostum. Beni yakaladılar,” diye geveledim. “Fena yakaladılar.”

“Bağla onu. Komutan Faolan-”

Bu dikkatimi çekmişti.

Belki Lan beni kurtarırdı. Belki beni bu durumdan çıkarır...

Ama hayır, sürüklenerek ayağa kaldırılmışım. Lan’a hiç bakmadım, gözüm hâlâ beni çağıran ruha kitlenmişti. Sonunda ruh, bu kızın yakında bir yere gidemeyeceğinin farkına varmış gibi görünüyordu. Yana çekilip büyük bir ağacı işaret etti.

Birkaç kere gözlerimi kırparak görüşümü odaklamaya çalıştım.

Bu bir geçitti.

Üstünde Tepealtı'nın sembolü kazınmış bir geçit.

“Hayır,” diye bağırp, beni uzak tutanları üstümden atarak dövündüm. Kollarım arkamda bağlıydı, ayaklarım topalladı ama Tepealtı'nın geçidinin görüntüsü beni ileri gitmek için teşvik etmeye, beni yakalayanlarla savaşmak için enerji ya da en azından irade vermeye yeterdi. “Orada. Tepealtı orada, sizi aptallar.”

Kelimeler içimden koptuğunda feyler baktığım yere döndüler.

Faolan'ın sesi yumuşaktı. “Orada bir şey yok, Yetim. Karanlık ve ormandan başka bir şey yok.”

Öfke içimi parçaladı. “Elimi tut ve kendin gör.”

Kelimelerim karman çormandı. Başarılı olmam için sarf ettiğim son çabamı teşvik eden o ani enerji, baharın çözülmesi gibi bir güçle tükenmişti.

Yatıştırıcı beni aşağı çekiyordu. Aşağı. Karanlık gözlerimi kapladığında, ruhun bana sırtını dönmesinin son görüntüsünü çalmıştı.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım ruha, Tepealtı'nın kendisine. “Lanet olsun, çok üzgünüm.”

Altımda hissettiğim sarsıntı beni uyandırmıştı. Ne kadar boktan bir akşamdan kalmışlıktı bu.

Yine gulyabani birasına mı düşmüştüm?

Dilim şişmiş hâlde dönmeye çalıştım. Bir tek kan tadı

alıyordum. Kan mı? Gözlerimi kırıp gece göğüne baktım. Tahmin etmem gerekirse bir çeşit vagondaydım.

“Kıpırdıyor. Şimdi ne olacak, Komutanım?”

Bu sesi tanı mıyordum ama ona cevap vereni çok iyi tanıyordum.

“Kaderine karar vermek bize düşmez,” diye cevapladı Faolan. “Hayatını almak bizim işimiz değil.”

“O bir suçlu,” dedi diğer adam, sesi kanımda akan yatıştırıcının son pusunun arasından geçti. “Başka herhangi bir suçlu olsaydı burada kafasını keser, ormanı beslemek için cesedini bırakırdık.”

Orada hareket etmeden sessizce uzandım. Sıkıca bağlanmışım ve eğer bileklerimdeki yanmadan doğru anladıysam beni bağladıkları halat demir ipliklerle örülmüştü.

Kahretsin, parlayan yoldan ne kadar uzaklaşmıştık? Oraya geri dönmeliydim.

“O...”

“Ona değer veriyor olman, onu hayatta tutabileceğin anlamına gelmez, dostum. Evcil bir hayvan olamaz. Kendin söyledin, delilik onu ele geçirdi. Bizden birini öldürdü.” Adamın sesi yumuşadı, sonra omuza çarpan bir el gibi sessiz bir ses geldi. “Onu düzeltemezsin, artık kimse düzeltemez.”

“Kraliçe özellikle ona göz kulak olmamı istedi. Yaşadığına dair herhangi bir şüphe varsa onu geri Seelie Sarayı’na götürmemi söyledi,” dedi Faolan. “Bunlar bana verilen emirlerdi.”

Bu. Da. Neydi. Böyle? Unseelie Kraliçesi neden bana aldırmış etsindi ki?

“Bizim kraliçemiz önemsiz bir Seelie’yle ne yapsın ki? Sağlıklı düşünemiyorsun.”

“İnan bana, düşünüyorum,” dedi Lan.

“Bence onun hakkından gelmek için ekibin kalanını toparlamam en iyisi olur. Sen çok...”

Faolan patladı. “O önemsiz biri değil, Maxim! O Seelie Kralı’nın piç kızı.”

Nefesim boğazımda tıkanı.

Tam orada, *tam orada* dünyam başıma yıkıldı. Kralın babam olduğunu başından beri biliyor muydu?

Aklım telaş içinde parçaları birleştirmeye başladı. Baştan beri beni izliyordu, umurunda olduğundan değil de biri ona emrettiği içindi. Mentorluk programı... baştan beri bana atanmıştı, ben de bunun kader olduğunu sanmıştım. Babam onu bana göz kulak olsun diye oraya koymuştu.

Ve şimdi?

Unseelie Kraliçesi, Seelie Sarayı’nın istenmeyen vârisinin gözünün önünden gitmesini istememişti.

Diğer adam, Faolan onu gerçeğe ikna edene kadar bir süre tükürükler saçarak inkâr etti.

“Sen de kraliçenin onu gerçekten istediğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Unseelie. “Neden?”

Hışırdayan karda ayak sesleri vardı, üzerimde biri durduğunda gözlerimi kapatmıştım. “Kraliçe ondan ne istiyor bilmiyorum ama emirlerini biliyorum. İşimiz de onlara itaat etmek.”

Beni fidye için rehin almayı mı düşünüyordu? Bu pek onun lehine işlemezdi, sevgili babacığımın umurunda bile değildim. Fakat hiçbir şey söylemedim. Belki de bu karmaşanın içinden çıkacak bir yol bulurdum. Hâlâ hayatta olduğum ve pisliğin bu tarafında olduğum sürece Tepealtı’nda işleri yoluna koyma şansım olabilirdi.

Daha önce beni yutmaya çalışan kasvetli durum üstümden kalkmıştı. Öyleyse Lan en başından beri sırrımı biliyordu.

Şimdiye kadar sadakatin, çoğu fey için yabancı bir dil olduğunun farkındaydım.

O da farklı değildi.

Of, lanet olsun. Onun ağzından çıkanları duyacağıma sırtıma bir hançer saplanmasını tercih ederdim.

“En iyisi onu tekrar suya götürmek. Bir bota binip, oradan da-”

Başka bir çift ayak daha yanıma geldiğinde etrafımdaki enerji değişti. Seelie sihrinin üzerimde parladığını görmek için tam zamanında göz kapaklarımın arasından bakmaya cesaret edebilmişim.

“Komutan Faolan,” diye bir ses patladı.

Kahretsin.

Bres’in sesi.

“General Bres,” dedi Faolan, sanki sokakta karşılaşp hoş sohbet ediyorlardı. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bizden olan bir tutsağınız var,” diye cevap verdi Bres, soğukkanlılıkla. “Aynı zamanda kendisi benim acemilerimden biri olur. Biraz karşı koymuş gibi, değil mi?”

Daha önceki adam, Lan’a dostum diyen, atladı. “Adamlarımızdan birini öldürdü. Delilik onu ele geçirdi ve o-”

Bres genzinden güldü. “Bundan şüpheliyim. Delilik bunu asla ele geçirmez. Ona saldırıyorlar mıydı?”

Kurşun ağırlığında bir sessizlik çöktü. “Onu... hararetli bir andan uzaklaştırdılar,” diye itiraf etti Lan. Kendi takımı suspus kesilmişti. Evet, eminim kralın piç kızını öptüğünü itiraf etmek istemiyordu.

“Onu son sekiz yıl Tepealtı’nda eğittim.” Bres *Sahte* Tepealtı demeliydi ama sessiz kalmaya devam ettim. “Deliliğin onu bu kadar hızlı ele geçirmesine imkân yok ama kendini tehdit

altında hissettiyse hayatta kalmak için elinden geleni yaptığından da şüphem yok.”

Aslında, adamların ikisi de haksızdı. O karanlık anda beni yabancı bir güç tüketmişti. Unseelie’nin beni ve Lan’ı birbirimizden ayırmasıyla tehdit edilmiş gibi hissetmemiştim ama beni ele geçiren güç hissetmişti.

O güç delilik *değildi*, her nasılsa bundan oldukça emindim. O zaman tam olarak ne olduğu meçhuldü.

Bres devam etti, “Onunla ilgili görevini devralıyorum. O bir Seelie, iki hükümdarlığın mahkûm anlaşmalarına uygun olarak onun gözetimini alacağım.”

Beni kollarımın altından tutan eller sürükleyip kaldırdı.

Bres’in halatları çıkartacağını düşünmüştüm ama çıkarmadı. Elbette ki çıkarmamıştı. Ayaklarım toprağın hemen üstünde sallanıyordu.

“Uyanık olduğunu biliyorum, Kallik,” dedi Bres.

Suratına bakmak için gözlerimi açtım.

“Kralın seninle görüşmek istiyor. Kaçmaman gerekirdi,” dedi bana.

Pis pis baktım. “Beni avlayanlara karşı bir refleksti, ne diyebilirim ki. Bunu kişisel algılamayın.”

Homurdanarak adamlarına işaret etti, kralın otuzdan fazla şahsi muhafızı, hepsi altın ve maviler içindeydi. Beni şişte domuz gibi ayaklarımdan ve bileklerimden tutarak taşıdılar.

Bir kalp atımı kadar kısa bir süreliğine vagona bakınca Fa-olan’ın öfkeli bakışlarıyla karşılaştım. Her neyse. Lanet olası yalancı.

“Senin bu kadar acımasızca dövüşmene sebep olacak hangi durumdan uzaklaştırdılar?” diye sordu Bres.

Cevap vermedim. “Yarrow öldü,” dedim onun yerine.

Bres yanımda yürürken aşağı baktı. “Eğer ikiniz de başa baş gittiyseniz daha azını beklemezdim. Nasıl öldü?”

“Tutuklu değilmişim gibi benimle konuşacaksan neden hâlâ bağılıyım?”

Bres bana, sadece geceleri görülebilen zoraki bir şekilde gülümsedi. “Seni özledim, Kallik.” İleri doğru baktı. “Eminim Kraliçe Adair’in senden nefret ettiğinin farkındasındır?”

Ne? Gerçekten mi? Neredeyse kahkaha atacaktım. “Farkındayım. Bu yüzden şatodan olabildiğince uzak olmak istiyorum.”

Neden Adair’den bahsediyorduk ki? Bu sohbetin benim, sözüm ona Tepealtı’na yaptıklarımla ilgili olması gerekmiyor muydu? Belki aklımı kurcalayan bir şeyin cevabını biliyordu. “Kâhin hiç bulundu mu?”

Üstümdeki bakışları keskindi. “Onu aramak mı istiyorsun?”

Gözlerimi ona kilitleyip rüzgâra dikkat ettim. “Ona birkaç sorum olacak, Tepealtı parçalandığında orada olduğumu düşünürsek. Bildiğin üzere sahte olanla ilgili, gerçek Tepealtı’yla değil.”

Bres parmaklarını şıklattığında kaba bir şekilde beni yere bıraktılar, ağırlarım, sızılarım bana iyileşmekten çok uzak olduğumu hatırlattı. Adamları, yalnız Bres ve ben kalana kadar geri çekildiler.

Eğitmenim beni boğazımdan tutup burun buruna gelecek şekilde yukarı çekti. “Buradaki bütün adamların öldürülmesini istemiyorsan çeneni kapatmanı öneririm.” Beni geri itti. Sağlam bir gümlemeyle yere çarptığımda inledim.

Bres parmaklarını şıklattığında adamları geri gelip beni tekrar kaldırdılar.

Eğitim gördüğümüz Tepealtı'nın sahte olduğunu biliyordu. Bir illüzyondan başka bir şeyi parçalamadığımı biliyordu.

Ona baktım. “Beni öldürecek misin?”

Bres bu sefer bana bakmamıştı. “Kral Aleksandr kaderine karar verecek.”

“O zaman beni Unimak’a geri götürüyorsun.” Bu bir ifadeydi, soru değildi.

Bir kez daha kaderim babamın kaprislerine bağlıydı, ancak bu sefer muhafızlarının beni yetimhaneye atmasını sağlayacağından şüpheliydim.

Yirmi Altıncı Bölüm

Belki bir gün Unimak'a uçup kellesini kaybetme tehlikesiyle yüz yüze olan bir kaçak gibi hissetmezdim.

Ancak bugün o gün değildi.

Ellerim ayaklarım hâlâ bağlıydı, kokuyor olmalıydım. Üçgen'deki akarsuda yarım yamalak yıkanalı iki gün olmuştu, şu noktada ihtiyacım olan temizlenme işine el atamamıştım.

Sanırım idamım için temiz olmam çok da önemli değildi, kokmam kimin umurundaydı ki?

Ölümler kişisel hijyene önem vermezdi, değil mi?

Aşağıda evim olan adanın görüntüsünü engellemek için gözlerimi kapattım, yüzüncü kez, ağaca kazınmış geçide ulaşsaydım ne olurdu diye hayal ettim.

Neredeyse dünyayı kurtaracakmış. Ama yapamamış. Son adımda düşmüş.

Bunu mezar taşıma yazabilirlerdi.

Uçak Seelie pistine birkaç kez zıplayarak indiğinde gözlerimi

açtım. Motorlar söndükten sonra muhafızlardan biri ayaklarımın dibinde çöküp prangalarımı açtı. Onun arkasından ne olacağı tahmin eden Bres, suratını ekşitmişti.

Evet, sinirlenmişim ve bu adam gönüllü olmuştu.

Topuğumun tabanını muhafızın suratına indirerek burnundan gelen çıtırtı sesinin tadını çıkardım. Kabine kan fışkırdı, akabinde de Bres'i selamladım.

“Bunu sisteminden attın mı?” diye sordu.

Gülümsedim. “Pek sayılmaz. Henüz ölmedim, değil mi?”

Akıllıca davranıp bana yan taraftan yaklaştı, uçaktan inerken bana eşlik ettiğinde kolumun üstünden tutuyordu. Bres'e saldıracak kadar çaresiz değildim. Henüz. Fakat bana fırsat verirlerse diğer gönüllüleri de kabul ederdim.

“Kral seni bekliyor,” dedi, küçük ısıltılı terminal binasının önünden girmek yerine beni bir yan kapıdan içeri soktu.

Harika. “Onu görmeden önce yıkanıp yemek yemek istiyorum.”

Anlaşılan ölüm vaadi içimdeki alaycılığı ortaya çıkarmıştı.

Kralın şahsi muhafızları dört bir yanımdan etrafımızı sarmıştı, tramvaya doğru yürürken Bres daha fazla konuşmadı. Hangi günde olduğumuz hakkında bir fikrim yoktu ama ne kadar turist olduğuna bakılırsa hafta sonu olmalıydı.

“Tramvayı boşaltın,” diye bağırdı muhafızlardan biri. “Yetkisi olmayan herkes derhâl tramvaydan çıksın.”

Pencerelerden fotoğraf makinası flaşları patladığında gerçek bir suçlu feyi görmek için hevesli turistlerin merceklerine baktım. Bir kadınla göz göze geldiğimde benzi attı. Evet, neredeyse Yarrow'u yiyen yaratık kadar kaba görünüyordum. Onu suçlayamazdım.

Tramvay adanın tepesine doğru hareket ettiğinde Bres beni bir sandalyeye doğru itti.

Bu yaşananların normal hissettirmesi garip miydi?

Yarı çıldırmış bir şekilde boğulur gibi gülmeye başladım. Bres bana inanmaz bir bakış attığında tüm vücudum kötü zamanlanmış bir neşeyle titrerken ayağımı yere birkaç kez vurarak kahkaha attım.

“Senin için şunu söyleyebilirim,” diye homurdandı, bitirdiğimde. Şimdilik. “Sahip olduğum en cesur acemilerimden biriydın. Senin için büyük umutlarım vardı.”

Yorumu beni ayıltmıştı çünkü benim de kendimle ilgili büyük umutlarım vardı.

Hayallerim vardı. Ancak o eski hayallerim –bir ev, düzenli ödeme, güvenlik– feylerin gerçek sorunlarının yanında önemsiz duruyordu. Eğer kral ölümümü emrettiyse, Tepealtı’nı kim düzeltecekti?

O bana gelmişti –girişin yolunu *bana* göstermişti– ve Faolan onun yalnızca layık olan kişilere geldiğini söylemişti.

Oraya hiç gidemezsem ne olurdu?

Delilik. İnsanların ve feylerin toplu ölümleri. Savaş.

“*Birinci katmana ulaştınız! Feytastik bir gün geçirin!*” diye duyurdu tramvayın otomatik kaydı.

Hay, Lugh’nun sol taşağı. Bu duyacağım son şey olmasa iyi olurdu.

Birinci katman boyunca bana eşlik edildi. Sokaklar dolup taşıyordu, kısa bir süre sonra şatonun kapılarından geçtiğimizde hayal kırıklıklarını fısıldayan bir yığın insan ve fey kalabalığının ilgisini çekmiştik.

Yanlarından geçtiğimiz yüksek statüdeki feyler gece kıyafetlerini giymiş esniyorlardı, her ne kadar bağlı ellerimi kaldırıp sallama dürtüsüne karşı koyamasam da aklım ciddi ciddi ölümüne doğru yürüdüğümü kavrayacak kadar netleşmişti.

H  k  mdarlıkların saklayacağı çok şeyleri vardı.

Ben de saklamak için uğraştıkları her şeyi biliyordum.

Sahte Tepealtı parçalandığı andan itibaren     bir kadındım, yalnızca gerçeği fark etmem biraz zaman almıştı.

 inde daha önce bulunmadığım devasa çift kanatlı kapıyı koruyan iki ağır zırhlanmış askere, “Kral için bir mahkûm,” dedi muhafızlardan biri. Kesinlikle beni kariyer seçimimi ilan ettiğim balo salonuna g t rm yorlardı.

Askerler parlayan çaprazlanmış mızraklarını açıp yana çekildiler.

Kapılar gıcırdayarak içeri doğru a ıldığında Bres kolumu bıraktı, işaret ederek önünde yürümemi söyledi. Birdenbire gerçekten temiz ve iyice dinlenmiş olmayı dilemiştim. Her zaman babamı görmeye hazırlıksız olduğumu hissederdim, şu anki durumum işleri daha da k t le tirmi ti.

Yüksek tavanlı ta  odaya bakarak ilerledim. Şatonun geri kalanından çok daha az  atafatlıydı, daha az görkemli ve altınlı, daha soğuktu. Daha ciddi işlerin döndüğü bir yere benziyordu. Bu iyiye alamet olamazdı.

Önümdeki muhafızlar, babamı basit bir tahtta, ba ının üzerinde altın bir çemberle otururken ortaya  ıkarınak için yana doğru ayrıldılar.

Bakışlarım, elini yüksek sırtı boyunca gezdirerek tahtın etrafında dönen Adair’e kaydı. Beni incelerken burnunu b z p ağzını eliyle örttü.

Tekrar krala bakarken dudaklarım seğirdi.

Öfke, suratının hatlarını belirginle tirmi ti. Sağındaki gri tellere bakıp kaşlarımı çattım. İki hafta öncesinden daha mı artmıştı? Feyler bu kadar çabuk ya lanmazdı, özellikle de onun kadar g    leri.

“Onu neden bu hâlde karşıma çıkardınız?” diye konuştu Kral Aleksandr.

Tam arkamda Bres kaskatı kesilmişti. “Bize, onu derhal görmek istediğiniz bildirilmişti, majesteleri.”

“Onu iki gün önce yakaladınız.”

Eğitmenin huzursuzluğu bir tık artmıştı. “Evet.”

“Bu zaman zarfında ona onurlu bir şekilde davranmayı uygun görmedin mi?”

Sessizlik hüküm sürdü.

Değişiklik olarak Bres’in kıvrınmasını görmek güzeldi. Yine de sırtınamı engelledim çünkü idamımın filan eli kulağındaydı.

“Kallik,” dedi bana kral.

Tüm bir saniyeliğine içim dondu. Bana *asla* doğrudan hitap etmemişti. Hatırladığım kadarıyla. “Evet, majesteleri?”

Kralın bakışları yüzümde dolandı. “Üçgen’e kaçtın. Neden?”

Çünkü siz piç kurularının dünyayı kandırmak için yerine koyduğunuz illüzyonu parçaladım. Ancak bir yanım hâlâ bu işin içinden çıkabileceğimi ümit ediyordu ve bu kelimeleri sözlü dile getirmek çabuk ölmenin kesin bir yoluydu. “Seelie Sarayı’ndaki hayatın bana göre olmadığına karar verdim.”

Gözlerindeki ifadeye bakılırsa ağızından çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyordu. Öyle olsa bile, isyankâr bir şekilde gerçekleri beyan etmeyerek bir nevi testten geçtiğimi anlamıştım.

İsyan etmek zenginler ve güçlüler içindi. Zayıflar ve Sürülmüşler için değildi.

“Buna inanmamızı mı bekliyordun? O kadar aptal olduğumuzu mu düşünüyorsun?” Adair’in fazlasıyla tatlı sesi odada çınladı. Elleri vücudunun önünde kenetlenmiş, ağırbaşlı bir şekilde duruyordu. Ancak gözleri nefretle parlıyordu. Evet, en sevdiği kişi ben değildim.

Ona dikkatlice cevap verdim. “Neye inandığınızı kontrol edemem. Ben sadece kendi bildiğimi biliyorum.”

“Ve sen, tam olarak ne biliyorsun?” Kral tahtında öne doğru eğildi.

Ağzım kurudu. Çok fazla şey biliyordum ama kimse onları söylediğim için bana teşekkür etmeyecekti.

Dikleştim. “Feylerin tehlikede olduklarını biliyorum. Herkes için çok kötü olacak olan kaderi önlemek için elimizden geleni yapmamız gerektiğini. Her yerde düşmanların olduğunu biliyorum.”

Adair dalga geçer gibi gülmüştü ama babam gülmedi.

Gözleri en derinlerimde hissettiğim aynı dehşet ifadesiyle titriyordu. Yoksa bu sadece bir çocuğun gerçek kayıtsızlığına karşı kör eden umutsuzluğu muydu? Bu adam arkamdan bir ekip göndermişti, Unimak’tan ayrıldığımdan beri her adımımı takip eden bir grup. Yeteneklerim ve şansım olmasaydı o Seelielerden biri ölümcül bir darbe indirebilirdi.

Beni hiçbir zaman tanımayan adamdı bu. İnsanların arasına girdiğini kabullenmek yerine annemi kendi başının çaresine bakması için terk eden adamdı.

Onun yüzünden çocukluğum korku, kendimden şüphe ve incinmeyle doluydu.

“Evet, Kallik,” dedi kral yumuşak bir şekilde. Adair’in alay edişi birden kesildi ve ona şok içinde baktı. “Sana tamamen katılıyorum.”

“Aleksandr,” diye fısıldadı ona.

Bir elini havaya kaldırıp tahtının sağ tarafındaki iki askere baktı. “Bu Elit’i alıp misafir odalarına götürün. Ona yemek götürüldüğünden, yıkanmasına izin verildiğinden ve onu giydirmek için bir hizmetçi gönderildiğinden emin olun-”

“Ciddi olamazsın, sevgilim,” diye sözünü kesti.

Kral ona bakmak için döndü, yüzü korkutucuydu. Adair, derin bir nefes alıp bakışlarını indirmeden önce gözlerini devirip ona başını eğdi.

“Zamanı geldi.” O kadar hafif bir şekilde konuşmuştu ki kelimeleri zar zor yakaladım.

Babam odayı inceledi. “Bunların yapıldığından ve sarayımızdaki en yüksek statüdeki bir feye gösterilen nezaket ve saygıyla muamele gördüğünden emin olun.”

Gözümün ucuyla Bres’in sarsıldığını gördüm.

İki asker de ileri doğru yürüyüp bana ulaştığında dudaklarım uyuşmuştu.

Neler oluyordu?

Omuzlarının gerisine odaklandım, Adair’in yan kapıdan odayı terk etmesini izledim, yalnızca bana saf nefret dolu bir bakış atmak için duraksamıştı.

Kral da ayağa kalktı. “Git, Kallik. Seni kısa bir süre sonra göreceğim. O zaman daha fazla konuşuruz.”

Elbiseye bakıp duruyordum. Altın rengi elbiseye. “Emin misin?”

İnsan hizmetçi bana reverans yaptı. “Kralım bunu gönderdi, leydim.”

Son iki saatte, yemek yemiş, doyasıya içmiş ve Üçgen’den kalan kan pıhtılarını yıkamıştım.

Aklım, neler olduğunu çözmeye çalışarak fazla mesai yapıyordu çünkü bir şeylerin döndüğü çok açıktı.

Bir suçlu gibi değil de bir kahraman gibi muamele görüyordum.

Altın rengi kıyafetler giydirilmiştim.

Belki de rahatlamalıydım ama korku, bedenim ve aklımdan dolup taşıyordu; parmak uçlarımdan dökülüp mermer döşemeyi, altın işlemeli perdeleri, sayvanlı karyolasıyla yatak odası demeye bin şahit isteyen bu odayı kaplamadığına şaşırıyordum.

Hizmetçinin yardımıyla elbiseyi giyip sırtımdaki ipler bağlanırken dik durdum. Acımasız sıkılıktaki korse, straplez elbiseyi göğsümün üzerinde tutuyordu, bana neredeyse Hyacinth'inki kadar derin bir dekolte vermişti. Dökümlü şifon kolları sadece gösteriş amaçlıydı. Ayaklarımı ayakkabıların içine sokup –botlarımı almışlardı– boy aynasına baktım.

Hizmetçi kahverengimsi siyah saçlarımı başımın üzerinde toplayıp incilerle sabitlemişti. Işıқта parlayarak, gözlerimdeki yumuşak leylak tonlarını ortaya çıkarıp daha canlı ışıdamalarını sağlıyordu.

“Çok güzel, leydim,” diye hayranlıkla mırıldandı.

Güzel.

Eğer hâlâ iyileşmeye devam eden tenimdeki çiziklerim, eziklerim ve arbalet okunun açtığı yaraları saymazsak yüksek saray halkındaki feylere benziyordum. Kıyafet değiştirmenin, banyo yapmanın ve birazcık fey ilacının yapabildiği şeyler inanılmazdı ama bu yine de ayaklarımın üzerinde sallanmama engel olamıyordu. Çok fena uykuya ihtiyacım vardı, ılık banyo adrenalinimin son demlerinden de arındırmıştı beni.

Kapıma sertçe vuruldu. “Leydim, balo salonunda bekleniyorsunuz.”

Kalbim tekledi. Balo salonu mu?

Bu yumuşacık ayakkabılar içinde ağır adımlarımla, otomatik pilotta kapıya kadar gittiğimde diğer tarafta beş zırhlı muhafız buldum.

En öndeki gülümsedi. “Bu taraftan, leydim.”

Leydim şu. Leydim bu. Kralın bir sözüyle birden herkesin en iyi arkadaşı olmuştum.

Elbette işin aslını biliyordum. Buradaki insanların benim gibi melezler hakkındaki gerçek düşüncelerini anlamak için yirmi dört yılım vardı, altın bir elbise ve birkaç kibar sözle bunu silemezlerdi.

Geniş koridordan geçerek Unimak’a ilk döndüğümde beni geçirdikleri hizmetli merdivenlerinin boşluğuna benzer büyüklükteki nefes kesici merdivenlerden aşağı doğru muhafızları takip ettim.

Heyecanlı mırıldanmalar kulaklarıma geldiğinde, yorgunluktan dolayı hafifçe tökezledim. Muhafızlardan biri beni desteklerken, benim namıma aptalca endişelerini dile getirerek homurdandı.

Balo salonunun kapıları açılırken bakakaldım.

Bu hâlâ bir idam mıydı? Çünkü diğer bir ihtimal de... *imkânsızdı*. İleri doğru yürürken avuçlarım terliyordu, yorgun gözlerimi boş tahtlara diktim.

Yüksek rütbeli feyler sohbetlerini keserek gözlerini dikip bana baktıklarında, benim bilmediğim bir şeyi çoktan bildiklerine dair içimde garip bir his oluşmuştu. Tabii ki biliyorlardı. Babamın konsey üyeleri ve danışmanları grubun önünde oturuyor, beni diğerlerinden daha dikkatle inceliyorlardı.

Muhafızlarım beni sahnenin bir tarafında durdurduklarında, ben de yüzlerce sayıda olması gereken feyler ve yılmayan dikkatleri beni rahatsız etmiyormuş gibi görünmek için elimden gelenin en iyisini yaptım.

Geçen seferden hatırladığım, şu fazlasıyla heyecanlı protokol görevlisi geldi ve elindeki altın asasını üç kez yere vurdu. “Kral Aleksandr ve Kraliçe Adair!”

Dudaklarımı yalamamak için kendimi zor tutuyordum.

Öyle ya da böyle kaderimi öğrenmek üzereydim.

Kral geldiğinde kimseye bakmamıştı, Adair’in her zaman ki yapmacık gülümsemesi görünürlerde yoktu. Onun yerine, benim için hayra alamet olmayan bir acıma ifadesi takınmıştı. Ön taraftaki masalardan birinde durup iri, nazik görünümlü bir adamla –kralın kardeşi, benim de amcam Josef, gerçi onu bu şekilde hiç düşünmemiştim– kısaca konuştu. Herkesi aleni şekilde görmezden gelirken orada durması garip görünüyordu. Babamınkilere benzeyen gözlerle bana bakması daha da garipti. Yüzünde acı bir gülümseme belirip sonra başka tarafa baktı.

Evet, bu iyi değildi.

Kraliyet diğer taraftan sahneye çıkmaya devam ediyordu ve tahtlarında yerlerini aldıktan sonra herkes oturdu.

Ben hariç herkes.

Herkesin beni görebileceği şekilde en önde mal gibi duruyordum.

Benim eğlence anlayışım da buydu işte.

Kral tekrar ayağa kalkıp sessizlik olması için elini kaldırdı. Şaşkın mırıldanmalar anında kesildiğinde halkına resmi bir şekilde selam verdi. “Sizleri bu akşam tarihi bir ana tanık olmanız için çağırdım.”

Kan beynime sıçradığında sırtımdan terler akıyordu. Bu, ne olacağına başkalarının önceden karar verdiği, nefret ettiğim türde bir mücadeleleydi.

Bana doğru işaret etti. “Kallik, lütfen sahnede bana eşlik eder misin?”

Üç basamağın önündeki muhafızlar çekilirken dizlerim titriyordu ama onları itaat etmeye zorlamıştım.

Siktir. Tamam. Elbisemin ön tarafını biraz yukarı kaldırarak merdivenlerden çıktım ve babamın uzattığı eline uyuşuk bir şekilde bakakaldım.

Bu bir numaraydı.

Bu bir numara olmalıydı.

İleri doğru yürüyerek, kralın elini kabul etmekten başka bir seçeneğim yoktu. Temas ettiğimde nefesi kesildi, bir kez daha yüksek statüdeki feylerden oluşan izleyicilerine dönmeden önce yutkunduğunda somurttum.

“Yalnız iki hafta önce,” dedi ifadesiz bir sesle, “Bildığınız gibi Tepealtı’nın yok oluşunun araştırılması için Üçgen’e bir Seelie ekibi göndermiştim. Açıklamadığım şey ise Tepealtı’nı nasıl onarabileceğimizi araştırması için onlardan önce bir Elit feyi gönderdiğimizizdi. Bu feyin eşsiz yetenekleri var ve eğitmeni tarafından şiddetle tavsiye edilmişti.”

Bu külliye yalandı.

Ben biliyordum. Bres biliyordu. Adair biliyordu.

Diğerleri tahmin etmiş olmalıydı.

Kral bana doğru baktığında hayal kırıklığı içimde kabarıyordu, neredeyse içimden sızan korkudan baskın çıkacaktı.

“Ancak bu Elit feyin seçilmesinde başka bir sebep daha vardı,” kral yine onlara doğru konuştu. “Çocukluğundan beri konumu, güvenli bir şekilde büyümesine izin vermek için yakından korunan bir sırdı, bu şekilde Unimak’taki tüm feyleri anlayabilecekti. Sonunda saray halkıma gerçekleri açıklamak benim için büyük bir ayrıcalıktır.” Elimi tutup havaya kaldırdı. “Sizlere tek kızım ve Seelie tahtının vârisini taktim ediyorum, Kraliyet Evi’nden Kallik.”

Şaşkınlık nidaları yankılanırken feyler beni daha iyi görebilmek için oturdukları yerde dikleştiler. Fakat şaşkınlıkları hızla çığlıklara dönüştü. Kulaklarımda beyaz parazit çınlarken tekrar onlara dönüp baktım.

“Ölüm geliyor.” Babamın eli benimkinin içinde gevşerken, ruhlardan birinin kederli fısıltısı aklımda yankılandığında krala doğru döndüm.

Parmakları elimden kayıp, onun sahneden öne doğru devrilmesini izlemek için tam zamanında dönmüştüm, gözleri ifadesiz, boğazına da ok saplanmıştı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Göz açıp kapayıncaya kadar, bir feyin sahip olabileceği en yüksek onur ve pozisyonun teklif edilmesinden sonra tam anlamıyla dibe vurmuştum.

Şatonun derinliklerinde, altın elbisemle bir hücrede otuyordum, soğuk hava iliklerime kadar işliyordu. Adanın kalanının ısısı kontrol ediliyordu ama kimse mahkûmları umursamıyordu.

Eğitilmiş. Avlanmış. Yakalanmış. Yüceltilmiş. Tahtından indirilmiş. İdam edilmiş. Şey, bu sonuncusu henüz olmamıştı ama sırada onun da olacağından oldukça emindim.

Dizlerimi göğsüme kadar çekip sırtımı taş duvara yasladım. Bileklerimde hâlâ demir işlemeli halatın izleri duruyordu. Kamburgalarım acıyordu. Vücudum baştan aşağıya ağrıyordu.

Yine de en kötü acı, çarpık düşüncelerimden kaynaklanıyordu.

Tüm yaşananlara ve yolculuğumun bittiği yere bakınca içimde bir his en başından beri bana tuzak kurulduğunu söylüyordu.

Sihrimin Tepealtı'nın illüzyonunu parçalayacağını anlayan biri beni bu yola sokmuştu.

Bunu yapabileceğini düşündüğüm tek kişi, bana yemin ettirdiği andan beri başını kaldırmayan Kâhin'di.

Gözlerimi kapadığımda babamın boğazından fışkıran kanı, gözlerinin derin bir uykuya dalmış olduğunu görüyordum. Bu görüntüye kederden daha fazla şok bağlıydı.

Babam, Adair kralın muhafızlarına beni gösterip, tutuklamaları için bağırmadan önce yere çarpmamıştı bile. Bu hacimli etek bana ağırlık yapıyordu ama yapmasaydı bile kaçmazdım. Tuzak gördüm mü anlardım ve benim durumum tuzağın iyi planlanmış olduğunun tüm belirtilerini taşıyordu. Kaçınılmaz olandan neden kaçardın ki?

Hücremin dışındaki taş zeminde ilerleyen adımlar taş duvarlarda yankılanıyordu. Gözlerimi açıp sırada olacak olanları izlemek için başımı çevirdim.

Muhafızlardan biri kapıyı açtığında Adair'in sesi etrafımızda dalgalandı. "Onu duvara zincirleyin."

Beni kaldırıp duvara sabitlediklerinde muhafızların ellerine karşı koymadım. Yine elbise bir sorun teşkil ediyordu. Diğer bir sebebi de bundan çıkış olmadığını bilmemdi, kesinlikle uzun zaman önce planlanmış ve harekete geçilmişti. Belki de eğitime gitmek için yetimhaneyi terk ettiğimde, hatta belki ondan da önceydi.

Muhafızların eldivenli elleri demir prangaları, çoktan yaralanmış hassas bileklerime kenetlemişti. Kraliçe odaya girerken uzun ve alçak bir seste tısladım.

"Cık cık, hayvanlaşmaya gerek yok." Parmaklarını şıklatığında muhafızlar bizi yalnız bırakarak arkalarından kapıyı kapattılar.

“Benden korkuyor musun?” diye sordum yumuşak bir şekilde, gözlerimi kısarak. Belki de onu, zincirlenmiş bir hâlimle çıplak ellerle öldüremezdim ama iyi davranmaya da gerek yoktu. Ölüm benim için gelecekti ve o da bir kaltaktı.

Bari harika bir biçimde sonlandırırdım her şeyi.

“Hayır.” Dudakları bükülüp, normalde sıkı sıkıya tutunduğu o mükemmel güzel görünüşünü bozmuştu. “Ölümü garanti olan birinden nasıl korkabilirim ki? Rubezahl ve Unseelie Kraliçesi’nin yönlendirmeleri doğrultusunda yalnız Tepealtı’nı yok etmemiş aynı zamanda değerli kralımızı öldürmüş bir melez. Elbette bunu yapmak için bir suikastçı tuttun ama hepimiz senin olduğunu biliyoruz. Seni vârisi ilan ettiği an tahtı ele geçirmek için onu öldürttün.” İçini çekip ağlıyormuş gibi elini yanağına sürttü. Ancak gözyaşları yoktu.

Bileklerimdeki yakıcı acıyı görmezden gelerek zincirlere yaslandım. “Ölsem bile, Adair, hâlâ delilikle uğraşmak zorunda kalacaksın. Tepealtı’nın kaybı insanlarımızın her şeyine mâl olacak ve ben bunu durdurabilirdim.”

Gözleri parladı. “Hiçbir şey bilmiyorsun. Delilik diye bir şey yok. Halkımızın bize boyun eğmesini sağlamak için kullandığımız bir tehditti bu.”

Rubezahl’ın evinde kavga eden adamları, çıldırıp bizi öldürmeye çalışan genç devleri düşünerek başımı salladım. Cinth’in ebeveynlerini. Ormanda beni ele geçiren herhangi bir delilikle olan kısa deneyimim. “Hayır, onu hareket hâlinde gördüm.”

Gülümsemesi keskindi. “Gördün öyle mi? Peki, yakınlar da kim vardı? Başiboşların lideri mi?” Bana bakıp kahkaha atıyordu. “Yüzündeki ifade paha biçilemez. Açık bir kitap gibisin. Biliyor musun, kaçarak benim için bir iyilik yaptın. O

aptal *seni* vârisi yapacaktı. Senin insan ve fey dünyalarını bir araya getireceğini düşünüyordu. Bu yüzden o-” Yüzü buruşarak gözünde bir acı parlaması oldu. Babam Adair’le evlendikten bir yıl sonra annemi hamile bırakmıştı. Sadakatsizdi.

Ona karşı bir şey hissetmek istemiyordum, o bir canavardı. Yine de aldatılmasının onu derinden yaraladığını görebiliyordum.

Kaşlarımı çattım. “Neden buradasın, Adair? Beni zaten ölüme mahkûm ettin ayrıca istediğin savaşı çıkarma yolunda da gidiyorsun. Buraya, beni tuzaga düşürüp babamı da öldürdüğün için böbürlenmeye mi geldin?”

Başını tekrar benimle yüz yüze gelmek için çevirdi. Şimdi de orada gözyaşı parıltısı vardı ve gözlerinin genişlemesi de şüphelendiğim şeyi doğruladı. Kendi yapmış olmasa bile onu öldürmüştü. “Öyle ya da böyle ölümü yaklaşıyordu, Kâhin bunu öngördü. Olanları durduramazdım bu yüzden kendim ve halkım için en iyi yolu seçtim.”

Bileklerimdeki yanma dayanılmaz bir hâl almıştı, kraliçenin karşısında sakın kalmaya çalışırken yüzümde ve omurgam boyunca ter damlaları oluşmuştu. “Bir kez daha soruyorum, neden buradasın?”

Bana sırtını dönüp kapıya hafifçe vurdu. Açıldığında muhafızlar içeri girdi. “Onu zincirlenmiş hâlde bırakın. Bilekleri kemiklerine kadar yanabilir, hiç umurunda değil,” dedi. “Sevgilimin ölümüne karşılık daha azını hak etmiyor.”

Kapı bir kez daha kapandığında duvara doğru yığıldım. Eteğimin kenarlarını kullanarak kumaşı bileklerim ve prangalar arasında garip bir şekilde sıkıştırdım. Işıltılı altın kumaş kalın değildi ama yine de yardım etmişti, rahatlamayla iç çektim.

“Neden bana geldin, Adair?” diye fısıldadım. “Ölümümü arkadaşlarıma karşı kullanacağını bileyim diye mi?” Her iki

neden de kulağa doğru geliyordu, yine de daha fazlası olduğunu hissediyordum.

Gün geceye döndüğünde kapının arkasında muhafızların iki kez değiştiğini duyabilmiştim. Bir kaçış teşebbüsünde bulunmayı düşünüyordum ancak ışıltılı altın bir elbise giyiyordum ve değişebileceğim başka bir kıyafet yoktu. Kaçmayı başarsam bile anında saptanırdım. Üzerimde, beni şaşırtan bir hızla defnedilen babam için çalan cenaze borularının sesi taşların arasından gümbürdedi. Genelde bir kraliyet üyesinin cenazesini planlamak haftalar sürerdi. Tabii eğer yakında öleceğini biri bilmiyorsa. Aynı Adair'in söylediği gibi.

Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikti. Bana sevgi dolu anılar bıraktığı büyük bir ilişkimiz olduğundan değildi. Hayır, her nasılsa bundan çok daha beterd.

Onu, ait olmamanın, onun için yeterince iyi olmamanın acısı dışında hatırlayacak hiçbir şeyim yoktu. İçimden akan keder *olması gerekenler* içindi. Kaybettiğim sevgi, yürümeyi öğrenirken elimi tutması, sihrimle en iyi bağlantı kurma şeklini öğretmesi, karanlığın, öldüremeyeceği hiçbir canavarı barındırmadığını fısıldaması. Babaların kızlarıyla yaptığı şeylerdi.

Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi, omuzlarım sarsılarak kendi etrafımda kıvrıldım.

Şimdiye kadar hiç yaşanmamış ve bundan sonra yaşanmayacak olan şeyler için boğazımda düğümlenen keder ve içimde dönüp duran tüm o duygularla birlikte ağlayarak uyuyakaldım.

“Onları hâlâ kurtarabilirsin.” Babamın sesi başımı kaldırmama sebep oldu ve ona şaşkınlıkla bakakaldım.

“Hâlâ kimi kurtarabilirim?”

“Halkımızı. Vahşi doğada kaybolmuş hâldeler, Kallik.”

Bana gülümsedi. “Adın Tlingit dilinde, seni dokuz ay kar-
nında taşıyan, beş yıl boyunca seven ve hâlâ sevmeye devam
eden kadın tarafından verildi.”

“Annemi kastediyorsun,” dedim duygusuzca ifade ederek.
Gülümsemesi kaybolmadı aksine genişledi.

“Adının anlamını biliyor musun?” diye sordu.

“Yıldırım,” dedim. “Yıldırım veya yıldırım çarpması anla-
mına geliyor.”

Bu kelimeler beni anılarıma sürükledi ama nedenini tam
olarak çıkaramıyordum.

Vücudu titreştiğinde, kalın kürkler içinde, örülmüş saçları
bir omzunun üzerinden sarkan annem hücrenin gölgelerinden
dışarı adım attı. “Bir orman, kuru ve ölü olduğunda tek bir
yıldırımla alev alabilir. Yıldırım, ormanı arındırıp yeniden bü-
yümesine izin veren bir yangın başlatır. Sağlıklı bir büyüme.”

Bana elini uzattığında kabul ettim, artık prangaları bilek-
lerimde hissetmiyordum. “Sen o kıvılcımsın, Kallik. Baban
bunu biliyordu. Aynı şekilde annen de.”

Kaşlarımı çattım, kelimeleri içimde bir huzursuzluk yarat-
mıştı. “Benim annem *sensin*.”

İç çekerek krala dönüp baktı. “Yakında anlayacaktır.”

Sarsılarak uyandım, kanımla kayganlaşmış bileklerim ya-
nıyordu. Kapı açılıp iki muhafız içeri girmişti. Soldaki Bres’ti.
Prangaları bileklerimden çıkarmadan duvardan indirirken
gözleri... üzgündü.

“Vakit geldi.”

Bundan çıkmamın hiçbir yolu yoktu. Ölümden kaçacak

hiçbir yol yoktu. Rüya bununla mı ilgiliydi? Yakında ebeveynlerimle tekrar buluşacağıma dair bir mesaj mıydı? Kollarım arkamda bağlı, kalbim çarparak, beni dar merdiven boşluğundan itmelerine izin verdim.

Birden fazla kez hacimli elbisemin üzerinde tökezledim ama bunu zar zor fark etmiştim. Uzaktan binlerce sesin mırıltısını duyabiliyordum. Halk önünde bir idam olacaktı o zaman, gerçi şaşırdığımdan da değildi.

“Nasıl?” Bres’in anlayacağını bildiğim tek kelimelik soruyu sormuştum.

“Kraliçe senin... boğulmanı istedi.”

Dizlerimin boşalmasıyla kendimi yerde buldum. Ölümle yüzleşirdim, kellemin uçurulması, hatta asılma.

Fakat boğularak öldürülme mi?

Adair, kendi yarattığı için korkularımı herkesten daha iyi biliyordu.

“Kalk,” diye patladı Bres.

Yakalandığımdan beri ilk defa karşı koydum. “Bres, bunu yapma!” Kıvrandım, sağ tarafımdaki muhafıza o kadar sert bir kafa atmıştım ki geriye doğru uçtu. Fakat lanet olası eteklerim yeterince etkileyici değillerdi ve saniyeler içinde beni yere tutturmuşlardı, bileklerime yeni bir pranga taktılar.

Beni iki kadının beklediği küçük bir odaya sürüklemişlerdi. Üzerimdeki altın elbiseyi çıkarıp diz boyunda, yanları olmayan çuval bezinden bir elbiseyi üstüme geçirip belime kemer takarken hiç utanmamışlardı.

Topraktan enerji çekmeye çalıştım ama indigo sihrim alevlenip cızırdadıktan sonra demir prangalara doğru çekilmişti.

Şatonun avlusuna çıktığımızda acıdan ve hayal kırıklığından titreyip terliyordum. Sihrimi kendime çekmeye çalışıp

durdum ama sürekli demir prangalara çekiliyordu, bu tür bir bağlanmada beklenen bir şeydi.

Bir tür darağacı gibi bir şey, platformun üzerine kurulmuştu, altında da büyük, su dolu bir tank vardı. Tırmandığımız ahşap merdivenler taze boyanmıştı ve yeni kesilmiş ahşap kokusu burnumu doldurmuştu.

Adair platformun üzerinde bizi bekliyordu, amcam Josef bir kolu beline dolanmış onu teselli ederek yanında duruyordu.

Bu işten konuşarak çıkmamın hiçbir anlamı yoktu. Bres beni tankın kenarına kadar sürükledi. Suyun içinde bir dalgıç vardı, prangaların zincirinin ucundan tutup yuvarlak bir halkanın beklediği tankın dibine daldı. Zincirin uzun ucunu halkadan geçirip bekledi.

Benim için kutsal olan her şey üzerine yemin ederim... beni tankın altına bağlayıp herkesin boğulmamı izlemesine izin vereceklerdi.

Dizlerim titremeye başlayıp vücudumun kalanına kadar devam ederek zincirlerimi tıngırdatıyordu. Bileklerimdeki acı çok geride kalmıştı, sinirlerim sürekli demirle temas etmekten dolayı neredeyse ölmüştü.

“Tepealtı’ını yok etme ve sevgili Kral Aleksandr’ı öldürme komplosunu kurma suçlarıyla boğularak ölüme mahkûm edildin, Yurtsuzlar Evi’nden Kallik.”

Kimin konuştuğunu bile bilmiyordum, dikkatim sıkıca çekıştırilen, beni suya doğru sürükleyen zincirdeydi. Ayaklarım suyun yüzeyine değdiğinde soluğum kesilip omzumun üzerinden Bres’e baktım.

Omzunda bir ispinoz kuşu oturuyordu.

Rubezahl’un geçici görünümü olması umudunu geri ittim. Zincir tekrar sertçe çekildiğinde suya daldım. Derin bir

nefes alıp vücudumun aşağıya çekilmesine izin verdim. Karşı koymak istemediğimden değildi.

Dalgıcın yanımdan geçmesi gerektiğindendi. Şimdi kaçmaya çalışsaydım beni durdururdu.

Gözlerimi açtım, dalgıcın zincirlerimi tankın dibine bağlayıp sağlamlaştırışını izlerken su her şeyi bulanıklaştırıyordu.

Tankın dışında benim ölmemi izlemek için yaklaşıırken itişip kakışan vücutlar vardı.

Bunlar, babamın kurtarmamı istediği insanlardı.

Odaklan, Kallik, odaklan! Kendimi azarladım. Bir su feyi olan dalgıcın mavi saçı sanki burada bir akıntı varmış gibi dalgalanarak yanımdan süzülerek geçti.

“Bu ölümü hak ediyorsun,” dedi, sesi sanki su altında değilmişiz gibi keskin ve netti.

Sonra yalnız kalmıştım. Gitmişti, tankın dibine inip orada durmuş onlara bakarken beni izleyen feylerin pis bakışlarıyla çevrelenmiştim.

Belki de onurunla ölmelisin, Kallik. Aynı annen gibi.

Belki de ölürdüm eğer *onu* tankta görmeseydim.

Cinth.

Elleri camın üzerindeydi, ben de ona yaklaşmak için mücadeleye ettim. Tanrıçam, benim ölümümü izlemesini istemiyordum. Hem o nasıl buraya gelmişti ki?

Biraz titrek bir şekilde gülümsedi ve ağzını oynatarak bir kelime söyledi. “Dayan.”

Hay Lugh’nun sol taşağı, bu bir... kurtarma mıydı? Hayatımda ne zaman kurtarılmıştım ki? Her zaman güçlü olan olmak zorunda kalmıştım. Her şeyi bir arada tutan kişiydim.

Aniden suda bir şok dalgasına sebep olan derin bir patlama meydana geldiğinde ağızımdan hava kabarcıkları kaçtı.

Tankın dışında vücutların kavga ettiğini zorla seçebiliyordum. Kılıçların parlamasını. Sonra da bir baltanın tankta açtığı keskin çatlağı.

Kırılmamıştı.

Hava alma ihtiyacı yüzünden kalbim sertçe çarpıyordu.

Dayan. Sadece dayanmam gerekiyordu.

Baltadan bir darbe daha. Cinth'in bakışları bana yalvarıyordu. Çığlık atıyordu. Bir patlama.

Göremiyordum.

Nefes alamıyordum.

Yeterince hızlı olamayacaklardı. Boğulacaktım.

Ağzımdan daha çok kabarcık kaçtı. Engel olamadım.

Bir ciğer dolusu su yuttum. Yanıyordum, içten dışa yanıyordum.

Hayatım, gözlerimin önünden geçiyordu. Faolan, Cinth, Ruby, babam ve Adair. Yanaklarımı okşarken annemin gülümsemesi.

Sihrim etrafımı sarıp içimden geçerek, indigo rengini neredeyse siyah olana kadar koyulaştırıp suyu doldurmaya devam etti.

Buradan çıkmak zorundaydım.

Adın yıldırım anlamına geliyor.

Ormanda beni çarpan yıldırımın, bana saldıran canavarı attığı gibiydi. O benim yıldırımım olabilir miydi?

O kelimelere tutunarak, içimde ve çevremdeki sihri tüm gücümle çektim. Kör edici bir ışıltı koyu indigo sihrini aydınlattı ve tank devasa yıldırımla paramparça oldu. Cam patlayıp su her yöne dağıldığında dizlerimin üzerine düştüm.

Ciğerlerimdeki sıvıyı öksürüp öğürürken prangaları çıkarıp beni geniş bir sırtın üstüne atan elleri zar zor fark etmiştim.

Bir pofurdama ve kükreme havayı yardı geçti. Birisi

beni, önüne gelen her feyi biçip geçerek şatodan sokaklara doğru hızla koşan bir kara kelpisinin sırtı üzerinde dik olarak tutuyordu.

Kurtarıcımın ellerine, hâlâ yaşıyor olduğum imkânsızlığına tutundum. “Cinth!”

“Geliyor, onu merak etme,” dedi Lan kulağıma, vücudu benimkini ısıtıyordu. “Sizi kurtardık, majesteleri. Sizi kurtardım.”

Öylece Faolan’ın kollarının arasındaydım, beni kaçınılmaz olan ölümümünden uzaklara taşıyordu.

Bana temkinli deyin... güvenli olmaktan çok uzak olduğumdan şüpheleniyordum.

Hayatta olduğum sürece, Adair’in dahil olduğu her günah açığa çıkmayı bekliyordu.

“Adair’le işimiz bitmedi,” dedim. “Hiçbir şekilde.”

Bana gülümsedi. “Ben de buna güveniyordum.”*

